

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Warhammer - Yeovil J. - Bestie
v sametu.pdb

PDB Name: Warhammer-Jack Yeovil-Bestie_v_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.6.2007
Modification Date: 1.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jack Yeovil
BESTIE V SAMETU
(BEASTS IN VELVET)

Games Workshop, the Games Workshop logo and Warhammer are trademarks of Games Workshop Ltd., registered in the UK and other countries around the world. The Black Library and the Black Library logo are trademarks of Game Workshop Ltd.

Games Workshop, loga Games Workshop a Warhammer jsou ochranné známky Games Workshop Ltd., registrované ve Velké Británii a v jiných zemích světa. Black Library a logo Black Library jsou ochranné známky Games Workshop Ltd.

Copyright © 1993, 2002 Games Workshop Limited
All rights reserved
Translation © 2004 Games Workshop Limited,
přeložila Leona Malčíková
Cover illustration by Martin Hanford
ISBN 80 - 7332 - 040 – 1

„Jest každý bestie, ať muž je či žena,
a z kůže stažená
bestie v sametu
je bestie před zraky všech odhalená.“

—Jacopo Tarradasch
bezútěšný vězeň z Karak Kadrinu

PROLOG MARGARETHE

Poslední feniky utratila za gin. Nyní ji hrála jen jeho palčivá chuť v hrdle. Bylo pozdě a rozbolavělé nohy měla jako z olova. Na obloze se honily řídké temné mraky, jež zakryly nejdřív jeden a pak i druhý měsíc.

Léto bylo dávno pryč. Nyní byl dvacátý šestý den podzimního měsíce brauzeitu. Brzy přijde zima a v řece poplují kusy ledu. Už teď bylo chladno, ale bude ještě chladněji. Věštby ohledně počasí hovořily o tradiční altdorfské mlze.

Vlekla se po Luitpoldstrasse k ulici Stovky hospod a všímala si, které noclehárny mají dosud na tabulích křídou napsáno VOLNÁ MÍSTA. Neuměla číst, ale některá slova poznala. U stanice hlídky viselo oznámení vysoké jako dospělý muž, napsané písmem plným kudrlinek. Dokázala rozeznat HLEDÁ SE, VRAH, PADESÁT ZLATÝCH KORUN a větším písmem než zbytek BESTIE. Před stanicí stál seržant zahalený v teplém plášti z vlčí kožešiny, ruku položenou na jílci meče. Prošla kolem něj se sklopenou hlavou.

„Dej si pozor, stařeno,“ křikl strážný. „Potuluje se tu Bestie!“

Ani nevzhledla, zaklela a zahrnula za roh. Důstojník ji nazval stařenou. To mrazilo víc než zima. Nedokázala se přestat třást a přitáhla si starý šál ještě těsněji kolem ramen; proti bodavému vichru to však příliš nepomáhalo.

Neměla tušení, kde přespí. Před deseti nebo patnácti lety by si vydělala na nocleh tím, že by šla s nočním hlídačem z noclehárny na nábreží. Jenže když byla na vrcholu, nemusela se sklánět takhle hluboko. Prodávala se jen za zlaté koruny. Ale teď ne. Na sbírání korun tu byla mladší děvčata. Vždycky byla nějaká mladší děvčata. Přiznávala dvacet osm let, ale cítila se na dvakrát tolik a věděla, že v tuto hodinu, ve světle obou měsíců, určitě vypadá ještě starší. Příští

rok jí bude čtyřicet. Mláďi spotřebovala až příliš rychle. Nůž Rikkiho Fleische ji připravil o jedno oko a zanechal jí na tváři hlubokou rýhu jako odplatu za nějakou pomyslnou chybu, ale čas napáchal na ostatních částech obličeje téměř stejné škody.

Šál byl kdysi hezký, vyšívaný zlatou nití. Byl to dar Friedricha Pabsta, urozeného muže, který býval jejím obdivovatelem, ale teď už byl šál otrhaný a plný skvrn. Boty už měla skoro prošlapané a nikdy neměly tu správnou velikost. Nohy jí bolely víc než co jiného, protože je léta ničila chůzí na směšně vysokých podpatcích po dláždění z kočičích hlav a vratkých mostech Altdorfu. Zlaté koruny byly nyní pryč; většinu z nich utratil Rikki. Ze začátku na ni byl hodný a kupoval jí šaty a šperky. Ale šaty zetlely a šperky byly v zastavárně, prodané nebo ukradené. Stejně za moc nestály. A na těch lepších kouscích se musely nechat vypilovat erby původních majitelů.

Za řekou se ozývala hudba. Císařský palác se tyčil nad ostatními budovami a z města jej bylo vidět téměř odevšad. Ale to bylo příliš daleko, aby hudba mohla znít odtamtud; byly tu však i jiné šlechtické domy. V mládí chodila na plesy, kam ji Rikki vodil jako dárek pro vlivné muže, nebo ji tam v létě zval její kavalír - říkala mu Fritz - než se vrátila jeho žena od sestřenice v Talabheimu. Dámy věděly, co je zač, a vyhýbaly se jí, ale muži jí čenichali kolem sukní a škemrali, aby s ní mohli tančit a později si užít i jiné věci. Pamatovala si jejich parfémy a samet. Tehdejší hudba už dávno vyšla z módy, ale pánové byli určitě stále stejní, nemění, uhlazení a kalkuluji. Svléknete je a budou všichni jako Rikki Fleisch.

Kdysi byla výhrou při hře v kostky a vítěz si ji odvedl nahoru. Byl jakýmsi vzdáleným bratrancem jednoho z kurfiřtů. Byl neohrabaný a pořád si něco mumlal. Než šel za ní do postele, hodil si do úst plátek sušeného kouzelného kořene, jelikož pro povzbuzení odvahy potřeboval sny. Teď si nevzpomínala na jeho tvář, jen na vynikající střih šatů. Té noci ji probudilo jeho zmltání se ze sna. Z podivného rozmaru vstala a oblékla si elegantní dvorský plášť ze zeleného sametu na holé tělo. Vychutnávala měkký polibek látky na pokožce. V přítomnosti císaře nosili tyhle pláště všichni dvořané; byla to stará tradice. Té noci byla Margi Ruttmannová nastrojená pro císaře. Zakašlala a odplivla si. Když jí slina zaplnila ústa, opět v ní cítila gin.

Na téhle straně řeky nezněla hudba. Alespoň ne taková. Otrásla se; připomínka sametu na holé kůži byla jako objetí ducha. Už je to dávno, co ležela s mužem, který používal parfém. Nebo alespoň mýdlo.

Za nocí, jako byla tahle, vál vítr od řeky a přinášel s sebou zápach mrtvých ryb a mrtvých lidí. Není divu, že Bestie sklízela svou krvavou žeň právě zde. Kolem přístavišť umíralo ročně víc lidí než na všech slavných bojištích Císařství dohromady. Margi byla předtím U Černého netopýra a těch pár feniků, co sebrala dítěti Gridliho Meusera, utratila za vysokou sklenici ginu. Sčesala si nepoddajné rezavé vlasy přes poničenou část obličeje a špulila rty na pár námořníků a přistavních dělníků, kteří vešli dovnitř. Všichni ji znali a nikdo neměl zájem. Před dvaceti lety by se všichni točili kolem ní stejně jako teď kolem té coury Marlene s ptačím hrudníkem nebo kolem té tmavé holky ze severu, Kathe Kortnerové. Ale to bylo před dvaceti lety, kdy byla svěží. Nyní sehnala jen nejopilejší z opilců, a to ještě jen za nocí, které byly tak tmavé, že jí nebylo vidět do obličeje. Dělal to na zádech pod některým mostem nebo vstoje v uličce, zadržovala dech, aby necítila pach piva a potu, a doufala, že to rychle skončí, aby si ještě stihla zajít před zavírací hodinou na skleničku nebo něco k jídlu. Pět dětí, které porodila v zadních pokojích a Rikki je prodal dřív, než je mohla pojmenovat, a Ulrik ví kolik potratů vyvolaných bylinami ji stejně uvnitř poničilo. Nikdy nic necítila, což bylo nejspíš jen dobře.

Uvědomovala si, že poslední dobou její standard klesal. Dřív trvala na nejlepších vínech a teď hltala nejhorší gin. Cokoli, co by otupilo bolest. Nevzpomínala si, kdy naposled měla nějaké skutečné jídlo. Všechny peníze, co dokázala sehnat, šly na gin. Když si to mohla dovolit, vzala si kouzelný kouřen a unikla do snů. Ale v současné době měla sny jednotvárné jako život a nakonec se v nich vždycky vracela k sobě; probouzela se bolestí. Netrápily ji jen nohy. Žáda i krk jí bolely víc a víc. A gin se jí usazoval v mozku, takže jí většinou třeštila hlava.

Věděla, že v docích jdou kšefty špatně. Bauman od Černého netopýra vykládal o Bestii a o tom, jak mu upadly obchody, co ty vraždy začaly. Pořád tu byly přistavní krysy a námořníci, kteří se právě vrátili z cest, ale většina altdorfských občanů se držela od ulice Stovky hospod co nejdál. Pokud vás tu někdo nepodřízne a kusy nerozhází kolem, sebere vás hlídka a odvede k výslechu. Většina lidí byla toho názoru, že Bestie je šlechtic od císařského dvora. Nebo že je to vyznavač kultu Temných sil, přeměněný chaotem tak, že místo prstů má ostré nože. Kathe říkala, že jednou Bestii viděla, jak se krade Starými doky za dítětem a oči jí zeleně planou. Říkala, že měla tři tlamy, jednu na obvyklém místě a dvě vysoko na tvářích, zuby několik palců dlouhé a dech jako jedovatý kouř. Ale Kathe už dávno objevila snová potěšení kouzelného kořene, a tak byla většinou mimo a nezajímalo ji ani, kdo si ji zrovna bere. To dlouho nevydrží. Bauman říkal, že Bestie je prý trpaslík a zabíjí proto, že složil přísahu zkracovat velké lidi na svou výšku. Hlídka nevěděla nic. Ve všech hospodách visela oznámení. Margi slyšela, jak si je pijáci nahlas pracně předčítají. Hlídka nabízela hromadu peněz za jakoukoli informaci vedoucí k polapení vraha. Což znamenalo, že jsou v koncích.

Pro Margi v tom nebyl žádný rozdíl. Všichni muži byli bestie, víc nebo míň, s drápy a tesáky. Ženy byly hloupé, pokud si o nich myslely něco jiného. Navíc měla svůj vlastní dráp, pěknou ostrou čepel.

Teď potřebovala víc postel než sny vyvolané kouzelným kořenem. Strávila příliš mnoho nocí stočená pod pytlí u doků. To bylo nebezpečné. I když vás neotravovaly krysy, procházeli tudy hlídači, pracující pro společnost, a ti na vás vzali hůl. Vždycky se jim nabízela, aby ji na oplátku nechali být. Už to bylo pár měsíců, co to jeden z těch hrubiánů přijal - to prase Ruprecht z Obchodní společnosti Reik a Talabec. Byl příliš tlustý, než aby toho zvládl moc. Nakonec ji párkrát kopl a stejně ji vyhnal na ulici. Myslela si, že ji Ruprecht zlomil jedno žebro. Ale při tom, co všechno ji bolelo, se to nedalo s určitostí říct. Jedné noci se k Reiku a Talabecu vrátí a použije nůž, aby viděla, kolik vrstev sádla má ten chlap na břiše. Měla by to provést brzy, než chytí Bestii. Mohli by to přičíst na vrub jí.

Opřela se o zeď a cítila, jak jí celé tělo skleslo. S Margi Ruttmannovou to šlo rychle z kopce.

Dělat prostitutku nebylo nic moc ani v nejlepších dobách. Navíc vás to opotřebovalo za pár krátkých let. Teď už to věděla, ale kdysi byla pitomá holka, která se líčila a přihloupale se culila na všechny kolem. Snila, že se pověsí na mladšího syna nějakého dvořana a stane se jeho zbožňovanou milenkou. Marlene a Kathe byly stejné, ale brzy se také poučí. Usmála se při pomyslení, jak ty hihňavé holky začnou upadat a jejich současné zástupy obdivovatelů se jim budou vyhýbat. Marlene s bujným poprsím a červenými tvářemi ztloustne a bude rodit rok co rok jeden vrh parchantů za druhým jako prasnice selata. Kathe, která tančila jako had, se svrstí jako strašák do zelí a bude čím dál víc žít ve snu, dokud nespadne z mostu, pod vůz nebo neskončí nějak podobně. Věděla, jak lidé stárnou; už to za ta léta viděla mockrát. Margi jen začala být houževnatá, její pokožka vypadala jako silná kůže a srdce se jí proměnilo v mrtvou hroudu jako pecka z broskve.

Po stomilionté proklela Rikkiho. Bez poznamenaného obličej by se ještě mohla věnovat své původní živnosti. Pár měsíců poté, co jí poničil obličej, k němu vklouzla do postele s nožem v ruce a trochu si do něho řízla. Nadělala do něj díry a nechala tu a tam něco téct. Při té vzpomínce se usmívala. Stařena se potřebuje něčím utěšit. Hlídka ji vyslyšela, ale Rikki měl tolik nepřátel, že se jim nechtělo ztrácet čas výběrem nejpravděpodobnějšího kandidáta. Zrovna probíhala Pobřežní válka a Háky a Ryby se navzájem zabíjely podél říčních břehů. Rikki byl nějakou dobu u Háků, a tak hojen připsali na seznam jako další odvetu. Válka ve skutečnosti neskončila, gangy jen časem ztratily zájem. Margi viděla Willyho Šperháka, současného vůdce Háků, jak nosí na paži pásku Občanské bdělosti a prochází se s důstojníkem hlídky. Dokud nebude Bestie chycena, budou existovat i tak neobvyklá spojení. Většina Ryb podporovala buřiče Jefimoviče, který řečnil před palácem a házel kameny do výkladních skříní.

Pod šálem sevřela rukojeť Rikkiho nože. Byl to ten, kterým jí vypíchl oko. Tuhle jedinou věc nikdy nezastavila. Koneckonců, v současné době si s ním vydělávala na živobytí. Tělo i tvář jí možná zestárly jako ovoce, které necháte v míse příliš dlouho, ale čepel byla stále ostrá. Dnes v noci bude mít zeň. Doufala, že to bude stačit na nocleh a třeba i na pár kousků kouzelného kořene, který by jí pomohl usnout a snít.

Klopýtala ulicí Stovky hospod a vyhlížela možnou oběť. Před Zasmušilým rytířem se dva mladí námořníci ztloukli do krve, zatímco dav opilců přihlížel a bavil se. Kathe stála uprostřed davu čumilů s rozpuštěnými vlasy a zdívocelým, vlhkým očima; čekala, že vítězi ulehčí od posledních peněz. Uzavíraly se sázky, ale zdálo se, že žádný chlapík na to nemá. Stejně by to nešlo. Bylo tu příliš mnoho lidí.

Margi raději přešla ulici, než by procházela kolem Půlměsíce. Věděla, jakou klientelu hotel přitahuje, a s těmihle nechtěla mít nic společného. Nevadilo jí utrácet peníze mrtvých lidí, ale byla nervózní, když to dělala a ti mrtví se procházeli kolem.

Černý netopýr byl teď už zavřený a stejně tak i Ulrikovy vousy. Před Tančícím trpaslíkem ležel v bezvědomí ve stoce muž středního věku, oblečený jen ve spodním prádle. Už ho důkladně obrali - jeho měšec byl obrácený naruby a ležel vedle něho prázdný, také měl zkrvavené klouby na ruku, kde dřív nosil prsteny.

Kolem prošli dva strážníci a okradeného opilce si vůbec nevšimli. Obušky měli připravené na dav před Zasmušilým rytířem. Ustoupila do úzké uličky mezi Brunovým pivovarem a Mattheusem II. a přikrčila se ve stínu. Nade dveřmi Mattheuse II. dosud blikala pochodeň, a tak se musela přitisknout ke zdi, aby se vyhnula světlu. Pořád na ni bylo vydaných pár zatykačů a hlídka ji často odváděla k výslechu. Kdysi před lety musela obsloužit všechny muže na stanici v Luitpoldstrasse, aby pomohla Rikkimu. Muži z hlídky byli stejní jako Ryby a Háky, i když měli na tabardech kříže rodu Druhého Wilhelma, a ne špinavé emblémy gangů. Kvůli Bestii jich bylo na ulicích mnohem víc než obvykle a navázeli se do každého, koho našli, jen aby ukázali, že něco dělají.

Slyšela, jak hlídka křičí na zápasníky a čumily a rozhání se mezi nimi obušky. Doufala, že té pitomé Kathe vyrazí zuby. Nebo si ji odvedou na stanici, aby se s ní povyrazili v zadní místnosti. To by tu šlachovitou děvku naučilo.

Margi nevěděla, proč se hlídka nestará o Bestii a nenechá zbytek nábreží na pokoji. Doky byly vždycky zaneřáděné opilci a ztroskotanci. Všechny plavební linky měly vlastní lidi na střežení skladišť. Každý kapitán, který si zasloužil svůj plat, postavil hlídky, jakmile zakotvil v Altdorfu.

Ve městě se říkal starý vtíp, že zloděje neposílají do Mundsenské pevnosti, ale přidělují je k Přístavní hlídce. Zadní místnost na stanici v Luitpoldstrasse, kde provozovala svou živnost, byla skutečnou pokladnicí kradeného zboží, skladovaného až do každotýdenního rozdělování. Jednou za čas byl nějaký strážník příliš chamtivý a pověsili ho v řetězech z Rozvětveného mola, ale obvykle jim to procházelo. Lodní společnosti zjistily, že je levnější nechat jim desátek ze zboží, než trpět záhadnými požáry řádicími zpravidla na lodích a ve skladištích těch obchodníků, kteří si stěžovali na zákon a pořádek.

Hlídka opět prošla kolem. Kožené kabátce jim vrzaly a slyšela, jak si dav u Zasmušilého rytíře stěhuje na překažený zápas. Každý strážník vedl na řetězu námořníka se spoutanými rukama. Jeden z nich začínal zpívat „Vrat se zpět do Bilbali, estaliánský námořníku,“ ale hlas měl nakřáplý kvůli pití a vyraženým zubům.

„Drž hubu,“ řekl jeden ze strážníků a praštil ho obuškem. Námořník upadl. Strážník do něj kopl. Margi sklouzla po zdi a klekla si na kostnatá kolena, aby se mu dostala z dohledu. Proplížilo se kolem ní malé zvíře a otřelo se jí o ruku sametovým kožíškem. Pak bylo pryč. Oba strážníci kopali do rádky zpěváka.

„To vypadá na Orfeu,“ řekl ten, co držel sraženého muže. Odemkl mu železka a omotal si řetěz kolem ruky. „Dáme jeho spolunocležníkovi taky co proto.“

Druhý strážník se zasmál a začal osvobozovat vězně. Námořník, teď již méně opilý, protestoval a žádal, aby jej odvedli na stanici a strčili do cely. Lítoval narušování klidu.

„Proč nechytáte Bestii?“ řekl námořník váhavě. „Místo abyste—“

První strážník praštil pěstí omotanou řetězem námořníka do žaludku, až mu vyrazil dech. Ušetřil vězni pár dobře mířených ran a pak ustoupil stranou, aby se dostalo i na jeho přítele. Druhý strážník použil řetěz jako bič a švihl námořníka přes obličej. Námořník se snažil vběhnout do uličky. Margi utekla a tiskla se co nejvíce ke zdi. Strážník švihl

řetězem a omotal ho námořníkovi kolem kotníků, takže ho srazil obličejem na dláždění. Hlava mu udeřila o kámen a zřejmě ztratil vědomí. Hlídka si do něho ještě párkrát kopla, plivla na něj a se smíchem odešla. Pro muže ze stanice na Luitpoldstrasse to byl běžný postup.

V uličce bylo chladno a někde tekla voda. Margi zamrazilo. Otočila se a uviděla zalesknout se vodu, která vytékala z otvoru ve zdi. Podle zápachu nebyla nejčistější.

V uličce byl ještě někdo. Nedokázala poznat, kdo nebo co to je, ale měla pocit, že má na sobě dlouhý plášť. Vysoká postava, pravděpodobně mužská. Opíral se o zeď a umýval si něco ve stoce. Konečně nějaká šance. Doufala, že hlídka už je mimo doslech.

Margi se usmála a našpulila rty. Ten výraz měla nacvičený, aby nebyly vidět zkažené zuby. Pod šálem vytáhla čepel z pouzdra.

„Ahoj, zlatíčko," řekla přihloupkým a vzrušeným hlasem jako Marlene. „Ty jsi dnes večer osamělý, že?" Neznámý se otočil. Nebylo mu vidět do obličeje.

„Tak pojď sem, pojď za malou Margi a ta se o tebe postará..."

Rozvázala si blůzku a postavila se do světla. Doufala, že její pokožka takhle vypadala dost dobře. Nikdo by ji nechtěl, pokud by si ji prohlédl zblízka. Ale potom už bude pozdě. Oběť bude přesně tam, kde ji chce mít.

„Pojď, lásko," švitořila s nožem za zády. Kývla na něho levou rukou. „Tohle bude noc, na jakou nikdy nezapomeš."

Postava se pohnula. Slyšela zašustění silné látky. Dobré šaty. Narazila na boháče. Byla to jen její představa, nebo zaslechla cinkat zlaté koruny v plné peněženke? To by jí mohlo stačit na měsíc. Už skoro cítila v ústech chuť kouzelného kořene, cítila, jak jí v hlavě rozkvétají sny.

Naklonila hlavu ke straně a olízla si rty. Stáhla si blůzku z ramene, polaskala si prsty poprsí a pohrávala si s vlasy. Byla jako rybář, který má na háčku rybu, s níž zlomí rekord.

Postava byla už blízko. Viděla bledý obličej.

Vytáhla nůž. Můžete být moc staří na prostituci, ale nikdo není tak starý, aby si nemohl přivydělávat okapováním opilců.

Slyšela těžké oddechování. Oběť očividně měla zájem.

„Pojď k Margi..."

Stínová postava už byla na dosah. Představila si vysokého muže a dosadila ho do obrysu, který viděla. Uvažovala, kde by bylo nejlepší místo pro první ránu. Bodla čepelí a mřila na ohryzek.

Kolem zápěstí se jí sevřela neuvěřitelně silná ruka. Cítila, jak jí drtí a láme kosti. Nůž jí spadl a zarachotil na dláždění. Otevřela ústa k výkřiku a nabrala si plné plice chladného nočního vzduchu. Ruka s drsnou dlaní jí ucplala ústa a ztlumila křik. Spatřila jasné, planoucí oči a věděla, že její život končí.

Bestie jí odtáhla do temné uličky a rozřezala ji...

ČÁST PRVNÍ VRAŽDA

I

Baron Johann von Mecklenberg, kurfiřt Sudenlandu, byl dobrým služebníkem svého císaře Karla Franze z rodu Druhého Wilhelma. Nedokázal svému pánovi nic odmítnout, ani střeleckou lekci pro jeho syna Luitpolda.

„Výš, Luitpolde," řekl Johann mladíkovi. „Drž střelu a mířidla v jedné rovině."

Slaměné terče byly rozmístěny na nádvoří u palácových stájí. Všichni lidé a koně byli vyhnáni z poněkud nevyzpytatelné dráhy střel budoucího císaře. Následník by raději trénoval ve velkém tanečním sále - což bylo jediné místo uvnitř paláce, kde vzdálenost k terči byla dostatečnou výzvou - ale vzhledem k množství cenných obrazů, čalounů a starožitností, které by se mohly při střelbě připlést do cesty, došel císař k názoru, že splnit synovi zrovna tohle přání by nebyl dobrý nápad.

„Tak," řekl Luitpold, když uvolnil tětivu kuše. Ozvalo se uspokojivé brnknutí. Šipka se otřela o vnější okraj terče a s ťuknutím se zarazila do dveří stáje. Kůň ve vedlejší stání zaržal.

Johann se nezasmál. Vzpomněl si na vlastní nedostatky z dob, kdy byl chlapec. Jeho nešikovnost při střelbě způsobila víc potíží, než je vyděšený kůň.

Luitpold pokrčil rameny a zasunul další šipku do žlábků.

„Třesou se mi ruce, strýčku Johanne."

Byla to pravda. Bylo to tak už po tři roky, od chvíle, kdy následníka srazil zrádce Oswald von Königswald při první a poslední divadelní inscenaci původního textu Detlefa Siercka Drachenfels. Nikdo z publika nevyšel z divadla v pevnosti Drachenfels stejný, jako býval dřív. Některé také vynesli pod plachtou.

Johann byl výjimkou. Co mu paměť sahala, neexistoval pro něj pojem hrůza. Dlouho před Drachenfelsem si zvykl na stvoření Temnoty. Většina lidí se rozhodla, že věci na okraji svého zorného pole bude ignorovat. Johann věděl, že tahle záměrná slepota umožňuje Temnotě se přiblížit. Jeho léta putování už možná skončila, ale to neznamenal, že by tato hrozba přestala existovat. Chaotit stále působil ničivou magií na srdce, mysli a těla všech ras tohoto světa.

Luitpold znovu vystřelil. Tentokrát zasáhl terč, ale střela trčela šikmo v jeho okrajové části.

Shora zazněl potlesk a Johann vzhledl. Na balkoně stál Karl Franz. Bohaté rukávy mu vlály, když tleskal synovi. Luitpold se začervenal a zavrtěl hlavou.

„To bylo zbytečné, otče," křikl. „Zbytečné."

Císař se usmál. Vedle Karla Franze stál štíhlý muž se záplavou kudrnatých, zlatavě šedivých vlasů. Mnišskou kápi měl staženou na ramena a ruce zastrčené v rukávech. Byl to Mikael Hasselstein, císařův zpovědník. Hasselstein, lektor Sigmarova kultu, byl prý nejžhavějším kandidátem na pozici velkého teogona, protože starý Yorri tu záležitost s umíráním konečně dotáhl do konce. Kdykoli Johann mohl, zašel na pobožnost do Sigmarova chrámu, ale nikdy se nepřinutil mít rád lidi, jako je Hasselstein. Kněží by neměli být dvořany. Nyní stál Hasselstein s nečitelným obličejem vedle císaře a čekal, až bude vyzván. Nikdo by neměl mít neustále chladnou hlavu jako Mikael Hasselstein. Žádný člověk. Na Johanna naopak neudělal žádný dojem císařův druhý společník, Mornan Tybalt s olivovou kůží a stopami po neštovicích, kurátor císařské účetní kanceláře, který přišel s nápadem naplnit palácové truhlice každoroční daní dvou zlatých korun od všech tělesně schopných občanů Císařství. Buřiči nazývali Tybaltův plán 'daní z palců' a hazardní hráči se už sázeli o procento lidí, kteří si raději nechají useknout palec, než by se rozloučili s několika korunami.

„Johanne, ukaž mi to znovu,“ požádal Luitpold.

Johann zvedl kuši váhavě, protože věděl, že se má předvádět. Kuše byla ta nejlepší, jakou lze za císařské peníze koupit, s rameny vykládanými zlatým filigránem. Mířidla byla tak přesná, že aby člověk minul, musel mít hodně nešikovné prsty Luitpoldova mládí.

Zdálo se, že Johann vystřelil šipku, aniž by se podíval na mířidla nebo terč. Terč byl označen řadou soustředných červených a modrých kruhů. Ve středu měl malé červené srdíčko. Johannova šipka srdíčko rozpůlila. Z rány skápla na slámu slza rudé barvy.

Johann v duchu slyšel ozvěnu výkřiků těch, které zabil na svých cestách. Deset let strávil na stopě šampióna Chaosu Cicatrice a jeho následovníků, zmutovaných netvorů, kteří si říkali rytíři Chaosu, a také na stopě svého bratra Wolfa. Když se za nimi vypravil s rodinným vazalem Vukotičem po boku, byl stejně špatný střelec jako Luitpold. Ale naučil se. Když střílíte na slaměné terče, je možné být líný, spokojit se s málem a čekat na další kolo. Když stojíte proti bestiálním netvorům, musíte střílet přesně, jinak se nedožijete další šance natáhnout tětívu. Johann nikdy nebude v boji tak elegantní jako bojovník vychovávaný u dvora, ale je dosud naživu. Příliš mnoho z těch, co poznal na svých cestách, naživu nebylo. Například Vukotič.

Luitpold hvízdal. „Dobrá rána,“ řekl.

Císař neřekl nic, ale kývl na Johanna a s Hasselsteinem a Tybaltem po boku šel dál; zmizel z balkonu do jedné z mnoha poradních komnat paláce. Johann věděl, že Karl Franz má v současné době hodně starostí. Jenže kdo je neměl.

Johann si podržel kuši v úrovni očí a zkontroloval mířidla. Cítil, jak se mu dřevěná pažba opírá o tvář. V lesích Sudenlandu se naučil střílet z dlouhého luku. Vzpomínal si na tětívu napjatou u obličje, chvění hrotu šípů ležícího na palci. Když střílel na terč, říkali mu Smrtící oko. Jenže jakmile se před ním objevilo zvíře, přestal si odírat kotníky rukou a vystřelil chaoticky. Bylo zvláštní myslet na to, že kdysi před léty měl v mysli plot, který se nedal přeskocit. Nebyl schopen zabít. Občas si přál, aby tohle omezení nikdy nepřekonal.

Jedna šikmá rána a ztratil deset let. V šestnácti byl příliš soucitný, než aby zabil zvíře, a tak vystřelil nazdařbůh a trefil do ramene svého bratra. V důsledku toho poslali Wolfa domů, zatímco Johann a Vukotič zůstali v lesích, aby dokončili lov. Tehdy Cicatrice a jeho rytíři Chaosu napadli statky von Mecklenburgů a unesli Wolfa. Vukotič s Johannem pronásledovali Cicatrice po celém Znamém světě. Postupně se seznámili s hrůzami, jež zůstaly většině lidí skryty. V mrazivých pustinách severu, na bojišti, kde stvoření noci vedla bratrovražedný boj bez konce, došlo k zúčtování. Johann stanul tváří v tvář svému bratrovi, který mezitím vyrostl v bestii pokřivenou nenávistí dosud planoucí ve staré ráně. Vukotič se obětoval a zázrakem, za nějž Johann denně vzdává díky, se Wolf opět změnil v chlapce a dostal další šanci. Moc nevinné krve ho zachránila a Johannovo putování skončilo.

Vrátil kuši Luitpoldovi.

„Znovu,“ řekl. „Snaž se mít uvolněná ramena a klidné ruce.“

Mladík se zamračil a potýkal se s vkládáním další šipky do žlábků. Se zabručením natáhl tětívu.

„Opatrně,“ podotkl Johann. „Jinak si prostřelíš nohu.“

Následník zvedl kuši a vystřelil. Byla to rána pánuobohu do oken, šipka se rozbila o dláždění. Luitpold pokrčil rameny. Za zády se jim otevřely dveře a Johann otočil hlavu.

„Stačí,“ prohlásil. „Už je skoro čas na lekci šermu.“

Luitpold opatrně opřel kuši o židli a otočil se, aby pozdravil nově příchozího.

„Vikonte Leosi,“ řekl. „Vítejte.“

Leos von Liebewitz zasalutoval a srazil podpatky vyleštěných vysokých bot. Poznávacím znamením většiny známých duelantů byly jizvy. Johann, který měl více zkušeností s negentlemantskými pranicemi než se souboji podle předpisů, jimi byl pokrytý. Ale Leos, přestože se bil nesčetněkrát, měl obličej jemný a nepoznamenaný jako dívka. Johann věděl, že to je známka skutečného mistra. Leos si přehodil zelený plášť přes jedno rameno, aby odhalil meč v pochvě. Mladý šlechtic měl vodnaté modré oči a zastřižené zlaté vlasy, z nichž všechny dámy u dvora omdlévaly. Zdálo se, že ho jejich zájem nechává lhostejným. Clothilde, vnučka kurfiřta z Averheimu, mu začala dělat okaté romantické nabídky velmi brzy poté, co se změnila z rozmazleného uhrovitého spratka v okouzující rozmazlenou mladou dámu. Nyní stonala na zlomené srdce. Johann byl toho názoru, že vikontova sestra, známá kráska hraběnka Emmanuelle von Liebewitz, se oddává milostnému umění natolik, že to vystačí pro celou její rodinu.

Leos se příjemně usmál. „Výsosti,“ uklonil se. „Barone von Mecklenberg. Jak si vede náš žák?“

Johann neřekl nic.

„Špatně,“ připustil Luitpold. „Zdá se, že mám víc palců, než kolik vyžaduje zákon. Měl bych platit vyšší daně.“

„Hbitá mysl vám poslouží víc než hbitý meč, Výsosti,“ řekl Leos.

„To se snadno říká, když jste nejlepší šermíř v Císařství,“ odsekl Luitpold.

Leos se ušklíbl. „Můj učitel, Valancourt, na akademii v Nulnu, je lepší. A také ten chlapík, co o něm zpívají písně, Konrád. A tucty dalších. Možná že i tady baron.“

Johann pokrčil rameny. Rozhodně se nehodlal nechat zatáhnout do souboje se strašlivým Leosem.

„Jsem zchátralý, vikomte. A starý.“

„Nesmysl.“ Leos tasil meč jediným čistým, plynulým pohybem. Tenká čepel se roztančila ve vzduchu.

„Co si trochu zašermovat?“

Hrot meče rozsekl vzduch vedle Johannova ucha. Luitpold potěšeně zatleskal, aby je povzbudil.

„Lituji,“ řekl Johann. „Dnes ne. Budoucí císař netrpělivě očekává další přínos z vašich lekcí.“

Vikontova paže se pohnula pro Johannovy oči až příliš rychle. Meč zmizel v pochvě.

„Škoda.“

Sluha už odnášel slaměné terče a střelecké potřeby. Na nádvoří dotlačili vozík. Na horní desce ležela pěkná sada mečů, masky a vycpávané vesty byly sbaleny dole.

Luitpold se dychtivě oblékal do výstroje. Snažil se sám utáhnout řemeny ochranné vesty, jenže zapnul navzájem nesprávné přezky, takže ho sluha musel rozepnout a začít znovu. Johannovi připomínal Wolfa, starého Wolfa z jejich dětství, ne toho podivného mladého-starého chlapce, jehož přivedl z pustin Chaosu. Jeho bratr měl o tři roky méně než on, dvacet devět, jenže deset let nechal u Cicatrice a nevypadal starší než chlapec na konci puberty. Tělo bylo uvedeno do původního stavu a duše byla očištěna od hrůz let strávených s rytíři Chaosu, ale ozvěna té vzpomínky v něm byla dosud živá. Johann si neustále dělal o Wolfa starosti.

Luitpold se divoce zašklebil, když si stáhl masku a švihl fleretem do vzduchu.

„Tu máš, ty pekelný učiteli algebry,“ vykřikl, udělal výpad a otočil čepelí ve vzduchu. „Tu máš za ty svoje počty a zaprášená počítadla!“

Leos se povinně zasmál, pečlivě si připnul chránič hrudi a okatě si nevzal masku. Luitpold poskočil a předvedl smrtící výpad na neviditelného protivníka. „Padni a vykrvácej!“ Johann nemohl nesrovnávat čilého, nezkaženého následníka s Wolfem, křečovitým a introvertním.

Přišel do Altdorfu nejen proto, aby splnil své povinnosti u dvora. Chtěl být nablízku Wolfovi. Bratr studoval na univerzitě a doháněl zameškanou výuku. Zprávy, které Johann dostal od jeho učitelů, v něm vzbuzovaly obavy. Wolf někdy zmizel na celé týdny. Často u něho docházelo k výbuchům hněvu a potom se zaplétal do absurdních soubojů a podobných eskapád. V poslední chvíli však pokaždé couvl a dostal pořádnou nakládačku od protivníka, kterého by bez obtíží dokázal přemoci. Kdykoli Johann viděl bratrův obličej plný modřin a postrádající jakýkoli výraz, vždy si vzpomněl na tu druhou tvář, kterou spatřil na bojišti. Z bratra se stalo monstrum s tesáky třícími z tlamy, rudýma očima a bujnou hřívou. Jak hluboko se ten netvor dostal do Wolfovy duše? A jak čistě jej odsud vymyla moc nevinné krve? Který z těch dvou byl skutečný Wolf?

Leos nyní Luitpolda zkoušel. Johann viděl, že vikomt sám zpomaluje, jako by měl těžké boty a rukavice. Ale stále to byl elegantní vraždicí stroj, který zasáhl princův trup v ochranné vestě každým bodem a dokonale vykrýval mladíkův protiútok. V opravdovém souboji by budoucího císaře rozsekal na tenoučké plátky, jako když bretonský šéfkuchař připravuje obcerstvení ze studeného masa.

O milostných aférách hraběnky Emmanuelle a jejích podivných choutkách v posteli kolovalo mnoho příběhů, ale nikdy se nevyprávěly tam, kde by je mohl zaslechnout vikomt Leos. Honosné hřbitovy Císařství byly plné šermířů vznešeného rodu, kteří si mysleli, že ovládají zbraň lépe než Leos von Liebewitz. V případě hraběnky nebyla o důvody k souboji nouze.

Luitpold se už začínal potit, ale neudělal si hanbu. S fleretem byl méně nešikovný než s kuší, a navíc byl silný. Byla to síla běžce, ne zápasníka, a pro šerm naštěstí potřeboval právě tuhle. Jakmile se naučí správné pohyby, bude skvělý šermíř. Ne že by mu Karl Franz dovolil dostat se blízko skutečného boje, dokud je naživu a je císařem. Luitpold si lekci šermu vychutnával, dokonce kvůli Johannovi trochu šaškoval, ale Leos to bral naprosto vážně. Silná vesta budoucího císaře byla plná drobných trhlin, z nichž vylézala vycpávka.

Johann pozoroval vikomta a přemýšlel o něm. Během svých ztracených let Johann vybojoval mnoho soubojů na život a na smrt a přežil mnoho bitev. Bojoval s muži tak poznamenanými chaotem, že připomínali demony. Mnoho jich zabil. Na rukou měl krev všech ras Známého světa. Nebyla to dvorská hra se sekundanty, sluhy a dodržováním etikety.

Byl si jistý, že kdyby to bylo nutné, dokázal by Leose von Liebewitz přemoci. Ale netěšil se na to. Ani trochu.

Za třeskotem ocele o ocel zaslechl Johann něco jiného, povyk mimo stěny paláce. Luitpold a vikomt si ničeho nevšimli a pokračovali v předstíraném souboji. Leos upozorňoval následníka na chyby a chválil dobré rány.

Venku křičeli lidé. Johann měl dobré uši. V lesích a v pustinách to bylo nutné.

Přes nádvoří přeběhlo šest halapartníků, kteří klopýtali, jak si v chůzi připínali hrudní pláty a přilbice. Luitpold ustoupil stranou a Leos se zamračil s rukama v bok.

„Co se děje?“ zeptal se Johann.

„U hlavní brány,“ zafuněl mladý voják. „Shromáždil se tam dav. Mluví k němu Jefimovič.“

„Sigmarovo kladivo,“ odplivl si Leos. „Ten zatracený agitátor!“

Halapartníci proběhli průchodem a zamířili k palácové bráně. Luitpold se otočil, aby je následoval.

„Výsosti,“ řekl Johann ostře, „zůstaňte tady.“

Teď byla řada na Luitpoldovi, aby se zamračil. V očích mu zajiskřil vztek, ale okamžitě zmizel.

„Strýčku Johanne,“ posteskl si. „Já—“

„Ne, Luitpolde. Tvůj otec by mě předhodil v železech napospas davu.“

Leos si stahoval vycpávanou vestu. Johann viděl, že začínají potíže.

„Vikomte,“ řekl, „zůstanete tady a budete chránit budoucího císaře. Jen pro jistotu...“

Leos se vzepřel, ale Johannův pohled ho umlčel. Dotkl se mečem nosu a na chvíli sklonil hlavu. Naštěstí to nebyl jeden z těch aristokratů - jako je Luitpold - které naučili diskutovat o každém rozkazu. V domě Liebewitzů se musela o děti starat schopná, přísná chůva.

Johann následoval halapartníky. Jak procházel přes propojená nádvoří, zjistil, že se k nim přidává stále větší a větší počet mužů. Hluk před bránou byl stále silnější a ozývalo se čím dál víc hlasů. Uslyšel zarachocení. Poznal, oč jde; to sjela dolů hlavní padací mříž. Jako by se do města dostaly hordy Chaosu a císařská garda se stahovala na poslední obranný bod. Až na to, že tohle byl jiný případ.

U brány bylo tolik vojáků, že Johann skrz ně neviděl. Podle rámusu usoudil, že za padací mříží je hodně lidí a nejsou zrovna v dobré náladě. Vždycky se něco našlo. Pokud to nebyly nájezdy Chaosu, tak se lidem nelíbila daň z palců, a když zrovna nepropukla nějaká nová vlna náboženského fanatismu, tak dav žádal o vydání některého neoblíbeného zločince, aby nad ním mohla být vykonána rychlá spravedlnost. Altdorfská chátka byla po celém Císařství známa jako ztělesnění vzpurnosti.

Slyšel jednoho z halapartníků, jak říká něco o Bestii, a věděl, že tento případ je horší než ty ostatní. Mezi mřížemi proletěla koule z uschlého bláta a hnoje a rozpleskla se o klenbu. Trochu špíny spadlo na vojáky císařské gardy. Zarachotily halapartny.

Johann zjistil, že stojí vedle vysokého klerika Sigmarova kultu. Měl nasazenou kápi, ale poznal ho - byl to Hasselstein.

„Co se děje?“

Hasselstein k němu otočil tvář a chvíli mlčel. Johann si představoval, jak uvažuje, jestli je sudenlandský kurfiřt dost důležitý, aby mu odpověděl. Pak mu stručně oznámil: „Je to Jevgenij Jefimovič, ten, co umí vzbouřit lůzu. Vybičoval je k šílenství kvůli vraždám Bestie.“

Johann o Bestii slyšel. Zprávy o žalostných prostitutkách zmasakrovaných u doků v něm probouzely tajnou hrůzu. Ty vraždy byly tak příšerné, že se mezi lidmi začalo povídat, že je nemá na svědomí lidská bytost. Bestie musí být démon nebo zvíře. Snad vlk.

„Ale Jefimovič je rebel, ne?“ namítl Johann. „Myslel jsem, že umí řečnit jen o výsadách aristokracie a utrpení rolníků. Typický plivač ohně.“

„Proto je to tak hloupé,“ řekl Hasselstein. „Prohlašuje, že Bestie je aristokrat.“

Johannovi jako by vjela čepel mezi žebra a srdce se mu zastavilo. Po dlouhé pauze mu začalo bít znovu. Ale to rýpnutí si bude pamatovat hodně dlouho.

S rozmyslem se zeptal: „Jaké má důkazy?“

Hasselstein si odfrkl. „Důkazy, barone? Jefimovič je agitátor, ne soudce. Nepotřebuje důkazy.“

„Ale něco mít musí.“

Hasselstein pohlédl Johannovi do očí. Kurfiřt si poprvé všiml, že klerik má oči jako střípky ledu. Něco v něm mu připomnělo Oswalda von Königswald. Tatáž zuřivá nečitelnost v očích, totéž nutkání vše ovládat. Johannovi se při souboji nelíbil obličej Leose von Liebewitz, ale uvědomil si, že Mikael Hasselstein by byl ještě nebezpečnější soupeř.

Klerik sáhl do šatu a vytáhl symbol svého kultu. Bylo to kladivo s těžkou hlavicí. Očividně mělo nějaký náboženský význam, ale stejně by se mohlo císařovu zpovědníkovi hodit, kdyby chtěl někomu rozbít hlavu. Johann měl podezření, že klidný a zdvořilý Hasselstein by občas někomu rozbil hlavu docela s chutí. Byl ten typ s ledovou krví, u něhož se na povrchu neprojevují žádné emoce, ale který jednoho dne vezme sekeru na lidi na trhu ve jménu nějakého menšího božstva, o němž nikdo dosud neslyšel.

„Nechte mě projít,“ řekl klerik. Halapartníci se rozestoupili a uvolnili cestu k bráně. Rozprskla se další koule špíny, ale Hasselstein jen pohnul rameny, aby ji ze sebe setřásl. Johann poodstoupil.

Jefimoviče zvedli jeho přívrženci na ramena a on řečnil k davu.

„Už příliš dlouho nás otitulovaní šupáci ze vznešených rodů drtili pod podrážkami svých navoněných bot!“ řval. „Už příliš dlouho byla naše krev prolévána ve službách jejich nicotných sporů. A nyní jeden z nich kráčí nocí s dýkou v ruce a rozřezává naše ženy...“

Hasselstein klidně pohlédl na podněcovatele a lehce popleskal kladivem o dlaň.

„Kdyby byly vražděny šlechtičny, byla by Bestie určitě už teď v Mundsenské pevnosti, v řetězech a v mučírně. Ale protože tyhle ženy nemají původ vystopovatelný až k Sigmarovi, císařský dvůr za ně nedá ani dva feniky...“

Hasselstein klidně rozmlouval s kapitánem gardy. Johann jeho slova neslyšel. Jefimovič křičel příliš nahlas. Ale k halapartníkům se už přidávali i mušketýři. Klerik přece nemohl dát střílet do davu. To by císař nikdy nedovolil.

„My víme, co je to za zvěř!“ křičel Jefimovič a svíral mříže brány. „Můžete je vidět v kleci jako v zoo...“

Zalomcoval mříží a dlouhé vlasy mu zavlály. Jeden z mušketýrů si opřel zbraň do furkety, zamířil na agitátora a natáhl palcem kohoutek.

Johann věděl, že nemůže pasivně přihlížet, jak Hasselstein vyvolává nepokoje, které určitě povedou k masakru.

Podíval se na Jefimoviče. Už o tom muži hodně slyšel, dokonce četl některé jeho pamflety, ale teď ho viděl poprvé. Opravdu plival oheň. Obličej mu zářil, jako by měl pod kůží plameny, a rudé oči mu svítily jako upírovi. Pocházel z Kislevu a uprchl odtud jen pár koňských délek před carevnickými kozáky. Říkalo se, že jeho rodinu dal vyvraždit nějaký šlechtic, jiní tvrdili, že je to aristokrat, který byl nakažen krví upírky carevny Katariny a obrátil se proti své třídě.

„Tady jsem!“ křičel. „Bojíte se mě, vy lokajové a patolízalové? Piju krev princů, lámu záda baronům a drtím kosti hrabat!“

Johann chápal, proč za Jefimovičem jde tolik lidí. Měl v sobě charisma skvělého herce. Kdyby o něm někdo napsal hru, dokázal by ho zahrát jedině Detlef Sierck. I když vzhledem k zápalu, s nímž se snažil vyvolat krvavý masakr, by možná byl lepším obsazením neoplakávaný Laszlo Löwenstein.

Vedle Johanna někdo zalapal po dechu. „Takže tohle je Jefimovič.“
Johann se otočil. Byl to Luitpold. Johann ucítil vlnu hněvu, ale zadržel ji.
„Výsosti," řekl, „myslel jsem—“
„Vždycky říkáš ‚Výsosti‘, když jsi příliš svědomitý, strýčku Johanne.“
Leos byl s ním, ruku držel na jílci meče a obličej měl bezvýrazný. Muž, jako je vikomt, by se teď mohl hodit. Stejně jako Johann přísahal chránit rod Druhého Wilhelma. Kdyby se Luitpold dostal do potíží, potřeboval by ochranu.
Hasselstein už s kapitánem domluvil a ten odpěchal splnit nějaký rozkaz. Klerik se klidně podíval na Jefimoviče. Kdyby se natáhli, mohli by se jeden druhého dotknout.
Johann měl pocit, že je svědkem neviditelného souboje vůlí. Bylo to téměř úchvatné, planoucí muž za branou a muž jako z ledu uvnitř. Vsrdeci museli mít hodně společného.
„Kde je?" křičel Jefimovič. „Kde je ten arcizbabělec? Kde je Karl Franz?"
Luitpold vyrazil vpřed a hodlal mu odpovědět. Johann položil následníkovi ruku na rameno.
„Můj otec je dobrý člověk," řekl tiše Luitpold.
Johann přikývl.
„Zajímá se o tu zavražděnou z doků? Zajímá?"
Jefimovič se nadechl k další řeči, ale neřekl nic.
„Občané," pronesl Hasselstein v tichu překvapivě silně a nahlas. „Žádám vás, abyste se rozešli a vrátili se domů. Věřte mi, že pro polapení Bestie děláme vše, co je možné.“
Nikdo se ani nepohnul. Jefimovič se usmíval; po planoucím rudém obličejí mu stékal pot a vlasy mu kolem hlavy vlály jako plameny. Na tunice měl mnoho znaků - Sigmarovo kladivo, srpek cechu řemeslníků postavených mimo zákon, rybu pobřežního gangu a rudou hvězdu kislevského podzemí. Tolik symbolů, ale jediný cíl.
„Tento palác, jak si jistě vzpomínáte, má mnoho obranných prostředků," řekl Hasselstein. „Během Následnické války jej obléhala vojska falešného císaře Dietera IV. a Wilhelm II. je odehnal tím, že na ně lil roztavené olovo ze skvěle tesaných chrličů, které vidíte nad hlavní branou. Všimněte si, jak je to jemná práce. Samozřejmě trpasličí. Tváře jsou karikaturami pěti démonických knížat, s nimiž mladý Wilhelm bojoval a přemohl je během let strávených v divočině.“
Dav začal couvat jako jeden muž. Z Jefimoviče vyzařovala nenávist a očima metal smrt. Hasselstein klidným hlasem pokračoval v přednášce, jako by významné návštěvě ukazoval architektonické zajímavosti.
„Samozřejmě, tehdy to byly barbarské časy a současný císař by nikdy nepoužil takové prostředky na své věrné poddané.“
Lidé vydechli a dav se přitiskl blíž. Jefimovič znovu sevřel tyče mříže a vycenil zuby. Zavrčel jako zvíře a zdálo se, že je schopen se padací mříží prokousat.
„Niméně je velmi jednoduché připojit palácové stoky k pumpám starých obranných zařízení..."
Kývl a chrlice vyvrhly špínu.
Proud tekutého odpadu zasáhl Jefimoviče přímo do tváře. Zavyl vzteky. Nosiči ho pustili, a tak zůstal viset na mříži. Dav utíkal mimo dosah deště výkalů. Někteří lidé byli srazeni na zem a ostatní po nich v nastalé panice dupali. Zápach byl tak silný, že si Johann zakrýval ústa i nos.
Luitpold se smál hlasitěji a hlasitěji, ale Johann si nebyl jistý, jestli na tom je něco k smíchu.
Jefimovič spadl z brány. Někdo do něho dloubl tupým koncem halapartny. Johann uvažoval, jestli nebylo rozumnější použít ten užitečnější konec. Plivač ohně uklouzl na fekáliích a ošklivě upadl. Tento zážitek agitátora určitě nepřinutí změnit názor a začít milovat šlechtu. Děti plakaly a lidé pokrytí špinou kulhali pryč. Halapartníci se smáli, vtipkovali a pokřikovali.
„Tys to říkal," křičel jeden. „Tak to máš na sobě!"
Jefimovič vstal a držel se za bok. Z nosu mu tekla krev. V zamazaném obličejí mu zuřivě planuly oči. Měl v sobě i za těchto podmínek jistou děsivou důstojnost. Plivl mezi tyče padací mříže a odcházel. Zbytek davu šel s ním a cestou se pokoušel očistit.
„Tak," pronesl Hasselstein se slabým úsměvem. „To by bylo. Císař mě pověřil, abych vám sdělil, že za cenné služby při jeho obraně dostanete dnes přiděl piva navíc.“
Halapartníci se zasmáli.
„Co to vyvolalo?" zeptal se Luitpold důstojníka gardy.
„Bestie dostala nějakou děvku z doků," odpověděl muž. „Roztrhala ji na kusy.“
Luitpold zamyšleně přikývl.
„Byla pátá," pokračoval důstojník. „Říká se, že je to ošklivé. Bestie je úplně roztrhá. Jako by to bylo nějaké zvíře. Třeba vlk.“
Vlk! Johannovi se opět zastavilo srdce, když si vzpomněl na tvář chlapce, jenž býval bestii.
„Strýčku Johanne," řekl Luitpold, „Jestli jsou ti lidé rozčilení kvůli tomu vrahovi, pak je naší povinností ho chytit a dát všechno opět do pořádku.“
Johann se v tom vyznal lépe, a tak chlapci zalhal: „Ano, Výsosti.“

II

První vzpomínky Bestie jsou bolestné, ale vzrušující.

„Nesahej si tam! To je nechutné!"

Pak rány. Bestie ochutnala krev v ústech. Vidi v zrcadle tvář s modřinami. Tvář, jež by mohla být čímkoli, kýmkoli.

Nepoznává se v zrcadle. Tvář je beztvářá a patetická, krvácí. Je to tvář chlapce-skořápky. Bestie poprvé zařve. Ještě nemá spáry, ale ví, že jí narostou.

Později: „Koťátko, čiči, čiči... pojd', budeme si hrát. Tak, to je hezká kočička. Či máma tě má ráda? Tak je to správné. Tak je to pěkné. Před', před' pro maminku..."

V ruce Bestie se objevuje ostrý dráp. Projede srstí a kůže a prořízne sval.

Kočka ječí jako démon.

„Čiči, pojd' k mamince. Čiči? Čiči!"

Později jiný hlas.

„Tak, obleč si hezky kalhoty. Ty jsi ale hezký chlapec. Tvůj otec na tebe bude pyšný. Co to máš v kapse? Opatrně, neroztrhni látku. Je drahá. Je to samet. Takový, jaký se nosí u císařského dvora v Altdorfu. Tak, teď jsi to roztrhl. Říkala jsem ti, abys byl opatrný, chlapče!"

Další rány. Teď už si Bestie na rány zvykla. Necítí je, ať to chlapce-skořápku jakkoli bolí. Chlapec-skořápka nakonec přestane plakat; s každým úderem chlapce slábne a Bestie sílí.

Když jim je deset let, Bestie zabije znovu — poprvé od kotěte. Bestie je chytrá. Ví, že ještě není tak silná, jak jednou bude. A tak si vybere starého Nikolase, rodinného hajného na odpočinku. Starý Nikolas dostal penzi a odešel do výslužby, když jej při lovu potrhla divočák. Má zkroutené nohy a většinu dne tráví v závěsném lůžku ve staré lovecké chatě. Je pomalý a nebude moci Bestii uniknout. Chlapec-skořápka se ztenčuje a Bestie vystrkuje drápy. Bere si otcův meč z posledního válečného tažení. Je pro Bestii těžký do ruky, ale ne až tak moc. Váha je důležitá. Pokud Bestie dokáže zvednout zbraň dost vysoko, tíha znásobí sílu úderu, což vyrovná slabost paží chlapce-skořápky. Všechno to bylo vymyšlené dokonale. Meč seká a odděluje krk starého Nikolase, jako by to byl měkký sýr, prosekává i plachtovinu závěsného lůžka.

Hlava hajného se kutálí a Bestie do ní kope jako do míče.

„To je příšerné, příšerné, příšerné. Chlapecek to nesmí vidět. Nesmí. Rozumíte?"

Bestie dlouho čeká, předstírá, že je chlapcem-skořápkou. Vyrůstají, jsou vzdělávání v tom, co musí umět šlechtic.

O dvanáctých narozeninách vyleze Bestie znovu a vezme sekyru na opilého hosta v zahradě. Je to strýc Sergius, který houpával chlapce-skořápku na kolenou. S rozseklým obličejem vypadá divně. Rána Bestii připomíná zakázaná místa ženského těla. Pak Bestie udělá první a jedinou chybu. Poklekne vedle strýce Sergia, aby se lépe podívala na ránu, a namočí prsty chlapce-skořápky do krve, když ránu prohmatává.

„Sigmarovo kladivo!"

Je to Nataša, dívka, která vždy cestuje se strýcem Sergiem. Otec chlapce-skořápky ji nazývá milenkou svého bratra. Bestie ví, co to znamená. Myslí si, že něco takového je nechutné.

Nataša tam jen stojí a neříká nic. Stále víc otvírá ústa a paže má rozpřažené jako strašák. Vypadá legračně. Chlapec-skořápka se na ni usměje a Bestie vytáhne dráp z pochvy na opasku.

„To je v pořádku, Tašo. Nebuď smutná."

Chlapec-skořápka vstane a položí paži Nataše kolem pasu. Dívka se třese, ale nemůže se pohnout. Bestie jí olízne obličej drsným jazykem. Neucukne.

Bestie ví, že se jí to ve skutečnosti líbí. Ženy jsou tak nechutné. Naprosto nechutné.

Bestie vezme rovný, tvrdý dráp — osm palců nabroušené oceli - a zaboří jej Nataše do žaludku.

Ta potěšené vzdychne a krev jí vyteče z úst.

Bestie vytáhne dráp z Natašiny žaludku a vrazí jí ho do hrudníku. Pak ještě jinam. A ještě jinam.

Rozseklý obličej strýce Sergia hledí k měsícům. A Nataša nic neříká.

To je to nejlepší, co Bestie kdy poznala. Od nynějška bude lovit už jen ženy. Bude zabíjet jen ženy. Chlapec-skořápka souhlasí.

Bestie si uvědomila, že ženy jsou její přirozenou kořistí.

Ženy. Nechutné ženy.

III

V seznamu bylo o tři sudy méně než obvykle. Úředník Benning se poškrábal brkem na bradě, až se mu trocha inkoustu rozprskla ve vousech. Zmateně a zrudně se díval na náklad říčního člunu zakotveného u skladiště Obchodní společnosti Reik a Talabec. Ruprecht, noční hlídač, strašlivě zíval, čímž předváděl, jak chce jít domů a vyspat se. Podle jeho dechu by se dalo usoudit, že si to tlusté prase vzalo tři soudky l'anguilleského vína samo na starost. Kdyby pes z loděnic olízl Ruprechtovi ještě jednou upocený rozkrok, byl by stejně opilý jako Ranalduv kněz na Den podvodníků. „Spočítej to znovu," zavrčel Harald Kleindeinst.

Benning se ho vcelku rozumně bál, a tak souhlasil. Začal znovu prověřovat náklad, i když to bylo naprosto zřejmé.

Říční krysa, chlouba plavební linky Reik a Talabec, jezdila z Marienburgu do Altdorfu a vozila víno z Bretonnie, látky z Albionu a cetky vyrobené z mušlí z Norsky. A během dvaceti pěti let provozu nikdy nepřijela do Altdorfu s přesně tímž nákladem, s jakým opouštěla Marienburg. Přesněji řečeno, i když se dostal do Altdorfu nedotčený, vždy se záhadně zmenšil do okamžiku, kdy se prováděla inventura vykládaného zboží.

Harald dnes hodlal tuto tradici změnit.

„Byl bych rád, kdybyste si pospíšili," řekl Švitořil, dozorce nad lodním nákladem. „Mám ve městě nějakou záležitost, která nepočká."

Švitořil byl půlčík, ale nebyl to bláznivý, dětinský tvor, za jaké jsou půlčíci obvykle považováni. Zatímco čekal, až mu Harald dovolí se vylodit, klidně seděl na palubní stoličce a žvýkal cigáro.

„Uklidni se, Švitořile," řekl mu Harald. „Nikdo neodejde z doků, dokud nebude náklad přepočítán."

„Jsem tu obchodně, chytači zlodějů," řekl půlčik.

„To já taky."

Sam Švitořil pokrčil rameny a zadíval se na své špičaté boty.

Lidé z doků netrpělivě postávali kolem Krimi, mladý předák, bodal lanovým trnem do konce provazu a občas vrhal výhružné pohledy na Haralda, když si myslel, že se denní hlídač na něho nedívá. Krimi byl Ryba. Kromě barev vyšitých na vestě měl ještě vytetované ryby na tvářích. To znamenalo, že je válečný velitel; sám sebe považoval za tvrdého chlapíka.

Harald to znal. Harald se setkal se spoustou lidí, kteří si mysleli, že jsou tvrdí chlapíci. Obvykle se ukázalo, že to jsou třasořítky.

Ryby ztrácely vliv, zatímco Háky jej získávaly. Ryby se snažily zvrátit nepříznivý vývoj tím, že se přidaly k té bandě kolem Jefimoviče, plavače ohně. Úředník počítal dál a potichu si mumlal.

Noc byla chladná, ale den byl celkem teplý, alespoň na konec podzimu. Teplo způsobilo, že doky smrděly ještě hůř než obvykle. Z dalšího člunu vykládali mořské ryby, které mohly být chyceny kdykoli během posledních deseti let, i když by na to Harald nevsadil. Kusy ledu rychle tály na slunci a přistavní dělníci s prací spěchali, aby člun vyložili dřív, než bude zápach nesnesitelný.

Harald si opíral ruku o pravý bok. Občas mu zabloudila k jílci vrhacího nože.

Po všech těch letech mu zbraň dosud pohodlně ležela v pochvě.

„Jde to s tebou z kopce, co, chytači zlodějů?" řekl Švitořil.

Harald trochu zvedl horní ret.

„Když jsem byl v Altdorfu posledně, byl jsi kapitánem hlídky. Ted' už jen děláš součty pro obchodníky."

Harald pohlédl na Švitořila a snažil se ten obličej zařadit.

„Už jsem o tobě slyšel, půlčiku?"

Švitořil znovu pokrčil rameny. „O tom pochybuji. Většinou se držím stranou. Mám zákon v úctě."

„O tři sudy méně," řekl Benning.

Úředník se podíval na Krimiho dřív než na Haralda, což byla jejich druhá chyba. Rozhodnutí krást u Obchodní společnosti Reik a Talabec byla samozřejmě ta první.

Ruprecht by mohl zůstat stranou, ale na to byl příliš hloupý. Opíral se o hromadu žoků s bavlnou na přistavišti a odháněl masitou rukou mouchu, která mu bzučela kolem očí.

„Řekl jsem, Kleindeinste, že to není žádná záhada. Sudy vyklouzly a skutálely se z paluby. Ted' už jejich obsah pijí ryby."

Harald se podíval na nočního hlídače. Bylo mu špatně od žaludku, což se mu stávalo vždycky v přítomnosti hloupých, ničemných lidí.

„Je legrační, kolik věcí na téhle lince spadne z paluby, co?"

Ruprecht se potil víc než obvykle. Nejspíš má kocovinu z toho l'anguilleského vína. Rychle stoupalo do hlavy a tlustí lidé málokdy odolávají alkoholu.

„Tak ryby, co? Tomu docela věřím."

Krimi vzhlédl od provazu a zvedl obočí. Ryby původně získaly jméno tak, že často přišly ke zboží, co se „skutálelo z paluby".

„Kromě tohotohle, ostatní počty sedí," řekl úředník.

„Benningu," řekl Harald, „pokud ti ty počty sedí, tak jsi buď špatný účetní, nebo chytrý zloděj. A já si nemyslím, že jsi špatný účetní."

Úředník vyskočil, až téměř spadl z mola. Otočil se a oči mu lezly z důlků.

V tichu bylo slyšet skřípání člunu, jak se pohyboval u mola a otíral se o pilíře. Pomalu se vzdaloval. Pes z přístavu funěl a čekal, až se něco stane. Stejně jako všichni ostatní.

„Tušíš vůbec, jak to bylo hloupé? Ti ostatní samozřejmě nekradou o nic chytřejí. Ale ty jsi vzdělaný muž. Nikdy bys neměl falšovat součty."

Úředník se rozhlédl. Krimi ani Ruprecht se mu nepodívali do vyděšených očí.

Švitořil předstíral, že ho to nezajímá, a vyplivl mokré konce cigára do vody.

„Tři soudky, Benningu. Vždycky jsou to tři sudy. Kdykoli počítáš, vykládá tady pan Ryba a Ruprecht hlídá. Náklad se vždycky o tři soudky zmenší. Měli jste to měnit. Vy jste si mysleli, že by společnost nevěřila, kdyby tam žádná malá krádež nebyla, a tak jste se dohodli na třech soudcích."

Ruprecht se třásl jako před výbuchem. Krimi lehce švihl lanem po přistavišti. Jeho banda se potulovala poblíž, hodně jich bylo přímo na člunu, opírali se o různé věci a čekali.

Půlčik vydechl kouř. „Prošel jsem všechny součty a vychází to na mnohem víc než tři sudy na jednu cestu. Jsi pečlivý člověk, musíš vědět, o kolik jsi společnost ošidil."

Benning už byl nalomený. Harald viděl, jak se mu zalévají oči.

„J-j-já jsem... Nu-nu-nutili mě—"

„Drž hubu, škrabáku," vykřikl Ruprecht a naklonil se vpřed. Pleskl se po tváři, až se mu brady roztřáslly, ale mouchu netrefil.

Harald se otočil k nočnímu hlídači a najednou držel v ruce nůž. Čepel měl v dlani a jílec mířil na Ruprechta. Byl to pěkný kousek, s osmnáctipalcovou čepelí nabroušenou jako břitva. Někteří muži měli na jílci vyryté obrázky a na čepeli jména bohů. Ale tenhle byl nezdobený, s hladkými a ostrými křivkami. Nebyl na parádu.

„Je to přistavní tradice, Kleindeinste... nikdo neupře Ruprechtovi jeho podíl..."

Harald neřekl nic. Vždycky mu bylo špatně od žaludku, když zloději zpívali. A zloději zpívali vždycky.

Krimi řekl: „Jevgenij Jefimovič tvrdí, že majetek je zlodějna.“

„Ano, vznešená zlodějna je taky zlodějna.“

Harald zvedl nůž.

„Tohle vyrobil kovář Magnin,“ řekl. „Je to nejtěžší vrhací nůž na Známém světě. Aby taková zbraň byla účinná, musí být vyvážená přesně na tisícinu unce. Aby letěla přesně, musí to vrhač nožů přesně načasovat, mít neobyčejně silné zápěstí a oko jako jestřáb.“

Ruprecht se opřel o žoky. Moucha mu sedla na ucho. Noční hlídač blábolil a košile mu tmavla potem.

„Raději bys měl doufat, ty neřáde, že těch pět lahví vína, co jsem minulou noc vypil, mi dnes ráno nepokazí mušku...“

Ruprecht zadržel dech a zavřel oči, když nůž vystřelil Haraldovi z ruky a v letu se otáčel, jako by se pohyboval hustou tekutinou...

Ozvalo se ťuknutí, jak se nůž zabořil až po jilec, a Ruprecht zavyl.

Moucha přestala bzoučet.

Ruprecht otevřel oči a zjistil, že nůž je zaražený do žoku bavlny mezi jeho pravým uchem a lebku. Neměl ani škrábnutí.

„Takže nechcete se rovnou přiznat a ušetřit si nepříjemnosti?“

Ruprecht byl příliš zaměstnán modlením, než aby odpověděl na otázku, ale na Ryby to dojem neudělalo. Viděly muže bez nože a udělaly známou chybu, která se jim přímo nabízela.

Krimi mrkl očima a skočil po Haraldovi. Švihl provazem a zvedl lanový trn, aby mu rozbil hlavu.

Bylo to jako za starých časů u hlídky. Haraldovi připadalo, že se ten darebák pohybuje pomalu, jako by plul v hustém sirupu, zatímco on vyrazil jako tanečník.

Chytil provaz, který letěl vzduchem, a zručným trhnutím si jej omotal kolem zápěstí. Zatáhl a strhl Krimiho na zem.

Když měl muže na dosah, prudce mu zabořil koleno do slabin. Krimi bolestivě zalapal po dechu a pustil lanový trn na molo.

Harald ho pustil a odstrčil od sebe.

„Bolí, co?“ řekl.

Krimi byl příliš zaneprázdněn bolestí, než aby dělal nějaké další potíže. Harald sebral lano a odtáhl muži ruce od pohmožděných varlat, aby mu mohl svázat zápěstí.

„Ruprechte,“ řekl, „přines mi nůž.“

Noční hlídač vytáhl bez přemýšlení magnina ze žoku a podal mu ho. Harald jej zastrčil do pochvy.

Podíval se na zbývající přístavní dělníky. Nikdo z nich nestál o další potíže.

„Na co čekáte?“ řekl. „Vyložte náklad na přístaviště a nezapomeňte na tajné oddělení v podpalubí.“

Ryby vyrazily a začaly knítat se sudy a bednami jako marionety obzvláště šikovného loutkáře.

Švitořil vyšel ven ze člunu a podíval se na Krimiho, který se dosud válel po molu s koleny přitisknutými k sobě.

Harald trhl provazem, aby donutil Krimiho vstát, a dal mu kolem krku železný obojek. Důkladně zaklapl zámek. Hroty rozedíraly zločinci krk do krve. Kdyby se chtěl vzpírat, nejspíš by se škaredě zranil. Harald hravě škulb provazem a Krimi zavyl.

„Pověz mi,“ zeptal se Švitořil, „kvůli tomuhle ti říkají Hnusák Harald?“

IV

„Nechte mne projít, vyřizují záležitost císaře.“

Nebyla to tak docela pravda, ale spolu s charakteristickým zeleným sametovým pláštěm to na dost lidí udělalo dojem, takže se Johannovi podařilo prodrat se skrz dav na ulici Stovky hospod. I kdyby nepočítal hledače senzací a povaleče okrádající mrtvol, bylo v úzké uličce mezi Mattheusem II. a Brunovým pivovarem víc lidí, než by považoval za možné se tam vejít.

„Kapitáne Dickone,“ hlásil strážník svému nadřízenému, „Jedna příkrývka na zakrytí mrtvol nestačí.“

Nejeden člověk zvracel do stoky.

„To je neuvěřitelné,“ řekl štíhlý elf v šatech minstrela. „Je rozházená všude kolem.“

„Drž hubu, špičaté ouško!“

Na obzoru byla rvačka. Vlastně hned několik. Johann měl dojem, že tenhle dav by mohl být ještě nebezpečnější než Jefimovičova chátka.

Cítili krev a nyní žíznilo po další.

Seržant zpovídal dva potlučené námořníky. Strážník odněkud vyčaroval pouta a zarachotil jimi jednomu z námořníků u obličeje.

„To ten námořník,“ vykřikl nějaký stařec. „Je to Bestie!“

„Pověste ho!“ zařval někdo.

„To je pro něho příliš dobré,“ vložil se další. „Rozsekejte ho, jako to udělal on ubohé staré Margi!“

Dav se tlačil kupředu a vlekl Johanna s sebou. Cítil, jak mu po měsíci sahají čísi prsty, a pleskl po nich. Někdo se omluvil vysokým, ječivým hlasem a odplížil se okrádat někoho jiného.

Kapitán se otočil a zvýšil hlas. „Všichni zpátky. Tenhle muž není podezřelý. Našel tělo.“

Ve vzduchu byla hmatatelná atmosféra zklamání. Dav toužil po násilí. Cítil se podveden. Námořníkovi se viditelně ulevilo. Jeho druh byl na tom tak zle, že si nejspíš vůbec nevšiml, čemu o vlasek unikl.

„Kapitáne,“ řekl Johann. „Jsem baron von Mecklenberg.“

„Sudenlandský kurfiřt?"

„Ano."

Kapitán napřáhl ruku. „Dickon z Přístavní hlídky."

Johann potřásl strážníkovi rukou. „Císař mne požádal, abych dohlédl na vyšetřování," zalhal. „Dělá si starosti ohledně té vraždící Bestie."

Dickon se snažil tvářit, že ho dohled aristokrata těší. Měl na sobě dlouhý plášť a zašpičatělou čapku s malým pérem. Kdysi dávno mu někdo špatně srovnal přeražený nos, takže zůstal křivý. Nebyl v uniformě, ale na hrudi měl měděný odznak hlídky.

„Skutečně? Mohl byste něco udělat se žádostmi, které posílám do paláce? Potřebuju sem dostat nějaké vojáky. Přístavní hlídka to sama nezvládá. Máme podstav."

Johann uvažoval, jestli do toho bez přemýšlení nezabředl příliš hluboko. „Udělám, co bude možné, kapitáne."

Dav se začal opět tlačit do uličky.

„Podívejte, tam je její paže!"

„To je nechutné."

„Já nevidím, mami. Zvedni mě."

„Měli by ho pověsit."

„Kde mám měšec? Okradli mne!"

„Byla to bídná stará babizna, tahle Margi. Zpusťlá."

„Odpudivé!"

„Měli by ho upálit u kůlu na Königsplatz."

„Zatracení fizlové. Nikdy nejsou poblíž, když vám tahají vnitřnosti z břicha."

„Prý žere jejich srdce."

„Vsadím se, že to je Bretonec. Tihle Bretonci jsou hnusní."

„Ne, je to trpaslík. Všechny rány jsou níž než hrudník. Nikdy se nedotkne jejich tváří."

„Je to kletba."

„Všichni jsme odsouzeni k záhubě. Kajte se, kajte se. Hněv bohů dolehl na nás hříšné."

„Zatracení fizlové."

„Drž hubu."

Johann byl odstrčen na Dickona. Dav se obracel proti sobě, už padlo pár ran. Muž nenávidějící trpaslíky a žena, co neměla ráda Bretonce, se pustili do sebe. Otrhaný klerik blíže neurčeného boha začal kázat.

„To je absurdní," řekl kapitán. „Chlapi, vyžeňte je odsud."

Čtyři strážníci, z nichž jednomu bylo špatně od žaludku, vytáhli obušky a vyrazili proti davu. Naštěstí nemuseli nikoho udeřit. Lidé se s brčením rozcházeli. Hospody byly otevřené. Vražda očividně svědčila obchodu. Už byl bílý den a nehrozilo, že by se tu teď Bestie někde potulovala.

Klerik chvíli okouněl a snažil se přesvědčit strážníky, že se bohové hněvají. Ale když seržant poznamenal, že ten muž mu připomíná kapsáře, protože má prsty upravené tak, jako by ho už někdy chytili, zmizel klerik směrem k Černé kryse.

„Kde je ta věstkyně, Economou?" zeptal se Dickon netrpělivě seržanta.

„Na cestě z chrámu, pane."

„Kéž by si pospíšila, sakra."

Johann a Dickon stáli nyní u vstupu do uličky.

„Chtěl byste se podívat, barone?" zeptal se kapitán hlídky. Do navyklé úcty k zelenému sametu prosákla trocha drzosti.

„Ehm, ano," řekl Johann. Uvědomil si, že ho kapitán považuje za lovce morbidních senzací, který využívá svého postavení, aby si mohl prohlédnout nejnovější zvěrstvo. Strážník měl o lidech očividně nevalné mínění. Johann na sebe právě teď nemohl příliš upozorňovat. Pokud si Dickon myslí, že je jen další zvrhlík, pak ho ani nenapadne ověřovat si v paláci jeho příběh o tom, jak ho vyslal císař. Takhle to bude mnohem jednodušší.

Dickon kývl na strážníka v uličce a ten se sehnul, aby zvedl příkrývku.

Za léta putování Johann viděl mnoho mrtvých těl v různém stadiu znetvoření a rozkladu. Ale tohle všechno překonalo.

„Byla to žena?"

Pozůstatky mu vůbec nepřipomínaly člověka, natož aby dokázal rozeznat pohlaví.

„Ach, ano," řekl Dickon. „Jmenovala se Margarethe Ruttmannová. Byla to děvka a zlodějka. Před pár lety zřejmě zabila svého pasáka."

Dickon si odplívl. Strážník nechal příkrývku spadnout. Na látce se začaly tvořit skvrny.

„Byla to pěkná semetrika a taky nosila nůž. Možná že se bránila a toho chlapa poznamenala."

Strážník, který lezl po kolenou vzadu v uličce, kde vytékala z díry ve zdi voda, najednou vykřikl. Dickon s Johannem šli k němu; opatrně se přitom vyhnuli bývalé Margarethe Ruttmannové.

„Tady je její nůž, pane."

Zvedl žalostně malý nožík.

„...a tady je druhá ruka."

„Milosrdná Shallyo!"

Ruka ležela ve stoce, dočista a doběla umytá. Vypadala jako tlustý oškubaný pták.

„Dej to k tomu ostatnímu. Věstkyně to bude chtít vidět."

Policajt vzal šátek a omotal si prsty. Pak vytáhl ruku z vody a v konečcích prstů ji odnesl k příkrývce a rychleji pod ni

zastrčil. Vstal a otíral si šátkem ruku. Trásl se.

„To není jako kopat do opílců a nahánět dodavatele kouzelného kořene, co, Elsaessere?“

Mladý strážník zavrtěl hlavou.

„A s tímhle musím pracovat, barone,“ řekl Dickon Johannovi. „Tohle je Přístavní hlídka, ne palácová garda. Tihle lidi nemají jen měděný odznak, barone, ale i měděnou hlavu.“

Slunce začalo svítit do uličky. Stálo jim téměř nad hlavou. Ráno bylo pryč. Stíny se zkracovaly a na věci, které neměly být vidět, dopadalo plné světlo.

„A strč ten nůž do pytle, Elsaessere. Možná z něj věštkyně něco dostane.“

Vyšli z uličky. Dickon vytáhl dýmku a pytlík tabáku. Zapálil si a vdechl hustý, odporný kouř. Johannovi nenabídl.

Kolem projížděly vozíky. Většinou vozily sudy do nocleháren v ulici. Život šel dál. Na protější straně ulice sváděly tři mladé ženy kolemjdoucí. Strážníci si jich nevšimli. Z toho Johann usoudil, že už tenhle měsíc v Luitpoldstrasse zaplatily. Uvažoval, kolik by stálo, aby si hlídka nevšimla, že je páchána vražda. Předpokládal, že mnoho ne.

„Šéfe,“ zeptal se jeden námořník, „už můžeme jít? Měli jsme být na lodi za úsvitu. Pokud se ještě víc zpozdíme, bude to s námi zlé. Kapitán Cendenai je pěkně tvrdá ženská.“

Dickon se na muže zadíval a ten se viditelně scvrkl.

„Ne, nemůžeš jít, námořníčku. Nenechal jsem ten dav, aby tě roztrhal na kusy, protože jsem tě nechtěl mít mrtvého dřív, než si budu naprosto jistý, že jsi starou Margi nepodřízl, rozumíš?“

Druhý námořník měl silně pohmožděný obličej a držel se za žaludek. Stál v kaluži svých zvratků a dosud chvílemi dával, i když už uvnitř neměl nic, co by mohlo vyjít ven.

„Zatraceně divné, co, barone? Tenhle chlápek je tak zvyklý na vlnobití, že se mu dělá na souši špatně.“

Nikdo se neobtěžoval zasmát.

„Co mají tihle muži společného s tou vraždou, kapitáne?“

„Kdo to ztraceně ví? Minulou noc měli volno a byli zodpovědní za nějaký rozruch u Zasmušilého rytíře. Kdybyste si náhodou někdy chtěl dát do nosu, tak to je ta správná hospoda. Hlídka je sbalila a odsoudila na ulici—“

„Co to znamená?“

Dickon se ušklíbl. „Když jsou cely plné, tak se takovými hlupáky neobtěžujeme. Dáme jim obuškem pár po hlavě a necháme je někde, kde o ně lidé nebudou zakopávat. Proberou se s několika boulemi a novou úctou k císařským zákonům.“

„Zatracená Přístavní hlídka,“ řekl námořník, kterému bylo méně zle. „Všichni jsou to všiváci!“

Strážník, který námořníka držel, mu se zachechtáním vrazil loket do žeber. Námořník se sehnul; rána z včerejší noci se znovu ozvala.

„Najděte jim celu,“ řekl Dickon, „dejte jim něco k snídani...“

Námořník, kterému bylo špatně, opět něco vyzvracel, trochu ovesné kaše s pramínkem krve.

„...a pak je přiveďte k výslechu. Jo, a najděte bylinkáře tady pro toho šampióna ve zvracení.“

Námořníci jen chabě protestovali, když je táhli pryč.

„Všechno je to chátara, barone. Vidíte, čím se musím zabývat.“

Johann si pomyslel, že už viděl dost, aby mohl posoudit Dickonovy metody. Byl to člen hlídky ze staré školy. Pokud stál tvář v tvář zločinu a neměl jasného viníka, měl sklony popadnout někoho bezvýznamného a bezmocného a mlátit ho tak dlouho, dokud z něj nevytloukl přiznání. To vypadalo v hlášení dobře, ale skutečný problém to neřešilo. A Bestii to nezastaví. Když Johann viděl zbytky Margarethe Ruttmannové, bylo mu jasné, že je to někdo, kdo si své noční dílo patřičně vychutnává a nepřestane, dokud nebude odhalen.

„U Ulrika,“ zaklel Dickon. „Ale že bych si dal hrnek čaje.“ Došel k lavičce a chytil za uši dva strážníky, kteří zmlátili námořníky. Museli se vyskytovat na místě ve stejnou dobu jako Bestie, ale očividně si nemohli vzpomenout, že by viděli někoho nebo něco podezřelejšího než obvykle. Kňučeli jako psi, když z nich ždímal hlášení.

„Neužitečná verbež,“ odplivl si Dickon.

„Promiňte, kapitáne,“ řekl jeden z policajtů. Dickon ho pleskl otevřenou dlaní.

„Ty budeš měsíc kydat hnůj z cel, Jooste.“

Johann se rozhlédl a uvažoval, jestli je některý z těchto strážníků schopen dělat práci, která by vyžadovala víc než jen hrubou sílu a tupost.

Většina příslušníků Přístavní hlídky měla známý vzhled - silné obočí, odřené klouby na rukou a třídní strniště. Velké, tvrdé svaly na pažích od zvedání obušku a velké, měkké břicho od zvedání korbele. Dva starší muži se smáli a vtipkovali, aby udělali svou nečitelností dojem na ostatní, a snažili se vzpomenout si, jestli si kdy zakoupili dočasné použití toho mrtvého těla.

„Řeknu ti, Tommy,“ prohlásil jeden z nich, „že teď se mi moc nelíbí.“

„Držte hubu, vy mrchožrouti,“ řekl Elsaesser. „Byl to člověk, ne kus masa.“

„Ty nejsi u hlídky moc dlouho, synku, co?“ nadhodil Tommy. „Poučíš se.“

Mladý strážník se znechuceně odvrátil a opět si klekl, aby pozorně prozkoumal zem.

Ozvalo se fouknutí a pochodeň nade dveřmi Mattheuse II. vzplála. Noclehárna měla buď plynové osvětlení, nebo zaměstnávala čaroděje. Majitel vyšel ven s tácem piva zdarma pro strážníky. Dickon si vzal první. „Není to čaj,“ řekl kapitán, „ale bude to stačit.“ Jedině Elsaesser neměl zájem.

Johann chvíli sledoval mladého strážníka při práci. Elsaesser se probíral kusy smetí rozházenými kolem místa, kde se čínala Bestie. Byla ho tam spousta. Každý kousek zvedl, prozkoumal a položil zpátky na místo.

„Je tahle tvá první?“ zeptal se Johann.

„Ne,“ řekl Elsaesser. „Třetí. Jsem u hlídky měsíc. První čtyři jsem zmeškal.“

„Ty nejsi z Altdorfu?“
Elsaesser obrátil kousek rozbitého pivního korbele, podíval se na značku výrobce a položil střep zpátky.
„Ne, barone. Pocházím z Reikwaldského lesa.“
„Jsi od Lesníků?“
„Ne, právě jsem dokončil univerzitu.“
Elsaesser si zběžně prohlédl zmačkaný voskovaný papír, v němž bylo dřív zabaleno jídlo.
„Jaký obor?“
„Práva. A trochu vojenské historie namíchané s alchymii.“
Strážník zvedl dlouhý cár zelené látky a podržel jej na světle. Bylo na něm bláto a krev.
„Tak co děláš u Přístavní hlídky? Zdejší služba nejde s učeností moc dohromady.“
„Požádal jsem o ni, barone. Vždycky potřebují muže.“
„Tys požádal o přijetí k Přístavní hlídce? Ale—“
„Je to ta nejkriváctější hlídka ve městě? Já vím. Ale Bestie se pohybuje v okolí doků. A já chci vidět, jak ji chytí.“
Elsaesser byl očividně dobrý člověk.
Strážník vstal a oprávil si kolena. Přehodil si kus látky přes ruku a podíval se na Johanna.
„Co je to, Elsaessere?“
Strážníkův obličej vyjadřoval zmatek.
„Podívejte se,“ řekl a podržel cár Johannovi u ramene.
Byla to zelená stejného odstínu, jakou měl Johannův plášť.
Johann si látku vzal a promnul hebký vlas sametu. Byl mu povědomý.
Podíval se na Elsaessera a oba cítili, jak se svět změnil. Johann sevřel cár sametu a snažil se z něj něco vycítit. Nebyl
všestec, ale na to, aby ze zeleného sametu vyvodil nějaký závěr, jím být ani nepotřeboval.
„Jefimovič měl pravdu,“ řekl Johann. „Bestie je dvořan.“
Elsaesser zavrtěl hlavou. „To nevíme. Tohle tu mohlo ležet v uličce už celé dny.“
„Ne, je to čerstvé. Podívejte se na okraj. Byl utržený nedávno. A je to zakrvácené.“
Johann cár zvedl. Byl to tenký trojúhelník se dvěma otrhanými okraji a ozdobným lemem. Pocházel z dolního okraje
oblečení, který se při chůzi táhl po zemi. Podíval se na ozdobný lem. Byl vyšíváný zlatou nití a samet byl trochu
ošoupaný, kde se odíral o zem.
Dickon stál u nich. „Co je to?“
„Zelený samet, kapitáne,“ řekl Elsaesser. „Jako baronův plášť.“
Dickon zvedl obočí a zasmál se. „Takže jsme chytli našeho člověka, že?“
Johann vysvětlil: „Zelené sametové pláště se tradičně nosí u dvora. Nosí je kurfiřti, dvořané, vyslanci, ministři.
Dokonce i členové císařské rodiny.“
Dickon se poprvé zatvářil znepokojeně. Stiskl dýmku mezi zuby.
„Takže tvrdíte, že Bestie pochází od dvora? Milosrdná Shallyo, z toho kouká hromada potíží.“
„Mohl to být i krejčí nebo sluha,“ poznamenal Elsaesser. „Nebo zloděj, který plášť ukradl. Taky někdo, kdo mohl
chtít, abychom si myslili, že Bestie je dvořan.“
„Nejde jen o zelený samet,“ řekl Johann. „Je tu ta zlatá nit. A taje drahá.“
Dickon o tom přemýšlel. Kladl na váhu svou kariéru proti spravedlnosti. Johann si dokázal představit, jak jeho krysi
dušička probíhá bludištěm různých závěrů. Kapitánovi Přístavní hlídky bylo jasné, že pokud dokáže, že Bestie je
aristokrat, sotva se dočká velkých díky. Člověk přeměněný chaotitem - ano, nebo ještě lépe někdo patřičně nedůležitý
a odporný. Někdo, koho by všichni mohli nenávidět bez komplikací. Ale dvořan, vyslanec, ministr... to by způsobilo
příliš mnoho potíží. Strážník, který usvědčil a zatkl šlechtice, by mohl dostat medaili, ale už by nikdy nepostoupil do
vyšší hodnosti, nikdy by neměl důvěru svých nadřízených.
„Dobrá práce, Elsaessere,“ vybafl kapitán, sebral Johannovi cár a zmačkal jej do koule. „Ty jsi ten trik prohlédl. Bestie
se snaží vyvolat potíže. Jefimovič pobuřuje město a vrah nás posílá na falešnou stopu. Ale nás neoblafné. Přístavní
hlídka není hloupá.“
Dickon vyhodil samet do vzduchu a ten přistál na pochodni u Mattheuse II.
„Kapitáne,“ namítal Johann. „To je důležitý důkaz.“
Samet shořel a popel z něj se snesl dolů.
„Nesmysl, barone. Byla to jen falešná stopa. Bestie je chytrá. To víme. Chce, abychom se honili a rušili významné
osoby, zatímco ona zůstane tady a bude pokračovat ve své krvavé práci. Nebo si snad dokážete představit ministra,
který rozsekává děvky v zadních uličkách?“
Z jakéhosi důvodu si Johann vzpomněl na Mikaela Hasselsteina. A na bývalého Oswalda von Königswald.
„Nebo třeba kurfiřta?“
Elsaesser hleděl na černé kousky na dláždění. Dickon na ně dupl a rozdrtil je na prach. Johann mlčky přihlížel. Nemohl
toho muže zastavit a ani si nebyl jistý, že chce.
Koneckonců, takových plášťů měl on sám několik. A stejně i většina lidí u dvora. Leos von Liebewitz měl dnes ráno
také takový. Posledně, když viděl Wolfa, půjčil mu jeden ze svých plášťů pro císařskou službu. Dal jej bratrovi jako
dárek.
„Tak, a je po potížích. Teď doufejme, že všetkyně něco zjistí. Pokud se nepletu, tamhle je.“
Kočár hlídky zastavil před Brunovým pivovarem a dveře se otevřely. Vystoupila z něj mladá žena v červeném, zrzavé
vlasy zahalené plédem. Měla prostý amulet se symbolem kladiva. Dickon k ní napřáhl ruku.
„Kapitán Dickon z Přístavní hlídky,“ řekl.

Žena na něho pohlédla, podívala se do uličky, zvedla oči k nebi a sesypala se v mdlobách.
„Sigmarovo zatracené kladivo,” řekl Dickon.

V

Wolf pádil ve snu lesem. Nebyl úplně zvířetem; vzdoroval nutkání padnout na všechny čtyři a odrážet se rukama stejně jako nohama. Byl oblečený a ozbrojený jako člověk, ale byl také vlkem s vlčími zuby, kožešinou a drápy. Běžel v čele smečky. Většina z ní byla na půl cesty mezi člověkem a zvířetem. Pod nohama mu křupal sníh, když pádil kolem vysokých a temných stromů, jež mu stály v cestě. Někde před ním byla kořist této noci. Borovice silně voněly, ale pach kořisti byl silnější. Čenich měl vlhký slinami a už ochutnal mednatou a slanou příchutí krve, která mu brzy naplní ústa a břicho.

Zahlédl kořist a s napraženými drápy skočil. Svalnatýma zadníma nohama se odrazil od ztvrdlého sněhu.

Něco menšího než on vykřiklo a zřítilo se pod něj. Drápy se zabořily do masa...

Oba měsíce byly na obloze v úplňku. Když trhal maso, zvedl hlavu a za vyl...

S posledním zavytím v uších se Wolf probudil. Byl mokřý od potu a tenká přikrývka se mu lepila na tělo. Husté vlasy ho svědily a hlava se mu točila posledními zbytky euforie.

Opět se mu zdál ten sen a cítil jen hanbu.

Nad sebou viděl známý strop Trudina pokoje z latěk a sádky u Poutníkova odpočinku. Musel tady skončit minulou noc, když se nevrátil do svého bytu na univerzitě. Uvažoval, kdy byl naposledy ve škole. Vzpomněl si, že mu někdo říkal, že se po něm profesor Scheydt ptal. I jeho bratr Johann.

Spíše vyčerpaný než osvěžený spánkem nehybně ležel na úzké posteli. Cítil teplo Trudina těla; dosud tvrdě spala a tiskla se k němu. Snažil se sny zaplašit, ale nevzdávaly se snadno. Ve dne si nedokázal vzpomenout na dobu strávenou s Cicatricovými rytíři Chaosu, i když vytáhl z Johanna tolik příběhů, kolik bratr znal.

Deset let byl pod vlivem krále netvorů se zjizveným obličejem a deset let na něho chaotit působil svou magií; dával mu tělo i mysl odpovídající jeho jménu. Oběť Vukotiče, věrného rodinného sluhy, vrátila Wolfa von Mecklenberg do původní podoby. I když se mu podoba vrátila, stále vyvstávala otázka, co se stalo s jeho myslí.

Bylo mu dvacet devět let a nyní, šest let po záchraně, vypadal na devatenáct. V noci se mu vracely ztracené roky. Ale kolik z toho snu byla vzpomínka a kolik bylo delirium?

Nejdřív se ukryl na rodinném panství a snažil se přilnout k dětství. Odmítal mluvit o současných záležitostech a vzdoroval Johannově snaze říci mu, co se stalo za deset let jeho „nepřítomnosti“. Pak se pokusil utéct, žít divoce v lesích v naději, že se jeho duše uklidní. Dvě náhodná setkání mu poskytla příklad hodný následování, a tak se vrátil na panství Mecklenbergů. Nakonec odcestoval do Altdorfu, aby se dal zapsat na univerzitu.

První byl šlechtic s obličejem potetovaným zvířecí maskou. Jmenoval se také Wolf, Wolf von Neuwald, a Chaos ho připravil o bratra. Prožil mnohá strádání a stal se dobrodruhem. Nějaký čas byl společníkem hrdiny Konrada. Oba Wolfové se setkali ve venkovské hospodě. Postupně vytáhli jeden z druhého svůj příběh. Wolfa mátl cynismus druhého Wolfa a považoval ho za krutého a tvrdého, ale zároveň obdivoval vytrvalost, se kterou dokázal hrát s takovými kartami, jaké mu osud nadělil. Narodil se jako boháč, ale zchudl. Byl vychován pro církevní kariéru, ale stal se potulným žoldněm. Bylo mu lhostejné, že jeho práce mu může přinést smrt. Od něho se Wolf naučil odevzdání.

K druhému setkání došlo v Marienburgu, kde Wolf chtěl strávit jedno léto poznáváním lodí a moří. Johann mu vyjednal práci plavčíka na obchodní lodi, která se plavila na pravidelné trase mezi přístavem a Norskou. Erik byl z Norsky a stejně jako druhý Wolf byl žoldákem. Setkali se v docích. Okamžitě mezi nimi vzniklo pouto, o němž bylo těžké mluvit. Oběma se do jisté míry vyhýbali jejich druhové a oba v sobě měli něco z Chaosu.

U Erika to bylo horší. Zatímco Wolf musel žít s tím, že byl nestvůrou, Erik žil s neustálým strachem, že se jí stane. Volání měsíců v něm bylo silné, ale dosud s ním úspěšně bojoval. Wolf se bál zprávy, že Erik vlkovi v sobě podlehl, protože pokud neměl obrovský bojovník sílu vzdorovat, jak by on mohl doufat, že se vypořádá se svými vnitřními démony? Když o něm slyšel naposled, byl Erik stále ještě člověkem.

Pro Johanna to bylo jednodušší, protože svou desetiletou nepřítomnost dohonil za pár měsíců a převzal práva a povinnosti kurfiřta Císařství. Wolfův postup bude vždycky pomalejší. A vždycky bude potřebovat pomoc.

Nedávno se dal na žvýkání kouzelného kořene. Kolem univerzity nebo na ulici Stovky hospod byl snadno k dostání. Sny, jež přinášel, nebyly plné zvířecosti a násilí.

Minulou noc, pomyslel si Wolf, jsem musel mít několik kořenů. Snažil se vzpomenout si...

Šli s Trudi pod zem do starých trpasličích tunelů na divoký večírek. Byla tam hudba, tanec a barevné lucerny. Wolfa pozval Otho Waernicke, první tajemník Ligy Karla Franze, na oslavu nějakého zapomenutého hrdiny. Liga byla nejstarší, nejvybranější bratrstvo na univerzitě. Jako kurfiřtův bratr měl být přijat, jakmile složí první zkoušky. Tedy pokud složí první zkoušky. Nicméně, když se mohl akademickými podmínkami prohrabat někdo tak posedlý večírkou jako Otho Waernicke, nebyl důvod, proč by měl Wolf propadnout. Wolf si vzpomínal, že s Trudi tančil. Těla se jim pohybovala při zvuku kapely elfích minstrelů. Pak všechno začalo být poněkud neurčité...

Natáhl se k nočnímu stolku a našel váček na kořen. Byl plný, i když včera byl skoro prázdný. Musel navštívit jednoho ze svých obvyklých dodavatelů, Philippa v Brunově pivovaru nebo Macka Rugera u Myrmiidina poprsí.

Posadil se, vytáhl kořen z váčku a prozkoumal jej. Byl rozříznutý napůl a řez byl skoro zaschlý.

Trudi se pohnula a přehodila paži přes jeho tělo.

Potkal ji hned první týden ve městě a od té doby byli pořád spolu. Už dřív poznal ženy — a kdo ví, co dělal během svého putování - ale Trudi byla první opravdová přítelkyně. Pracovala jako služka u Poutníkova odpočinku, a i když to nebyla žádná panenská kněžka, neměla tak volné mravy jako většina děvčat, jež bylo možné sebrat na ulici.

Samozřejmě byla mladá a negramotná. Občas ho žádala, aby ji učil písmena, ale většinou učením pohrdala. Obvykle říkala, že knihy nemají s životem nic společného. Wolfovi, který knihu neotevřel už celé měsíce, nezbývalo než s ní souhlasit.

Lehl si a nechal Trudi, aby si na něho lehla a přitiskla se k němu.

„Necítila jsem, že jsi přišel do postele,“ řekla. „Muselo to být hodně pozdě...“

Nechtěl jí říkat, že si na nic nepamatuje.

Zasmála se: „Ale vím, kdy jsi mě vzbudil...“

Přitiskla boky k němu a jemně se pohupovala. Projížděla mu prsty skrz chlupy na hrudi a dělala z nich malé kudrlinky.

Wolfovo tělo na dívku zareagovalo. Zvedl jí bradu a políbil ji; ochutnal povlak na jejích zubech.

„Ty jsi neukojitelný,“ řekla.

Odhodila si vlasy z očí a zamrkala.

„Nech mě vstát. Ulriku, už musí být po obědě.“

V ústech měl sucho. Zlomil kořen na dva kusy a jeden jí nabídl. Hodila mu jej zpět. Strčil oba kousky do úst a začal žvýkat.

Pohladila mu boky, pak se sehnula a přitiskla mu tvář na hrud'. Když mu ořobávala krk, hladil jí dlouhé světlé vlasy.

Cítil, jak se mu do mysli vkrádají sny, a tak žvýkal ještě usilovněji. Pokoj se zvětšil a mysl se mu scvrkla.

Zvedl ruku a na chvíli uviděl tlapu s drápy, jak se zatíná do Trudiny hlavy, utrhnou ucho a polovinu obličeje.

Ztuhl a podíval se znovu.

„Co je, Wolfe?“

Ruka byla normální. Hlava byla nezraněná.

Políbila jej na ústa a on jí strčil hroudu rozžvýkaného kořene na jazyk. Přijala jej, polkla a jejich sny se smísily.

Ztratili pojem o čase, ale pokračovali pomalu dál v prozkoumávání toho druhého.

Nakonec se Trudi narovнала a sebrala své šaty. Přetáhla si je přes hlavu a potřásla vlasy, aby se jí rozprostřely na ramenou.

Přitiskla mu ruce k hrudi a jemně se hýbala.

Zavřel oči a dotýkal se jí, přecházel od ramen dolů na prsa...

Cítil, že je něco špatně. Otevřel oči a podíval se. Trudi byla v té chvíli ponořená ve snu, měla otevřené, avšak nevidoucí oči.

Ruka našla čtyři čáry na jejím těle, které začínaly v podpaží, táhly se přes žebra a zužovaly se až k žaludku. Byly to mělké rány, již se stroupky.

Snažil se přirovnat prsty k ránám, ale byly příliš daleko od sebe. Podařilo se mu dotknout všech čtyřech, ale jediné když co nejvíc roztáhl prsty. Když přejížděl po škrábancích, ucítil, jak se Trudi otřásla čímsi mezi bolestí a potěšením. Na břicho byla lechtivá, takže když se jí tam dotkl, zasmála se.

„Wolfe,“ řekla, „minulou noc jsi byl jako zvíře.“

VI

„Tak,“ řekl hlas, „už se vzpomatovala.“

Rosanna se probírala. Do nosu jí štipal pach tabáku; zavržela hlavou. Šál jí sklouzl a vlasy se jí rozpustily.

Ve snu se vrátila do vesnice. Dusil ji hustý dým z jarního čistícího ohně, v němž syčela míza, jak plameny pohlcovaly zelené větve. Byl tu otec, matka i sestry. Stála sama, zatímco zbytek rodiny se přidal k ostatním vesničanům, kteří popíjeli svažené víno, aby zahnali chlad. Mezi syčením ohně zaslechla hlasy usykávající „čarodějnice“ a vzpomněla si, jak s nadanými dívkami zacházeli v dřívějších dobách. Teta jejího dědečka, která měla věštecký dar v rodině naposled, byla upálena inkvizitorem. Rosanna přežila jen proto, že ji Sigmarův kult vzal pod svou ochranu, hned jak klerik z vesnice ohlásil její nadání. Od malička ji vychovávali k tomu, že bude vyslána do Altdorfu, aby sloužila kultu. Studené ruce jí krvácely po dlouhých hodinách šití s hrubými jehlami, kdy předstírali, že by si mohla najít práci jako švadlena. Z jejich myšlenek věděla, že se rodině uleví, až ji uvidí odcházet z vesnice. Zнала všechna jejich tajemství. Hustý kouř se zatočil ve větru a oči se jí zalily slzami. Kouř zřídł a sen skončil. Byla zpátky v Altdorfu.

Někdo jí držel u nosu kouřící dýmku.

„Dej to pryč,“ řekl jiný hlas. „Otrávíš ji.“

Posadila se na dláždění a objala se pažemi. Kolem ní stáli tři muži - dva strážníci z hlídky a elegantní šlechtic v zeleném dvorském plášti. Jeden ze strážníků, kapitán v civilních šatech, mával dýmku.

Dickon, vzpomněla si, z Přistavní hlídky. Stačil se jí představit, než ji to přemohlo.

To. Strach.

„Musela jsi utrpět šok,“ řekl dvořan. „Viděla jsi něco?“

Snažila se rozpomenout. Byla tam jen temnota s rudými záblesky. Bolela ji z toho hlava. Myslela si, že ve tmě viděla oči, ale nedokázala říct, jestli jsou lidské nebo zvířecí.

„To je zbytečné,“ zamumlal kapitán. „Poslali mi slabomyslnou.“

„Ne,“ řekl dvořan, „to si nemyslím. Sestro, mohu ti pomoci?“

Nabídl jí paži a ona přijala.

Na pláni vybílených kostí a odhozených zbrojí spolu bojovali lidé a nestvůry. Cítila chladný vítr a vykryla úder. Čelila mohutnému netvorovi s hustou hřívou a na prst dlouhými zuby.

Dvořan ji podepřel, takže mohla udělat několik opatrných kroků. Potřásla hlavou, aby se té vize zbavila. Byla na ně natolik zvyklá, že ji nedokázaly nadlouho vyvést z míry. Nohy se jí dosud trochu chvěly, ale jinak byla v pořádku.

„Nejsem sestra, pane," řekla. „Jsem slečna Rosanna Ophulsová."

„Baron Johann von Mecklenberg k tvým službám. Ale pochopil jsem to tak, že tě poslali z Ulrikova chrámu."

„Ano, ale nepatřím k církvi, jsem jen věštkyně. Narodila jsem se s nadáním, ale pro to ještě nejsem o nic víc duchovní než kterákoli jiná žena. Lituji."

Baron mírně sklonil hlavu. Rosanna si uvědomila, že ho už viděla při nějaké státní záležitosti v chrámu. Stál vedle samotného císaře. Byl to kurfiřt. Měla by si dávat pozor, jak se chová. Vzpomněla si, co o něm slyšela, a pomyslela si, že už rozumí scéně, již zachytila.

„Slečno Ophulsová," řekl strážník, který zatím nepromluvil, „viděla jste něco?"

„To je Elsaesser," řekl jí baron. „Je to jeden z chytřejších lidí u Přístavní hlídky."

Kapitán Dickon si odfrkl a strčil si dýmku do úst. Rosanna nemusela být věštkyně, aby si dokázala představit, jaký přístup k celé věci zaujímá. Baron von Mecklenberg byl podle něho diletant, který se plete, do čeho nemá, a mladý Elsaesser naivní horká hlava a čas ho už poučí.

Elsaesser jí potřásl rukou. Měla dojem, že vidí vysoké stromy a cítí opojný vzduch.

„Reikwald," řekla.

Na Elsaessera to udělalo dojem.

„Ale ne. To je jen trik provozovaný na večírcích."

„Když jsi přišla," zeptal se baron, „viděla jsi něco?"

Pohlédla za temnotu svých mdlob. Vzpomněla si, že otevřela dveře kočáru a vystoupila na dláždění. Pak se objevily rudé záblesky ve tmě. Slyšela ozvěnu výkřiku a objevil se před ní obraz někoho v dlouhém, bohatém oblečení, jak se sklání nad vriskajícím zvířetem a hrabe se v něm. Ne, nebylo to zvíře. Byla to... bývala to... žena.

„Bylo to strašné."

„Viděla jsi Bestii?"

Přikývla.

„Jak vypadala?" zeptal se baron.

„Dlouhý... zelený... kabát," řekla.

„Kabát?" přidržel ji za loket. Viděla, jak se mu vlní plášť, a fascinovala ji zlatá výšivka na sametu.

„Dlouhý... zelený..."

„To je zbytečné," řekl Dickon. „Je na téže falešné stopě."

„Ne," řekla, „nebyl to kabát..."

„Plášť?" zeptal se Elsaesser.

„Takový jako tenhle?" řekl baron.

„Ano... ne... možná."

„Úžasné," vybafl Dickon. „Ano, ne, možná. To značně zužuje okruh možností."

„Dej tomu děvčeti šanci."

Důstojník se tvářil mrzutě a vykašlal hnědý oblak. „Jistě, barone. I když podle mě by nedokázala předpovědět přeháňku ani z oblohy plné mraků."

Ten muž Rosannu rozčiloval. Předstírala, že ztratila rovnováhu, a opřela se o něho rukou. Položila mu dlaň na hrud' a nechala do něj vstoupit svou mysl.

„Ach, kapitáne, jak jste netrpělivý. Měl byste se vrátit domů k ženě a dětem."

„Mýlíte se, slečno Ophulsová," řekl Elsaesser. „Kapitán má ženu, ale domnívám se, že nemá děti."

Dickon se tvářil vyhýbavě a nejistě.

„Ach, promiňte. Viděla jsem to jasně. Někdy se to stává. Nyní vidím, že vaše žena je bezdětná."

„To je správně," řekl Dickon, „a není to tvoje věc."

„Ale vy máte děti. Dvě. Chlapce a děvče. August a Anneliese. Dva a čtyři roky. A je tam i žena. Jak se jmenuje?"

„Kapitánova žena se jmenuje Helga, slečno Ophulsová," řekl Elsaesser. Rosanna uvažovala, jestli je ten mladý strážník skutečně tak naivní, jak vypadá, nebo se jen baví rozpaky svého nadřízeného.

„Tak Helga? Musela jsem se splést. Jméno, které jsem zachytila, je—"

„Myslím, že už jsme tu vyplývali dost času," řekl Dickon.

„—Fifi."

Elsaesser se snažil neusmát se. Dickon se najednou velice zajímal o dlažbu a stáhl si čapku do čela.

„Tudy, slečno Ophulsová," řekl baron. Uvolnila se a znovu se opřela o jeho paži. Dickon zůstal stát vzadu a snažil se jí už nedotknout.

Rosanna se bála toho, co teď musí udělat. Na tuhle práci se dala dobrovolně, protože to cítila jako povinnost. Sigmarův kult utratil dost peněz za její vzdělání, i když byla chudá bosá švadlenka ze Šedých hor a neměla v úmyslu stát se členkou řádu. Svůj dluh chrámu mohla splatit svým nadáním. A chrám měl dluh u města Altdorfu, které ho tři tisíce let podporovalo. A tak se dluh vršil na dluh, takže musí vstoupit do uličky mezi dvěma hospodami a zemřít znovu...

Baron ji podpíral, jako by pomáhal staříčké vévodkyni z kočáru a doprovázel ji na ples. Vedl ji k uličce, zatímco strážníci šli za nimi jako sluhové přidržující vlečku.

„Všichni zpátky," zavelel Dickon. „Musí tam vstoupit sama."

Strážníci vyšli z uličky na cestu.

Rosanna viděla postavu ležící pod přikrývkou i rudé skvrny na ní.

Poprvé, když byla malá, jí řekli, aby políbila mrtvou babičku na čelo, než ji ponесou na pohřeb. Cítila, jak jí plíce plní hustá tekutina, a kašlala, až jí hrdlo krvácelo. Pak už byli rodiče zvyklí na ‚pocity‘ malé Rosie a chápali to až moc dobře.

Od té doby se držela od hřbitovů dál, ale smrti se nebylo možné vyhnout. Když ležela v hospodě na posteli se svým prvním chlapcem, prožila poslední chvíle tří lidí, kteří v té posteli zemřeli - stařec se slábnoucím srdcem, mladý lovec s prostřeleným hrudníkem a nechtěné dítě sotva dospívající matky zadušené polštářem. Na tyhle pocity si nejde zvyknout.

„Je to první setkání s Bestií?“ zeptal se baron.

„Ano.“

„Nikdy dřív jsme věštce nevolali,“ řekl kapitán. „Je to nová metoda.“

„Co o vraždách víš?“

„Bestie zabíjí ženy a trhá je na kusy.“

Opět zachytila baronovu vlastní bestii. Jmenovala se Wolf. Cítila jeho dech, viděla páru stoupající z kožichu.

„Myslíš, že to zvládneš?“

Zhluboka se nadechla. „Ano, barone, myslím, že ano. Věřím, že je to důležité.“

„Hodné děvče.“

„První věc,“ řekl Elsaesser, „je ujistit se, že je to stejné jako ty ostatní. Chápete?“

Rosanna si nebyla jistá.

„Mnoho lidí umírá, mnoho jich je zavražděno. Zejména v bočních uličkách ulice Stovky hospod. Tahle žena podle všeho sama před několika lety zabila muže. Mohl mít přátele nebo příbuzné, kteří viděli v řádění Bestie možnost, jak si vyrovnat účty, aniž by vzbudili pozornost. Nebo to mohl být šílenec, který předstírá metody Bestie.“

„Nechápu.“

Elsaesser byl trpělivý. „Násilí je jako mor, šíří se bezdůvodně. Bestie mohla někoho inspirovat, aby ji napodobil. U většiny takových vražd k tomu dojde.“

„Aha. Co mám hledat?“

Elsaesser zrudl, očividně v rozpacích. „No... hm... nejdřív byste se měla podívat, jestli byla... hm... sexuálně obtěžována dřív nebo později než...“

„Chce tím říct, jestli byla znásilněna, slečno Ophulsová,“ vložil se do toho Dickon.

Rosanna si vybavila, jak ležela na kameni, u kterého bylo podezření, že jej kult Chaosu používá jako oltář při rituálech na Geheimnisnacht. Doslova tucty obětí tu byly znásilněny a ona to cítila za všechny. Pak jim podřízli hrdla a vyznavači kultu pili jejich krev.

„Ostatní byly?“ zeptala se.

„To si nemyslíme. Pokud jde o takhle zvrácené sexuální zločiny, většinou to znamená, že tohle dělají místo toho, jestli chápete, co chci říct.“

„Můžete to vyjádřit jasněji.“

„Obvykle se ukáže, že tihle šíleni jsou impotentní. Většinou to jsou maminčini chlapečci.“

Ta žena v uličce už mrtvější nebude, ale Rosanna cítila, jak stopy rychle blednou.

„A ujisti se, že máme co do činění s člověkem,“ řekl baron. „Dosud nejsem přesvědčen, že Bestie není skutečný netvor nebo přeměněnec.“

„Všechna zranění odpovídala nějaké zahnuté zbrani,“ upozornil Elsaesser. „Nebo to mohly být drápy.“

„Požírání zabíjác obětí?“

Elsaesser vypadal šokovaný. „Ne, slečno. To si nemyslíme. Je to těžké říct najisto, ale domníváme se, že oběti jsou celé.“

„No, z toho se dá vyjít.“

Baron a Elsaesser ustoupili. Rosanna se trochu zapotácěla, ale už neomdlela. Bestie byla pryč, zanechala po sobě jen vzpomínku. Vzpomínka nemůže ublížit.

Přešla přes kámen v ústí uličky. Sluneční světlo zde bylo zastíněno okolními zdmi. Hluk ulice zeslábl. Jako by se od ostatních vzdálila mnohem víc než jen pár kroků.

Došla až k příkryvce.

Zdálo se, že jí jasně rudá krev teče pod nohama jako řeka a vytéká na ulici. Mezi stěnami se ozvěnou odrážely výkřiky i příšerný zvuk těla trhaného na kusy.

V srdci cítila chlad.

Cítila bolest kloubů a pálení ginu v krku. Najedno oko pořádně neviděla. V uličce s ní někdo byl. Někdo vysoký, v dlouhém plášti. Viděla zákmnit zelené a záblesk šílených očí. Pak se jí do žaludku zabořilo něco ostrého.

Zapotácěla se a ztratila kontakt.

Nyní stála nad zakrvácenou obětí a sledovala, jak se jí zvedají ramena. Viděla ženin bledý obličej. Byla stará a jednooká. Vlasy měla jako provázky. Na obličej jí cákla krev.

Byla Bestií, ale nevěděla nic. Cítila, jak ji pohání změř impulzu, cítila touhu zabít. Plášť vlál kolem ní, když trhala kůži a maso. Její mysl obsahovala jedinou myšlenku. Musí zabít.

Opět přerušila kontakt. Nedožvěděla se nic. Kolena se jí podlomila. Baron ji zachytil a vyvedl ven z uličky.

„A je to tady znovu,“ stěžoval si Dickon. „Marnost nad marnost.“

Baron jí rozvázal límec, aby se mohla nadechnout.

„No?“ zeptal se Elsaesser.

„Cítila jsem je oba,“ řekla. „Ta žena měla jedno oko.“

„A Bestie?“ otázal se baron.

Soustředila se. „Bestie je...“

Snažila se najít slova. „Bestie je dvěma lidmi.“

Dickon udeřil pěstí do dlaně. „Námořníci!" zvolal. „Věděl jsem to. Námořníci."
„Ne," řekla Rosanna. „Nechápete. Bestie je dvěma lidmi, ale v jediném těle."
„To je pitomost."
„Ne, kapitáne," řekl baron. „Myslím, že chápu, co tím slečna Ophulsová chce říct. Bestie je většinou obyčejná osoba, stejně přičetná jako vy nebo já—"
Rosanna přikývla.
„—ale někdy, když to na ni padne nebo tak, je něčím jiným - Bestií."
„Je Bestie vlkodlak?" zeptal se Elsaesser.
Rosanna uvažovala. V temnotě neviděla nic kromě očí.
„Ano... ne... možná..."
„Tatáž stará písnička, co?"
Baron se otočil k strážníkovi. „Kapitáne, byl bych vděčný, kdybys tu ženu nechal na pokoji. Očividně dělá, co může, a tohle jí moc nepomáhá."
Dickon se stáhl.
Elsaesser vběhl do uličky a s něčím se vrátil.
„Tady," řekl, „zkuste tohle..."
Podal jí malý sáček.
„Co je to?"
„Nůž Margi Ruttmannové."
„Či?"
„Margi Ruttmannové... té... v uličce..."
„Ach ano... ovšem..."
Ženino jméno nezjistila. To se jí stávalo dost často.
„Možná se snažila bránit. Možná Bestii řízla."
Rozvázala provázek a nechala pytlík spadnout. Otočila nůž v dlani a sáhla na střenku.
„Pokud by Bestii zranila nějakým specifickým způsobem, mohli bychom hledat muže s tímto zraněním. Z toho by se dalo vyjít."
Sevřela střenku a obrátila nůž vzhůru čepelí.
Tvář ji bolela, jak se do ní zařízla čepel a probodla jí oko. Polovina zorného poleji zrudla a pak zčernala.
Trásla se.
Bodla do něho a zabořila nůž až po střenku. Ječení si nevšímala.
„Rikki," řekla Rosanna. „Zabila někoho jménem Rikki."
Dickon si znovu odfrkl. „No, tím je starý případ uzavřen. Alespoň něco jsme tu zjistili."
„Zkuste to vzít za čepel," navrhl Elsaesser.
Rosanna to zvážila. Pak nůž trhnutím převrátila a chytila do prstů. Byl ostrý, ale neřízla se.
„Promiňte," řekla a zvedla nůž. Opřela si hrot o kořen nosu a pak naklonila čepel výš, až ji naplocho opřela o čelo. Nůž byl studený jako rampouch.
„To někdy pomáhá."
Elsaesser a baron se na ni povzbudivě dívali. Uvědomila si, že v obou vzbudila zájem.
Čepel skočila do tmy a hrot se zapíchl do těžké látky. Čepel to odtáhlo pryč. Látka se trhala. Trhavý zvuk trval déle, než by bylo možné. Byl tak zesílený, že to trhání bude slyšet navždycky.
„No?" zeptal se někdo.
„Zelený samet," řekla.
Elsaesser a baron na sebe pohlédli a srdce jim pokleslo.
„Zelený samet," řekla opět, „jako baronův plášť."

VII

Tien Čing se hluboce uklonil po Nebeském způsobu, lehl si tváří k zemi a dotkl se čelem dlaždic. Byly studené.
„Tato pokorná a nehodná osoba je poctěna laskavým přijetím ve vaší vážené přítomnosti, vznešený pane."
Vyslanec věděl, že Hasselstein nemá trpělivost s kithajskou zdvořilostí, ale přesto se bezvadně představil. Bylo to důležité. Masku mu nesměla sklouznout příliš brzy.
„Vstaňte, vyslance," řekl. „Chováte se směšně."
Tien Čing vstal a oklepal si z šatů neviditelný prach. Palácové podlahy byly čisté jako svědomí panny.
Císařův zpovědník na sobě neměl kápi lektora. Byl oblečen jako kterýkoli jiný dvořan v jemném bílém plátně a zeleném sametovém plášti. Bez svého hábitu nevypadal příliš jako asketa.
„Niméně, vznešený pane, jsem potěšen, že mi byla udělena audience."
Hasselstein byl očividně roztržitý. Tien Čing si domyslel, že ten muž ve skutečnosti na jejich schůzku zapomněl. Nebyl proto předem připraven a to ho rozčilovalo. Byl natolik uhlazeným dvořanem, že si nedovolil urazit vyslance Opičího krále, ale měl jinou, naléhavější práci a raději by se věnoval jí. To bylo zajímavé. Zájmům pána Šien-šina by takové rozptýlení mohlo napomoci.
Navíc to tak bylo správné. Tien Čing by rád věděl, jak velkorysého přijetí by se mu dostalo, kdyby Hasselstein a jeho císař věděli, že ve skutečnosti neslouží Opičímu králi a skutečný vyslanec, odeslaný před dvěma roky z Kithaje, odpočívá s proříznutým hrdlem v neoznačeném hrobě někde v Temných zemích. Nepochyboval, že pak by bylo

všechno úplně jinak.

„Našel si císař čas, aby uvážil žádost Opičího krále, vznešený pane?“

Matná vzpomínka na tu záležitost se vynořila Hasselsteinovi v hlavě a spojila fakta dohromady. Na stole za ním ležela hromada svitků obsahujících různé žádosti. Tien Čing viděl svůj dokonalý padělek zastrčený mezi ostatními.

„Vy jste navrhovali expedici do Temných zemí, že?“

Tien Čing se dotkl palcem čela a opět se uklonil.

„Právě tak, vznešený pane.“

Hasselstein si pohrával s papíry na stole a předstíral, že je zaneprázdněn. To se mu vůbec nepodobalo. Tien Čing si byl jist, že císařův zpovědník je šikovný politik, ne roztržitý mrzout, jakým se jevil. Na dvoře Karla Franze se dělo něco divného.

„Je to zvažováno. Bylo by to drahé a obtížné. Jsem si jist, že chápete.“

„Vskutku, vznešený pane. Proto Opičí král navrhuje společný podnik. Pán Východu by si měl potřást rukou s císařem Západu. Je čas na velké vojenské tažení.“

„Hm,“ řekl Hasselstein, „možná.“

Tien Čing se v duchu usmál, ale nedal na sobě nic znát. Musí být pokorný, musí být trpělivý. Člověk nevystoupí na pagodu Šien-šina jediným skokem. Musí udělat jednotlivé kroky, zastavit se k odpočinku a přemítat nad každým stupněm. Plán této pasti byl vytvořen v Temných zemích už před lety a není důvod ke spěchu. Tien Čing měl na paměti, jak spěch může všechno pokazit, a nehodlal svého pána zklamat podruhé.

„Promiňte, vznešený pane, že si dovoluji vyjádřit takovou domněnku, ale zaměstnává vaše myšlenky nějaká naléhavá záležitost?“

„Cože?“ zeptal se Hasselstein.

„Řečeno západním způsobem - co se děje?“

„Ach tak...“ Hasselstein se téměř usmál. „Jste bystrý, Tien Čingu, že? To je pořád samé ‚vznešený pane‘ a ‚má nehodná osoba‘, ale nic vám neujde.“

Hasselstein znovu přesunul papíry na stole. Hovor se odehrával v předpokoji jedné z čekací síní paláce. Ze svého výklenku viděl de la Rougierra, bretonského vyslance, jak mává kloboukem s peřím a snaží se upoutat pozornost hezké služky. A ten povaleč Leos von Liebewitz tu vířil pláštěm a hrál si s mečem, zatímco na někoho čekal.

„Před několika sty lety,“ začal Hasselstein, „nesměl nikdo vstoupit do paláce bez masky. Císařovna Magritta zakázala vstoupit každému, kdo bude mít svou ‚skutečnou tvář‘.“

Služka odcházela a nechala žvanícího de la Rougierra za sebou. Bretonec byl trpaslík a sám sebe považoval za velmi oblíbeného u dam. Byl předmětem mnoha zábavných, většinou vulgárních historek. Přidělení té zakrslé žluny na dvůr bylo očividně jemnou urážkou císaře, ale přesto si nikdo nestěžoval. Situace byla zábavně absurdní.

„A vy máte pocit, že se nic nezměnilo?“

Hasselstein se dotkl prstem brady. „Tolik masek, Tien Čingu, a kdo může říct, jestli je pravdivá maska nebo obličej?“

K Leosovi se připojila jeho sestra, hraběnka Emmanuelle, a de la Rougierre nechal služku služkou, smekl klobouk a opět zametal podlahu v pokusu o další dobývání. Leosova ruka v rukavici se dotkla jílce meče.

„Dnes byly před palácem nějaké nepokoje.“

„Ano, Tien Čingu. Mohl za to Jefimovič, ten plivač ohně...“

Tien Čing Jefimoviče znal. Věděl, co se skrývá pod maskou Kislevana. Hasselstein by byl překvapen, kdyby někdy viděl jeho skutečný obličej v celé své ohnivé nádheře.

„Slyšel jsem, jak šťve obyvatelstvo proti privilegiím aristokracie. V Kithaji by byla taková drzost odměněna civilizovaně. Ničemu by pomoci jemných smyček ze střívek napnuli mezi čtyři vrby za kotníky, zápěstí, krk a varlata a nechali ho tam viset tak dlouho, dokud nezmění názor. Jsme rozumní lidé.“

Hasselstein se trpce zasmál. „Opravdu, Tien Čingu. Přál bych si, abyste mohl Jefimoviči posloužit tímto císařským způsobem. Ale pod vládou rodu Druhého Wilhelma mají lidé svá práva. Takový je zákon.“

Tien Čing věděl, že je to vtip. Stejně jako Opičí král mohl Karl Franz nekonečně dlouho hovořit o právech svého lidu, ale zbavil by ho těch práv během chvilky, kdyby to znamenalo, že mu přinesou napěněný roh ke stolu o něco rychleji, nebo přidají tři zlatáky k jeho pokladu.

„Samozřejmě, vznešený pane, to, co ten plivač ohně hlásáme absurdní. Někteří jsou zrozeni k vládě a jiní k tomu, aby jim bylo vládnuto. To je věčná pravda.“

Leos a Emmanuelle se smáli nějakému vtipu de la Rougierra. Oba jsou to napudrovaní povýšenci. Předvádějí hedvábí a vznešené chování zatížené svým původem a tupostí generací vzájemného křížení. Liebewitzové byli jako porcelánové panenky, zavinuté od narození do smrti do vatičky. Bylo by tak snadné, tak zábavné nechat jim utrhat ruce a nohy a pak rozdrtit jemné malované hlavičky na prach. Zatímco se hádají nad správným způsobem, jak skládat ubrousek, venku na ulicích jsou děti nuceny prodávat svá těla. Není divu, že Jefimovičova kázání mají tolik dychtivých posluchačů.

„Jistě,“ řekl Hasselstein. „Císař vládne se svolením bohů a kurfiřtské rady.“

Hraběnka Emmanuelle se smála jako dívenka. Byl to nacvičený smích, zdvořilý a roztomilý, ale neměl s opravdovými city nic společného.

„Slyšel jsem o experimentu, který vyzkoušeli před lety v několika tileánských městských státech. Demokracie nebo takový nějaký nesmysl. Vláda lidu. Myslím, že to byl krach.“

„Lidu!“ Hasselstein udeřil do stolu, až kalamáře poskočily. „Sigmar ví, že císařové nebyli vždy schopni vládnout - koneckonců, tohle císařství zažilo Borise Neschopného a krvavou Beatrici Monumentálně krutou - ale lidé! Ta lůza za branou, vyjící po krvi! Stěží dokážou nakrmit sami sebe nebo si utřít zadek po použití záchodu. Jak by mohli vládnout?“

De la Rougierre poskakoval kolem sukni hraběnky Emmanuelle a předstíral, že předvádí taneční kroky, zatímco ve skutečnosti se pokoušel dotknout se jejích nohou. Kdyby trpaslík nebyl dost opatrný, nabodl by ho Leos na svou smrtící čepel. A to by mu patřilo.

„Ale hrdinové přesto pocházejí z lidu, ne? Ten muž Konrád, co o něm zpívají minstrelové - nebyl to rolník? A Detlef Sierck, který císaři před několika lety zachránil život, byl pouhý herec, pokud vím. Sigmar se sotva narodil v zeleném sametu. Mnoho geniálních mužů se díky svým schopnostem pozvedlo nad svůj původ. Ministr Tybalt je synem hokynáře, že? A pro Sigmarův i Ulrikův kult je typické, že právě sluhové narození ve skromných poměrech vykonali ty největší činy. Vy například, mám dojem, také nemáte vznešené předky..."

Tien Čing Hasselsteina popichoval, ale tak mírně, že ten si toho ani nevšiml. „Tedy," řekl klerik, „můj nejstarší bratr je markrabě. Naše rodina je velmi stará. Vypustil jsem ze svého jména ‚von‘, když jsem vstoupil do řádu."

„Ach, takže Jefimovičovy posměšky jsou osobní?"

„Nenapadá mne osobně. Nenávidí všechny aristokraty."

„Blázen, když neví, jaký je řád světa."

„Blázen, ale nebezpečný."

„Přeháníte. Máte palácovou gardu, vojska, hlídky."

„Máte pravdu, Tien Čingu. Císařství se Jevgenije Jefimoviče nemusí obávat."

Vyslanec se usmál a uklonil se. Hasselstein měl pravdu jen z poloviny. Jefimovič sám o sobě nepředstavoval skutečnou hrozbu, ale ve spojení s Tien Čingem a požehnáním pána Šien-šina dokáže víc než jen šířit oheň.

Císařství vždy stálo na vratkých základech. Plány byly dobré a zbývalo je jen uskutečnit. Bylo na Tien Čingovi, aby využil okolností, které nastanou. Dnes ráno rozhodl stonky řeběčku a věřil, že v budoucnosti vidí užitečný nástroj, tvora, v jehož moci je zasít bouři, která by se mohla rozšířit a převrátit pár trůnů.

„Řekněte mi, vznešený pane," zeptal se Tien Čing Hasselsteina, „co víte o tom vrahovi zvaném Bestie?"

Klerikovi přeletěl po tváři mrak. Dlouho nic neřekl.

Pak začal Tien Čingovi vyprávět celý příběh.

ČÁST DRUHÁ MLHA

I

K cestám do paláce měl právo používat jeden z těch luxusních kočárů, které měli k dispozici kurfiřti a většina významných vyslanců. Když si byl dole ve stáji vybrat koně, uviděl lokaje v livreji rodu Liebewitzů, jak zapřahají pár vynikajících zvířat do jednoho z kurfiřtských kočárů. Chvilí si prohlížel tu obudnost vykládanou zlatým filigránem. Vypadala jako obří zdobené vejce ověšené cizelovanými lucernami a pomalované výjevy ze Sigmarova života. Třpytil se tak, že by to stačilo na osvětlení ulice. Hraběnka Emmanuelle se dnes večer očividně vypravovala na další ples. V Nulnu byla přední hostitelkou Císařství; během pobytu v Altdorfu se to snažila dohnat tím, že byla nejdražším hostem hlavního města. Šeptalo se, že hraběnku při těchto funkcích vždy doprovází Leos, ale vrací se sama nechávající svou sestru v náručí příležitostného milence.

Johann by rád věděl, který vznešený dům má dnes to štěstí, že pokládá rudý koberec a peče křepelky. Vzpomněl si, že se pořádá ples v domě Tassenincků; pozvání na něj mu bylo doručeno před několika dny, ale i kdyby neměl nic naléhavějšího na práci, nijak zvlášť by se tam nehrnul.

Kurfiřt-povýšenec, povoláný kompromisem jako náhrada za mrtvého a zneuctěného Oswalda von Königswald, se snažil udělat na město dojem stylem a elegancí, ale velkokníže Hals a jeho nevlídný dědic Hergard byli jen klauni, kteří se pilně snažili použít svůj jazyk na císařovo pozadí. Johann byl toho názoru, že rada udělala chybu, když přidělila křeslo Tasseninckům. Před několika lety propukl strašlivý skandál týkající se šílené neteře velkoknížete. Po pravdě řečeno, právě tenhle skandál poskytl Johannovi inspiraci pro dnešní dobrodružství.

Mohl si vzít dvojce kočáru Liebewitzů, ale místo toho zvolil jednoduchý černý kočár. Neměl chuť se otravovat s pěti lokaji, kteří by stáli nahoře a drželi pochodně, raději si s sebou vzal jen kočího Louise. Nějaká ta koruna navíc se mu sejde, když jeho žena čeká třinácté nebo čtrnácté dítě. Samí synové. Louis vtípkoval, že brzy bude moci postavit fotbalové mužstvo i s náhradníky a sudími. Kočí byl spolehlivý a uměl držet pusu zavřenou. Jeho věrnost patřila tomu, kdo mu zaplatil jako první, ne tomu, kdo mu dal nejvíc.

S dobrými silnými zvířaty v postraňkách proklouzl anonymní kočár palácovou branou, prorachotil kolem Sigmarova chrámu a zahrnul k řece, kde přešel po jednom z mostů pro obchodníky. Ocitli se v ulici Stovky hospod. Ulice měla dobrou polohu. Univerzita a její pozemky se nacházely nalevo, doky napravo. I přes řádění Bestie tu bylo dost studentů a dělníků, aby pivo a víno teklo dál. Děvky a hospodské holky se samozřejmě procházely ve skupinkách po pěti nebo po šesti - všechny měly pravděpodobně dýku připevněnou ke stehnu a kožený obušek s olověnou hlavicí na opasku - ale možná tak měly lepší kšefty. Minulou noc by jednou z nich byla i Margi Ruttmannová. Nyní ležela na několika hromádkách v Morrově chrámu, mimo dosah dokonce i oblíbených nekromantů hlídky.

Uvažoval, jestli je už Wolf zpátky ve svých pokojích na univerzitní koleji. Ptal se před několika dny, ale kvestor mu řekl, že studenta už alespoň týden neviděl. Johann by rád věděl, jak takový univerzitní život vypadá. Po staletí bylo tradicí, že se všichni Mecklenbergové vzdělávali na Altdorfské univerzitě, ale Cicatricův nájezd Johannovi změnil život i v tomto směru. Byl to doslova Sigmarův zázrak, že Wolf dostal druhou šanci. Zatímco se Johannovi současníci učili

mrtvé jazyky a studovali výsledky bitev na mapách, byl on někde v lese a učil se jak přežít.

Posledně, když jel touhle ulicí, všela se děvčata na kočár, kdykoli zpomalil, a nabízela své služby, slibovala nereálné nízké ceny a předháněla se v popisu svých schopností. Nyní se držela zpátky a dávala se do řeči jen s těmi, které znala. Johann si uvědomil, že černý kočár musí vypadat poněkud zlověstně. Po městě se říkalo, že Bestie je aristokrat přicházející z druhé strany řeky. Zelený samet tu nějakou dobu nebude oblíbenou módou, i když blýskavé zlato až tak úplně neztratilo na přitažlivosti. Dickon mohl spálit cár objevený v uličce, ale zabránit šíření řeči nebylo v jeho silách.

Nejfantastičtější drbem bylo, že Bestie je šílené dvojče prince Luitpolda, které od narození drží v tajnosti a nechávají ho vyjít ven pouze v noci, aby mu nepadli za kořist vlivní a bohatí hosté z paláce. Dnes odpoledne popisovala nějaká stařena v davu tohoto prince jako tvora s vlasy po pás a nehty podobnými spárům. Prý jedl jen syrové maso a vyl na měsíc.

Kočár musel zastavit kvůli shluku lidí. Před Zasmušilým rytířem se schylovalo k rvačce. Johann si všiml, že kočičí hlavy dláždění pokrývá slabá vrstva oparu. Blížila se altdorfská mlha.

Měl dojem, že potyčka skupinky studentů a dokařů je jen předeheurou k něčemu mnohem většímu.

Po druhé straně ulice prošli nevšimavě dva muži z Dickonovy Přístavní hlídky. Tohle byla typická ukázka, jak vykonávají svou práci. Z horních oken hospody vyhlížely ženy a popíchovaly muže dole.

Mladík se širokými rameny a čapkou jednoho z univerzitních bratrstev měl proslov ke skupině nedbale oblečených povalečů. Studentovi přátelé se ho pokoušeli umlčet, ale povaleči už došli k názoru, že rozdat pár ran by mohlo být zajímavým zpestřením večera, a bůhví odkud se sbíhali další studenti.

„Nikdo si nebude začínat s Ligou Karla Franze!“ křičel výtržník a mával hliněnou holbou s erbem.

Jeden z povalečů si odplivl.

„Tak ty pliveš na Ligu, jo?“ zařval student. „Za to si zasloužíš dostat do nosu.“

Johann si všiml, že povaleči měli všichni na hrudi přišitý látkový emblém. Byl to dokařský hák. Většině z nich se tento nástroj skutečně houpal u širokého koženého opasku.

O Hácích už slyšel. Byl to jeden z gangů, které se snažily ovládnout nábreží a obsadit strategická místa v přístavu svými členy. Za to jim odváděli desátky z každého platu. Jejich největším konkurentem byl gang Ryb. Při potížích s Bestií se někteří z Háků dokonce přihlásili do výboru Občanské bdělosti, i když Johann měl dojem, že je to jen záminka k vyřizování osobních účtů. Nyní se zdálo, že se dostali do konfliktu s Ligou Karla Franze.

Studenti nyní zpívali píseň obsahující hodně pití piva a přit'ukávání korbelem. Znělo to vzdorně.

„Louisi,“ řekl Johann, „je možné to objet nějakou oklikou?“

Kočiči zavrtěl hlavou.

„Škoda.“

Čapky vylétly do vzduchu a někdo začal házet zeleninou. O dveře kočáru se rozplesklo shnilé zelí.

To bylo nepříjemné.

Johann uviděl muže se zvednutým límcem prodírajícího se davem a poznal ho.

Otevřel dveře a zavolal: „Elsaessere. Sem.“

Mladý strážník to zaslechl a vyrazil ke kočáru. Na ulici donesli další podnosy s pivem a Liga Karla Franze začala řádit ještě víc.

Elsaesser se vyšplhal do kočáru a oťel si z kabátce rozmáčkнутé rajče. Dvnitř se za ním vplazily pramínky mlhy, které se rychle rozplynuly. Strážník neměl uniformu a nebyl ve službě. Johann si s ním domluvil setkání u Černého netopýra, ale naštěstí se jejich cesty zkrížily dřív. Kočár nebude moci projet, dokud výtržnosti na ulici neskončí. Za nimi už stály další povozy včetně vozíku naloženého sudy s pivem a lehké bryčky, v níž dobře oblečený mladík vezl dvě rozechvělé mladé dámy.

„Barone Mecklenbergu,“ pozdravil mladý strážník, „dobrý večer.“

„Vlastně jsem von Mecklenberg.“

„Promiňte. S tituly mám potíže.“

„To zní jako od někoho z kruhu Jevgenije Jefimoviče.“

Elsaesser vypadal rozpačitě, ale teď zvedl hlavu. „Ten muž má pár dobrých nápadů, barone. Nemám ho rád ani mu nevěřím, ale on je jen přirozenou reakcí na problémy, které tady jsou.“

Elsaesserova odvaha udělala na Johanna dojem. Ne každý člen hlídky by se odvážil dojít tak blízko k buřičství při rozhovoru s kurfiřtem Císařství.

„Na univerzitě jsem podepsal petici proti propuštění profesora Brustellina.“

„To je zvláštní, já také.“

Elsaesser se zadíval na barona s jistou úctou.

„Neměl bych být takový puntičkář ohledně svého jména,“ připustil Johann. „Strávil jsem dost velkou část života mimo paláce a své statky, než abych si uchoval nějaké iluze ohledně aristokracie v Císařství nebo kdekoli jinde. Za půl století bude Brustellinova kniha uznávána jako mistrovské dílo filozofie, protože tím skutečně je.“

Profesor vydal svazek nazvaný Anatomie společnosti. Na příkaz císaře byla tato kniha zakázána. Přirovnával Císařství k lidskému tělu a vytvářel paralelu mezi aristokracií a rakovinou rozežírající kosti.

„Ale teď je to člověk postavený mimo zákon.“

„Všichni nejlepší byli. Sigmar byl také mimo zákon.“

Elsaesser udělal znamení kladiva.

„Takže,“ řekl Johann, „zjistil jsi, kde je náš muž?“

Elsaesser se zamračil. „Nakonec ano. Nikdo mi to nechtěl říct, ale našel jsem starého seržanta, který potřeboval peníze, aby nemusel dnešní večer zůstat nasuchu. Musím upozornit, že nemluvíme o oblíbené osobě.“

„To mi povídej. Zmínil jsem jeho jméno před Mikaelem Hasselsteinem a jeho reakce byla mrazivě odmítavá.“

„Přesto si myslím, že máte pravdu. Na tuhle práci je to ten správný člověk.“

Troufalost vůdce studentů popírala zdravý rozum. Buď byl tak opilý, nebo tak hloupý. Prošel vřavou a našel si toho největšího, nejpodlejší vyhlížejícího Háka. Vylil mu kal z korbely na hlavu, pak dal rychlou ránu pěstí a rozbil překvapenému muži nos.

Mezi jeho kamarády a ženami v horních oknech na levé straně ulice se zvedla vlna veselí. Student se otočil a triumfálně zvedl ruce, aby přijal potlesk, když mu na hlavu dopadl obušek, pomuchlal mu čapku a nejspíš i promáčkl lebku. Vlastně měl štěstí, že se mu do ledvin rovnou nezabodl dokařský hák.

Elsaesser znervózněl.

„To je Otho Waernicke, velkovévoda odkudsi,“ řekl o sraženém studentovi. „Je to naprostý kretén. Liga Karla Franze občas pro zábavu vypálí nějakou noclehárnu nebo obtěžuje novicky v Shallyně klášteře. Kdyby si nekoupili místa na univerzitě a tatínci za ně neplatili studia, nikdy by neabsolvovali.“

„Takže ty jsi nebyl jedním z nich?“

„Ne, na to nemám původ. Byl jsem ‚inkoust‘.“

„Cože?“

„Tak Liga nazývá studenty, kteří opravdu studují. Inkousti. Měla to být urážka, ale my jsme na to byli spíš pyšní. Nakonec jsme vytvořili svou vlastní ligu a v debatách jsme je vždycky smetli.“

„Vsadím se, že tě porazili při boxu, soubojích, pití, ačkoli—“

„Ano, a taky v nákaze syfilidou, umírání v mladém věku a zvracení na dálku. Musí to být těžký život, narodit se v zeleném sametu.“

Johanna zamrazilo u srdce. „Ano, těžký život...“

Myslel na Wolfa.

„Promiňte, barone, nemyslel jsem to jako urážku.“

Háky se pustily do studentů, většinou se používaly pěsti a obušky. Na dláždění se objevila krev, ale háky nikdo nevytáhl. Zatím. Ženy v horních patrech se sázely a malý mužík pobíhal kolem a zapisoval sázky.

Otho Waernicke se z toho vyspí, ale jeho přátelé kladli dostatečný odpor, aby si uhájili čest.

Johann vzal dokument a podal jej Elsaesserovi. Strážník si všiml pečeti; udělala na něho patřičný dojem.

„Takže vy jste mluvil s císařem?“

„To ne,“ připustil Johann. „Ale mluvil jsem s mladým Luitpoldem a vypůjčil jsem si císařskou pečeť.“

„Takže co se v tom píše?“

„Nic. Uvnitř je jen čistý list papíru. Nikdo se neodvážá zlomit pečeť. Takže máme svolení povolát našeho muže z výslužby...“

„Není to nebezpečné?“ zeptal se Elsaesser.

„Nemyslím. U Karla Franze mám jakýsi vliv. Domnívám se, že císař odvolá Dickona z Přístavní hlídky.“

Elsaesser vytřeštil oči a zbledl. „Ale já—“

Johann viděl, z čeho má strážník obavy. „Postarám se, abys zůstal mimo, Elsaessere. Je to má zodpovědnost. Tvé budoucnosti by se to nemělo nijak dotknout.“

„To rád slyším. Dickon mě přeložil z případu Bestie k pochůzkářům. Zítra mám chodit po ulicích a pronásledovat děvky. Pokud jsou na ulicích, musí být na mizině a já jim mám za ten zločin vyměřit na místě pokutu tří feníků. Dickon dostane na konci měsíce polovinu a zbytek se rozdělí mezi zbývající strážníky.“

„Co když jsou opravdu na mizině a nemají ani ty tři feníky?“

„Potom je mám zmlátit obuškem. Tak funguje v přístavu spravedlnost.“

Johann zaťal pěst v kožené rukavici a přitiskl si pečeti prsten k bradě. „Až Bestii chytí, zajistím, aby se poměry u Přístavní hlídky změnilly. Máš mé slovo.“

„Děkuji, barone.“ Elsaesser to neříkal moc přesvědčeně.

Boj venku končil nerozhodně. Většina bojujících se vrátila do hospody nebo je odnesli do lékárny. Rány a kopance si vyměňovali už jen ti nejtvrdší, nejodolnější a nejhlupejší. Nějaká stařena prohlížela krev ve spárách dláždění a hledala zlaté zuby.

Louis už mohl projet a kočár pokračoval dál. Poslední rváči jim uhýbali z cesty.

Johann zahlédl, že Otho Waernicke sedí na zemi a zpívá.

Elsaesser udal Louisovi směr ke skladišti Obchodní společnosti Reik a Talabec. Jejich muž by měl dosud pracovat, alespoň podle toho, co se Elsaesser dozvěděl o jeho současných poměrech.

„Je to jediná práce, kterou se mu podařilo sehnat, když ho vykopli z hlídky,“ vysvětlil strážník. „Jako správce zboží si získal opravdu obdivuhodnou pověst.“

Kočár zahnul z ulice Stovky hospod a začal se proplétat bizarními uličkami v docích.

„Jediná věc mě mate,“ řekl Johann. „Nevíš, proč mu říkají ‚Hnusák Harald‘?“

II

U Poutníkova odpočinku se noc lenivě táhla, když Wolf s Trudi zamířili zavěšení do sebe za nějakou živější zábavou. Zůstali v posteli, kde hlavně podřimovali, skoro do soumraku. Wolf byl zvyklý - stejně jako většina studentů - být vzhůru zároveň s upíry. Když vycházely měsíce, cítil se lépe, víc živý. Měl hlad a ne zrovna na jídlo.

Kolem kotníků se jim zvedal řídký, zvolna se převalující opar. Wolf poznal, že se vytváří pravá altdorfská mlha. Byl rád, že všechny zdejší hospody se nacházejí na jediné dobře osvětlené hlavní třídě. Altdorfská mlha se zvedala v

intervalech několika měsíců od obou řek a na nějaký čas zahalila město. Lidé na to byli zvyklí. Většinou si vymýšleli důvody, proč zůstat ve vyhřátých domovech, dokud mlha trvá, ale pro Wolfa to bylo téměř vzrušující, fascinující...

Valtdorfské mlze se mohlo přihodit téměř cokoli, jako by město pohltit obří sen z kouzelného kořene. Milenci se mohli na několik málo hodin setkat a pak být rozdělení navždy. Jistá stvoření, která se obvykle držela ve stokách a zadních místnostech, vycházela v noci do ulic maskována hustými, šedými mraky. Existovaly dobrodružné příběhy odehrávající se v altdorfské mlze nebo také vtipy o romantických propleteních zaviněných mlhou. V Pamětním divadle Vargra Breughela hrál Detlef Sierck hlavní roli ve Frašce v mlze, založené na jednom z nejstarších vtipů. Wolf na tu hru vzal Trudi před několika dny. Dlouho se smáli bláznivé přehlídce chlupatých manželů, dravých milenek, žhavých milenců, nevinných manželek, vulgárních porodních bab, komických strážníků a absurdních kleriků a obdivovali efekty s mlhou předváděné na jevišti.

Dnes v noci nevypadala mlha tak vesele jako v divadelní hře. Zvedala se rychle a ve vzduchu houstla. Nebylo vidět z jedné strany ulice na druhou. Dokonce i lucerny hospod byly zahalené. Trudi se chvěla pod plédem a skoro nemluvila. Wolf věděl, na co myslí. Dívka neuměla číst, ale slyšela, co se říká. A objevil se nový plakát, kterému musel porozumět i negramotný, s karikaturou bestiálního obličeje - vágniho, ale nezaměnitelného - namalovanou přes záruku vysoké odměny.

Mlha nyní byla všude kolem. Hostinští zapalovali další pochodně a zásobovali se na obléhání. Vytrvalí pijáci, kteří se vydají do hospody v jakémkoli počasí, u nich budou hledat útočiště a majitelé si chtěli být jistí, že zákazníci najdou cestu do jejich podniků.

„Stát," ozval se hlas. „Vy tam..."

Wolf se otočil a uvědomil si, že výzva k zastavení patří jim dvěma. Mlhou se blížila vysoká, mohutná postava. Neměla přilbici a odznak policajta - ne že by se pak Wolf cítil bezpečněji, vzhledem k tomu, co slyšel o Přístavní hlídce - a tak kradmo objal Trudi paži a položil ruku na jílec dýky.

Měl v měšci trochu zlata a váček s kouzelným kořenem zastrčený pod kabátcem v pase na zádech. Ani o jedno z toho nechtěl přijít.

„Tak se na tebe podíváme."

Lucerna se zvedla a posvítla mu do očí. Trudi se zachvěla a přitiskla se k němu blíž. Wolf muži dosud neviděl do obličeje, ale ve světle zahlédl dokařský hák, který mu visel u opasku, a vyšíтый symbol na plášti.

„Student, co?"

Wolf přikývl. Nejlepší bude nepřivolávat potíže.

„Moc mě těší, chlapečku..."

Hákův hlas zněl posměšně a nepříjemně. Podle hlasu by Wolf řekl, že je to mladší člověk - něco přes dvacet. Občas Wolf cítil svůj skutečný věk, připadal si příliš starý na něco takového...

„To je tvoje přítelkyně?"

Trudi se pokusila za něho schovat, jako se noční zvířátko schovává za kámen.

„Hezká, že? Ty pěkné mají studenti. Ne my počestně pracující muži."

Wolf si všiml, že dokař má na rukávu pásku Občanské bdělosti. Byl tedy jedním z neoficiálních hlídačů, kteří byli vysláni do ulic, dokud je Bestie na svobodě.

„Ale to se změní, až přijde revoluce..."

Tenhle člen občanské hlídky byl očividně stoupencem Jevgenije Jefimoviče.

Hák vztáhl ruku a pohladil Trudi po vlasech. Wolf zaťal pěsti, až se mu ostré nehty zaryly do dlaní.

„Co takhle malou ukázkou?"

Wolf v mužově dechu cítil gin. Žádný z těchhle strážců nebral své poslání chránit místní lidi moc vážně. Byla to v podstatě omluva pro tyranizování chodců.

„Promiň," zaprotestoval Wolf.

Hák se zachechtal. Wolf si uvědomil, že někde v mlze musí být ještě další. Občanské hlídky nikdy nechodily po jednom. Zahlédl jejich obrysy. Dokonce rozeznával i jejich pach. Stále ještě mu zůstaly některé smysly získané v době, kdy žil s rytíři Chaosu; zejména po soumraku, kdy byly měsíce v úplňku, a hlavně v mlze.

Hák na něho zašilhal, nazelenalé zuby mu zasvítily v zastíněném obličeji a naklonil se kupředu. Ve světle lucerny se objevil jeho obličej, strašlivě pokrivený. Vyplázl jazyk.

„Raaaah!"

Trudi spolkla výkřik a zabořila nehty Wolfovi do ramene.

„Měla by sis dávat pozor, s kým chodíš, lásko," řekl Hák, „nebo tě Bestie dostane!"

Trudi tiše zašeptala Wolfovi: „Ať... jdou... pryč..." Dívka neměla Háky ráda. O svém životě před tím, než se setkali, moc nemluvila, ale posbíral střípky a kousičky. Někdy byla u Ryb, přecházela od muže k muži. Přítel ji zabili v Pobřežní válce. Na některých šatech měla dosud stehy ve tvaru ryby v místech, odkud si tyto znaky odpárala. Ke gangu už nepatřila, ale pamatovala zlé časy. Měla pár jizev tam, kde nejsou vidět.

Wolf nechtěl bojovat. Báł se toho, co by mužům mohl udělat stejnou měrou, jako toho, co by mohli udělat oni jemu.

„Říká se, že Bestie přichází zpoza řeky," začal Hák konverzačním tónem. „Jefimovič říká, že je to lokaj z paláce nebo bohatý obchodník. Ten netvor prý pochází z privilegované třídy."

Wolf si uvědomil, že má na sobě své nejlepší šaty. U dvora by vypadal jako žebrák, ale pro tyhle lidi byl nastrojeným princem.

„Já tvrdím něco jiného. Bestie je bohatá, to je spolehlivé jako Sigmarovo kladivo. Ale já si myslím, že je z druhého břehu řeky. Myslím, že je z univerzity. Myslím si, že je to zatracený student."

Háková lucerna tvořila v mlze kalužinku světla. V ní stáli Wolf, Trudi a Hák, někde na okrajích se plížili jako

hlubokomořští dravci jeho kamarádi. Wolf nevěděl, kde se nacházejí, ani jak daleko by mohli být od nějaké pohostinné krčmy.

„Nech je jít, Brandauere," ozval se jeden z Háků. „Jsou to ještě děti."

Za jiných okolností by proti tomu Wolf měl námitky.

„Potřebuji dostat lekci," namítl Brandauer.

„To nám chytit Bestii nepomůže," řekl jeden rozumnější člen stráže.

Brandauer zabručel, ale odklonil lucernu.

„Dávejte si pozor," řekl a otočil se. Wolf by mu mohl jediným pohybem zabodnout nůž mezi lopatky. Přesně věděl, kam mířit, kdyby chtěl probodnout srdce. Nebo játra. Nebo ledviny. Anatomii se naučil na lesní univerzitě a ke kucháni mu sloužil krátký meč.

Ale to byl jiný život jiné osoby. To bylo zvíře, ne člověk.

Háky zmizely. I světlo luceren se ztratilo v mlze.

Wolf si uvědomil, že je zpocený. Trudi uvolnila sevření.

Uvažoval o Bestii. Nerad myslel na vraha kradoucího se nocí, stejně jako on se kdysi plížil lesy. Děsilo ho, že toho šílence chápe, ví, jaké potěšení zažívá při lovu ve vedlejších uličkách. Možná že Bestie patřila k rytířům Chaosu stejně jako on. Některé změny je snadné skrýt pod maskou nebo pod pláštěm. V Cicatricově spolku byli muži, kteří vypadali jako starci nebo děti, ale v bitvě se z nich stávali šílení berserkové, silnější než obři ve zbroji a se sekerou v ruce. Bylo snadné si představit Bestii jako někoho takového. Starý žebrák, ztracené dítě, pouliční děvka. Kterákoli tvář mohla být maskou.

Došli ke slabé záři hospodských světel. Když si Wolf přečetl pár znaků, přesně věděl, kde je. Byl tu Opilý bastard, noclehárna, která mohla vyhovovat jedině zbědovanému, osamělému pijákovi. A Zkřivená harpuna, známá jako místo, kde lze najít mladé muže pro ty, kteří mají raději společnost téhož pohlaví. A Půlměsíc, který prý přitahuje neklidné mrtvé.

Žádná z jmenovaných hospod nebyla nejslibnější. Mezi mnoha osvětlenými znaky visel železný znak Půlměsíce ve tmě. Jeho zákazníci nepotřebovali lucerny ani pochodně.

Najednou mu v mozku bodl osten touhy. Potřeboval žvýkat kořen. Někdy ho toto nutkání zasáhlo v nejpodivnější chvíli — u přednášek, při zdvořilé konverzaci, během dlouhé cesty kočárem, v posteli s Trudi. Ale kdyby se z toho někdy stal problém, poradil by si s tím..

V ústech mu vyschlo a v hlavě mu zaviřila mlha. Viděl jiskry podobné světluškám, jak mu tančí před očima—

—ale to nebyl problém.

„Wolfe?"

Trudi se ho opět pevně držela.

„Budu v pořádku," zamumlal a sáhl si pod kabátec pro váček. Trudi jej pustila a kousek ustoupila. Její obrys se rozplýval v mlze.

Wolf si vytřásl do dlaně kus čerstvého kořene a vytáhl nůž. Uřízl si plátek a položil si jej na jazyk. Vychutnával si to štípnutí, když vytekla šťáva.

„Tak je to lepší," řekl, vrátil kořen zpět a schoval váček. „O hodně lepší."

Někdo vyšel z Půlměsíce - štihlá dívka v dlouhém plášti. Vyhnula si límec a směle šla dál; vyhnula se potácejícímu se opilci. I v mlze zahlédl Wolf rudou záři v jejích očích. Pochopil, proč vidí i v šeru. Pískala si starý bretonský nářev.

Wolf záviděl stvoření, pro které mlha a tma neobsahovala žádné hrůzy. Muž, jehož minula, udělal Sigmarovo znamení. Opilec klopýtal rychle k Opilému bastardovi s prsty pátrajícími v měšci po mincích.

Dívka došla blíž a zastavila se. V úsměvu ukázala zuby, jež vypadaly jako ostré perly, a zvědavě se zadívala na Wolfa.

„Znám tě?" zeptala se upírka. Mluvila reikspiel se slabým, atraktivním bretonským přízvukem.

Wolf by si to pamatoval. Byla krásná, fascinující. Vypadala asi na šestnáct, ale její věk se nedal nijak posoudit.

„Nemyslím."

„Genevieve," řekla a podala mu štíhlou, chladnou ruku k políbení. „Genevieve Dieudonné."

Trudi se ta dívka nelíbila. Měla problém s mrtvými lidmi. Byl to jeden z předsudků její společenské třídy.

„Už jsem o tobě slyšel," řekl Wolf.

Upířčin úsměv se trochu stáhl. Ruka ještě víc zchladla.

„Setkala ses asi s mým bratrem, Johannem. Jsme si dost podobní."

„Johann je obyčejné jméno."

„Johann von Mecklenberg, sudenlandský kurfiřt."

Genevieve se opět usmála. „Ach tak, to není tak obyčejná osoba."

„Jsem Wolf, a tohle je Trudi."

„Zdravím tě, Trudi," řekla upírka.

Wolf si nemohl být jistý, jestli se Genevieve snaží Trudi uklidnit nebo se zlomyslně pase na jejím neklidu.

Šťáva na něho začínala působit. Hleděl na obličej Genevieve a viděl v něm podivné věci. Někdy portréty s věkem blednou a začínají se objevovat jiné obrazy namalované hlouběji. Genevievein dívčí obličej byl podobný, ležela pod ním jiná tvář - tvář dravce s jehlovitými zuby, propadlými tvářemi a očima planoucíma jako rudé lampy.

„Obávám se, že se o dvůr moc nezajímám," řekla upírka. „Přiliš mnoho zlých vzpomínek. Možná se někdy opět uvidíme v divadle."

Wolfa přepadla hrůza, když ucítil, jak se mu vaří mozek. Ztrácel kontakt s funkcemi těla. Obličej měl ztuhlý a zachovával masku vybraného chování, když si vyměňoval s prastarou dívkou zdvořilosti. Ale měl pocit, že se Wolf uvnitř scvrkává a místo něho nastupuje někdo jiný.

Mlha se na ně valila dál a tiskla mu vědomí hluboko dovnitř osobnosti.
„Dávejte na sebe pozor," řekla Genevieve a vklouzla do mlhy. „Potulují se tu lovci."
Slyšel ji, jak odchází a slabě klope podpatky po dláždění. Její pach - pot s příchutí krve - se ještě chvíli vznášel ve vzduchu a pak se rozplynul v mlze.
Slyšel, že se Genevieve naučila žít s tím, čím je. Stejně jako druhý Wolfa Eric se nebála bestie v sobě. Wolf cítil nutkání utíkat za ní a promluvit si s ní. Od upírky by se mohl něčemu přiučit.
Mlha houstla a lnula k oblečení. I Trudi bylo sotva vidět. Zhluboka dýchal, nasával studený vzduch přes chladivý chutný kouzelný kořen na jazyku. Nyní měl sny už v krvi.
V mlze se objevily postavy. Teď je viděl zřetelně. Volaly na něho.
„Wolfe?"
Zdalo se, že se Trudi ztrácí v dálce a křičí na něho, jako by stál na vrcholu nejvyšší hory Císařství.
V šedé mlze se objevily barvy. A hudba.
Nohy měl nepohodlně sevřené v těžkých botách. Nehty se mu zarývaly do masa a prsty se zvětšovaly. V končetinách se mu mísila bolest a síla.
„Wolfe?"
Byl Wolf a nebyl Wolf. Ve vzduchu dosud visela chuť krve.
Dívka ho zatahala za rukáv. Vybuchl v něm vztek.
Se zasyčením se obrátil k dívce a sekl po ní rukou s ostrými drápy...

III

„Myslím, že proto mu říkají Hnusák Harald," řekl někdo. Otočil se s vrhacím nožem v ruce. Do skladiště vešli dva muži, jeden něco málo přes třicet, druhý asi o deset let mladší. Z pohledu na ně se mu nedělalo zle, takže byli zřejmě v pořádku.
„Máte výkaly na botách, pane," řekl starší muž. Nosil zelený sametový plášť, jako by se pro něj narodil. Dvořan. Pokrčil rameny a zastrčil nůž do pochvy. Oba příchozí pro něho nepředstavovali žádnou hrozbu.
„Právě jsem je z někoho vytloukl," zabručel.
Muž v sametu a strážník mimo službu se na sebe podívali a pokrčili rameny.
Nechal je chvíli v nejistotě a potom řekl: „Někdo musí vyčistit stoky, když se ucpou. Je to součást mé smlouvy s Reikem a Talabecem." Oťel si boty o hrubou rohož. Později je může očistit pořádně.
Šlechtic vypadal poněkud nespokojen. Ale nekrčil znechuceně nos. Byl bohatý a měl zřejmě titul, ale nebyl citlivka ohledně špinavé reality. Harald věděl, že tohle není typický dvorský hejsek. Kdyby došlo na boj, dokázal by se dvořan o sebe docela dobře postarat.
„Takže," řekl Harald, „co pro vás mohu udělat?"
„Máme pověření," začal aristokrat.
Harald neřekl nic. Vzal mokré hadr z háku na zdi a oťel si poslední zbytky špíny z bot.
„Toto je baron Johann von Mecklenberg, kurfiřt Sudeňlandu," řekl strážník.
Harald se neuklonil a nešoupal nohama. Nebyl to jeho styl.
„Jak se má Dickon?" zeptal se.
„Kdo?"
„Dickon. Je dosud kapitánem Přístavní hlídky?"
Mladík se zatvářil rozpačitě.
„Smrdíš jako polda, chlapče. Nedá se to přehlédnout."
„Jsem Helmut Elsaesser. A jsem z Přístavní hlídky."
Haraldovi se nelíbil pocit, že má předvádět své schopnosti jako kouzelník na dětském večírku.
„Máš bystré oči, chytací zloděje," řekl baron.
Harald přikývl.
„Dickon je dosud kapitán."
„Nepochybuju, že je ten nejlepší, jakého lze za peníze koupit."
Chlapec se zasmál. Byl v pořádku.
Baron se rozhlédl po skladišti. Bylo tu srovnané zboží s křídovými značkami na bednách označujícími jejich cíl. Spolu s prací získal Harald ubytování a jídlo. Postel v přístěnku a tři jídla od společnosti denně. Dalo by se to nazývat život.
„Býval jsi u hlídky?"
„Ano, barone. Býval."
Haraldovy boty by ušly. Přestal z jejich čištěním a podíval se na návštěvníky. Přinesli s sebou mlhu. Venku bude chladno a nepříjemně. Ideální počasí pro odřezávače měšců, pasáky, kapsáře a rváče. Špatné počasí pro policajty.
„Chápu to tak, že jsi odstoupil."
Harald se krátce zasmál. „To je to, co jste slyšel."
Elsaesser přehodil nějaký dokument z jedné ruky do druhé.
„Prý jsi býval nejlepší policajt v Altdorfu."
„Taky jsem slyšel."
„Ale ne v poslední době."
Harald se posadil. Na malém stolku kouřila konvice s čajem.
„Nyní jsem u obchodníků. Odešel jsem na odpočinek, abych nadělal majetek."

„Čištěním stok?“
„A chytáním zlodějíčků, prováděním inventur a zametáním, když musím.“
Aniž by se ptal, posadil se baron na židli. Elsaesser zůstal stát jako poslušný pěšák. Svíral dokument, jako by to bylo Verenino kouzlo. Harald uviděl císařskou pečeť. Neudělalo to na něj dojem. Už ji viděl.
„To je docela úpadek.“
„Vy se na to tak možná díváte, barone. Člověk má dělat, co se za daných okolností dá. Ať jsou jakékoli.“
Byl u Obchodní společnosti Reik a Talabec už tři roky a nedokázal si vzpomenout na křestní jména kupců, kteří ho zaměstnávali.
„O tvém odstoupení jsem něco slyšel.“
„Můžete si vybrat.“
„A jaký je tvůj příběh?“
Harald nevěděl, proč by tohle měl znovu probírat. Ale očekávalo se to od něho.
„Zabil jsem člověka. Ve skutečnosti několik. Ale hlavně jednoho.“
„Ulliho von Tasseninck.“
Harald si vzpomínal. Váha nože v ruce. Oblouk letu. Uspokojující zvuk zásahu.
„Znal jste ho, kurfiřte. Nepřekvapuje mě to.“
„Synovec velkoknížete Halse von Tasseninck, kurfiřta Ostlandu.“
„Ano, vznešená rodina.“
Mladík, už mrtvý, udělal ještě pět kroků, než se zřítíl na dlažbu. Byla to přesná práce. Žádná rozlitá krev.
„A mocná.“
„Ukažte mi kurfiřta, který není mocný. To se rozumí samo sebou.“
Harald si nalil hrnek čaje. Návštěvníkům nenabídl.
„Nemohl bys být trochu taktnější? Ulli byl svěhlavý, to ano, ale narodil se v zeleném sametu.“
Harald cítil, jak mu vzkypěla žluč, a polkl čaj, aby si uklidnil žaludek.
„Barone, viděl jsem nahého muže, jak pronásleduje děvče s ptákem v jedné ruce a sekáčkem na maso v druhé... Fakt je, že jsem se ho zapomněl zeptat na původ...“
Ulli přehodil svůj zelený sametový plášť přes sochu Vereny, zřejmě doufal, že bohyni spravedlnosti oslepí. Harald si oťel do pláště nůž a pak jej přehodil přes mrtvého muže.
„Ta dívka byla Ulliho majetkem, ne? Otrokyně?“
Harald pokrčil rameny. „V tom chrámu byla tma. Neviděl jsem znak, co měla vypálený na zádech.“
Na to baron neměl odpověď. Harald věděl, že ten muž jeho čin schvaluje. Většina lidí jej schvalovala. Moc to nepomohlo. To, co si lidé — zejména ti v zeleném sametu — mysleli a dělali, byly dvě rozdílné věci.
„Bylo jí třináct,“ řekl Harald. „Váš přítel ji zneužíval od osmi.“
V baronových očích se objevily tmavé tečky. „Ulli von Tasseninck nebyl můj přítel.“
„Věděl jste, že velkokníže založil na univerzitě kolej s jeho jménem? Venku stojí jeho socha. Vypadá jako svatý, mává kopím učenosti. Škola náboženských studií Ulliho von Tasseninck.“
Baronovy upravené vousy rozdělil záblesk úsměvu.
„Jen pro informaci, ta socha byla nedávno zničena. Někdo neznámý jí rozbil hlavu a místo ní tam posadil lucernu z dýně.“
„To je zločin.“
„O tom já nic nevím.“
„Nenávidím zločin.“
„To jsem si myslel.“
Z Haraldova čaje stoupala pára. Nyní rozuměl baronovi o trochu víc. Byl to také dobrý člověk.
Všichni to byli dobří lidé. Vymírající druh.
„Co se stalo s dívkou? Koupil jsi ji, ne?“
Harald vzpomínal. Stěží dokázala mluvit a schovávala se pod stůl, kdykoli do místnosti vešel někdo nový. Když se jí zeptal, jak se jmenuje, nevěděla, co to znamená. Když jí vysvětlil, že to je to, jak na ni všichni volají, usmála se a řekla:
„Děvka.“
„Ne, osvobodil jsem ji.“
„Pochopil jsem, že tě stála hodně.“
„Všechno, co jsem měl. Můj dům, úspory, koně, všechno. I práci. To byla cena velkoknížete Halse.“
Baron přikývl.
„Něco jsem si nechal,“ řekl Harald. „Většina zbraní přišla s jmenováním. Ale tohle,“ popleskal nůž, „je moje, koupil jsem to za své.“
„Hezká práce. Kovář Magnin?“
Harald přikývl.
„Mám jeden z jeho mečů.“
Harald vytáhl nůž. V naleštěné oceli viděl svůj obličej. Obraz byl zakřivený jako čepel.
„Je vdaná,“ řekl Harald. „Ulliho hračka. Vdala se za hokynáře a ztloustla. Má kupu dětí.“
„Všechny pojmenované po tobě?“
„Ne, ani jedno. Nevídáme se. Má příliš mnoho ošklivých vzpomínek.“
Políbil čepel. Cítil, jak ho chladí do rtů.
„Takže máš ocelovou milenkou?“

„Dalo by se to tak říct," řekl a zastrčil nůž. „Ale je to jen dobrý nástroj."
„Byl jsi ženatý, ne?" promluvil poprvé Elsaesser.
Haraldovi se znovu zvedl žaludek.
„Byl jsem. Žena zemřela."
„To nerad slyším," řekl baron. „Mor?"
Měl pocit, jako by měl v žaludku červy.
„Háky," řekl. „Nebo Ryby. Nikdy jsem to nezjistil."
„To bylo během Pobřežní války," vysvětlil Elsaesser baronovi. „Těsně předtím, než skončila. Bylo to podivné. Jeden den si oba gangy podřezávaly navzájem krky. A druhý den byl najednou klid. Váleční vůdci Háků a Ryb prostě zmizeli."
Harald si dodnes vybavoval výrazy v jejich tvářích; byli už pod vodou a čím dál víc se vzdalovali, jak je závaží na botách táhlo dolů.
„Další nevyřešený případ," řekl. „Dickon jich má hromady."
„S Dickonem jsem se už setkal."
„Takže víte, co to je za policajta. Peníze na konci týdne a za klidný život cokoli."
Baron natáhl ruku a Elsaesser mu do ní vložil dokument.
„Tohle je císařská plná moc, pane Kleindeinste."
Baron ji opatrně položil na stůl a srovnal rohy.
„K čemu?"
„K čemukoli řekneš. Zároveň je to okamžité znovudosažení do původní funkce."
„Dickon bude nadšením bez sebe."
„Nebudeš sloužit pod Dickonem. Budeš se hlásit mně a já odpovídám císaři."
Haraldův žaludek se uklidnil, ale bolest v břiše nahradilo napětí. Téměř cítil touhu. To skladiště byl hrob. Skoro cítil, jak se hýbe země, když se z něj snažil dostat ven.
„Pak jsou tu zapečetěné rozkazy dávající ti oprávnění vejít kamkoli, ptát se kohokoli, udělat cokoli..."
V baronových očích bylo hodně temnoty. Harald měl pocit, že se znovu dívá do zrcadla na noži.
„A nakonec je tu oprávnění zatknout jistého zločince," řekl Elsaesser.
„Zatýkač," vysvětlil baron. „Nebo, pokud to bude třeba, oprávnění k popravě."
Harald zvedl dokument a očichal jej.
„Není skutečný, že?"
„Ne," odpověděl baron, „ale to bude naše tajemství."
„Chlapče," řekl Harald Elsaesserovi, „vezmi si židli a posad' se. Chcete čaj?"
Elsaesser přinesl z police dva šálky. Harald nalil návštěvníkům horký nápoj.
„Myslím, že bych si to raději měl vychutnat," řekl a napil se ze svého šálku. „Tohle je jediný světlý bod téhle práce, čaj dovezený z Kislevu. A já už tu nepracuji."
Dokument měl v kapse u košile, hned u srdce.
„Přinesl jsem tohle," řekl Elsaesser a vytáhl malý balíček zabalený v látce. „Bylo to ve stole na stanici v Luitpoldstrasse."
Vybalil předmět a nechal jej spadnout na stůl. Měděný odznak se nezměnil. Bylo tam číselné označení okrsku na Luitpoldstrasse - 317 - a jeho osobní číslo, 89. Harald jej zvedl a potěžkal v ruce. Žaludek ho už netrápil. Jako by začal znovu používat zmračenou končetinu. Zastrčil odznak do kapsy.
„Co víš o Bestii?" zeptal se baron.
„Sedm," řekl Harald a představil si je srovnané v řadě. „Zatím sedm."
„A budou další."
„Ano. Nemůže přestat. Zabiják žen je nejhorší druh zločince."
„Dokážeš ho chytit?"
Baronův hlas zvážněl. Harald cítil váhu odznaku v kapse. Na tak malý kousek kovu byl strašně těžký.
„Víte," řekl a položil botu na stůl, „kvůli tomuhle mi říkají Hnusák Harald."
Baron se zmateně zahleděl na Elsaessera.
„Nechápu."
„Každá hnusná práce, barone. Kvůli tomu ke mně lidé přicházejí. To je to, co dělám. Každou hnusnou práci."

IV

Promeškala hlavní mši, ale došla na bohoslužby do chrámu pozdě večer. Nebyly tam žádné lavice. Věřící v Sigmarově chrámu měli stát nebo klečet na tvrdých kamenech. Tento den se rozhodla, že poklekne, i když to znamenalo, že se jí přes kolena vplíží chlad do celého těla. Kontakt se zemí ji stejně přiváděl blíž k bohu, zatímco zachytávala rezidua po mnoha oddaných modlitbách pronášených v této malé kapli. Byly tam i nízké, hříšné myšlenky - dokonce i nízké, hříšné modlitby - ale Rosanna byla zvyklá je vytřídit. Ponořila se do staletí zbožných rozhovorů s ochranným božstvem Císařství.

Zdrželi ji dlouho do večera na stanici v Luitpoldstrasse, kde probírala podivné kusy oblečení předchozích obětí. A také různé smetí nalezené na místech vraždy. Nebyla nekromant, nedokázala komunikovat s mrtvými a ptát se jich na jejich poslední chvíli. Byla psychometrika, sbírala obrazy a dojmy z neživých předmětů; obvykle silné emoce spojené s lidmi, kteří byli s předměty v kontaktu.

Prožít znovu sedm smrtí byl příšerný zážitek. Navíc to, co dokázala vyčíst představovalo pouze propletenec zmatku a rozlité krve. Myslela si, že Bestie je šílenec s nožem, ale nedokázala vyloučit nutkavý pocit, že je to přeměněný tvor. Přes bolest měla nezřetelný dojem, že vidí zářící oči. A pořád viděla zelený samet.

Ale téměř stejně zlé jako šokující úlomky násilné smrti byly bolestivé pocity posbírané ze života těch zavražděných žen. Hlad, zima, chudoba, zneužívání, neradostná láska. Jedna žena měla snad sedmáct dětí, z nichž nepřežilo ani jedno. Jinou navykl v dětství její otec na kouzelný kořen a už neprožila ani jeden den beze snů. Nakonec přišla Bestie z doků, ale neměnná bída zůstala.

Modlíla se k Sigmarovi ve snaze očistit se od smrti těch sedmi žen. Uprostřed osmihránné kaple vzhlížela k stylizovanému zobrazení válečného kladiva nad oltářem a snažila se dosáhnout k bohu, který dřív býval člověkem. Občas jí její talent přinášel vnuknutí. Ale nikdy si jimi nebyla jistá, nevěděla, jestli jen nepronikla do sdílené deziluze tří tisíc let oddaných duší, spíše než k samotnému bohu.

Většina lidí obvykle neviděla dost, ale Rosanna Ophulsová často viděla až příliš. V konečném důsledku to bylo horší než nevidět nic.

Klerik, který měl službu od půlnoci do rána, dokončil mši a vstal. Jedinými denuncianty byla stařena, která chodila na každou mši slouženou v chrámu od brzkého rána do pozdní noci, a Tilo, roztržitě vyhlížející novic s inkoustem na prstech a strašným koktáním. Třela si kolena a snažila se do nich dostat trochu tepla.

„Ro-ro-ro...”

„Ano,” ozvala se, aniž čekala, až to Tilo dořekne.

Hodlal se jí zeptat, jestli by s ním nezašla na kávu. Vyčetla to z jeho mysli. Čelo měl rudé a vlasy mu řídly, i když mu bylo jen něco přes dvacet. Kůže pod vlasy mu šarlatově zářila.

Chovala se k němu vlídně.

„Promiň, Tilo. Lektor mě volá.”

„S-s-s-...”

Snad někdy jindy?

„Možná, Tilo.”

Rty se mu prohnuly v úsměvu.

„Promiň.”

Proběhla kolem něj dveřmi z kaple. Zdálo se, že Tilo trochu klopýtl a přitiskl se k ní.

V hlavě jí vybuchla bublina Tilovy mysli. ...dívala se na sebe, jak leží nahá, přivázaná k posteli a plameny jí olizují tělo. Obličej měla nalíčený a sklebila se jako imbecil s očima prázdnými po kouzelném koření. Prsa a boky měla zdůrazněné jako bohyně na trpasličích řezbách. Byla natřená nějakým parfémovaným olejem, který pářil, ale bolest necítila. Tělo se jí vlnilo, jak se zmítala v poutech. Zada prohýbala do oblouku, jak jí z centra horka vyzařovala neviditelná oblaka tepla a pižma. O něco prosila, slova se jí řinula z úst...

Odstrčila novice a přerušila kontakt.

V očích mu viděla hrůzu.

„Tys to viděla,” řekl bez koktání. „Tys to viděla!”

Utekl; šaty mu pleskaly o nohy.

Před kaplí se nacházela fontána. Strčila obličej do proudu vody a snažila se ze sebe Tila spláchnout.

„Nejsem hezká dívka,” nalhávala si. „To, co ostatní lidé vidí, nejsem já.”

Myla si obličej studenou vodou. Nikdy nepoužívala líčidla, dlouhé zrzavé vlasy si zakrývala šátkem. Muže, jako je Tilo, nijak neprovokovala. A přesto, kdykoli někam šla, cítila, jak ji mužské oči sledují. Předpokládala, že tohle zažívají všechny ženy, ale ne všechny ženy mohly cítit to, co ona; špinavé úponky mužských tužeb, jež se jí plížily do mysli.

„Rosanno,” ozval se hlas.

Vstala a z obličejů jí kapalo. Přední část šatů měla mokrou a lepila se jí na tělo.

Siemen Ruhaak, zasvěcenec řádu Světla, stál v chodbě s kápí na hlavě. Řád Světla byl administrativním článkem kultu. Ruhaak vždy přiváděl lidi na slyšení. Novici se ho báli, protože měl schopnost objevit se vždycky, když si zasloužili vyhubovat. Rosanna ho trochu litovala, protože viděla pochyby svářící se s přísností. Kdyby byl lektor Mikael Hasselstein rytířem Sigmarova kultu, byl by Siemen Ruhaak jeho panošem.

„Jdu pozdě?” zeptala se.

Ruhaak zavrtěl hlavou. „Právě jsem pro tebe šel.”

„Lektor na mne čeká?”

„Ano. Zrovna se vrátil z paláce. Ocenil bych, kdyby jej tolik nevyrušovali. Zdá se mi roztržitý. Má toho tolik.”

Rosanna úplně nechápala. Ani nedokázala přechíst, na co Ruhaak myslí. Toho muže trápilo něco neurčitého a ani on sám nevěděl, co to je.

Ruhaak o ní věděl víc než Tilo. Když procházeli chodbami k lektorově kanceláři, všimla si, že si dává pozor, aby se od ní držel dál. Dokonce si tiskl rukávy šatu k tělu, aby se vyhnul náhodnému doteku.

Existovaly dva druhy mužů - jedni ji chtěli a druhí se jí báli.

Před lektorovou kanceláří hlídali dva rytíři Žhnoucího srdce v plné zbroji. Hasselstein obvykle taková opatření nevyžadoval, přesto v čase krize povolal příslušníky vojenského křídla kultu. Na tak mocného muže - v Altdorfu byl Hasselstein v hierarchii kultu druhým hned po velkém teogonovi Yorrim XV. - se dal lektor snadno vyděsit.

Rytíři ustoupili a Ruhaak ji otevřel dveře. Když vcházela do kanceláře, sklonila hlavu. Dveře se za ní zavřely a zůstala sama s Mikaelem Hasselsteinem, císařovým z odpovědníkem. Ruhaak s ní nešel.

Už dřív s Hasselsteinem mluvila, ale nikdy ne o samotě. Většinou ho viděla z dálky, obvykle nastupoval nebo vystupoval z kočáru a přidržoval si drahé šaty. Věděla, že je přesvědčen, že Mornan Tybalt, kurátor Císařské účetní

kanceláře, je jeho smrtelný nepřítel a nepohrdne žádnými prostředky, aby získal větší přízeň císaře Karla Franze. Hasselstein trávil víc času v paláci než v chrámu a uměl velmi věrohodně zdůvodňovat, proč kult potřebuje zůstat v centru dvorského politického života. Sigmara měl kladivo, ale lektor bojoval brkem a knihou.

Vzhlédla.

Lektor ležel na pohovce s vyzutými botami. Měl na sobě šat klerika, ale rozepnutý jako kabát. Pod ním měl oblečený elegantní oděv. Vypadal trochu nemocně. Kancelář byla velká, ale přečpaná. Na jedné zdi visel na čestném místě nevýrazný portrét císaře. Stará zástěna v nipponském stylu, zdobená obrazy Sigmara mávajícího kladivem, stála před štěrbinovým oknem. Místnost osvětloval jediný svícen. Rosanna měla dojem, že lektor právě ztlumil většinu lamp, aby jej nebolely oči. Na pracovním stole ležely hromady knih a papírů, na pijáku byla sešikována řada pečetidel přesně rozříděných podle velikosti a funkce.

Hasselstein zachytil její pohled a posadil se.

„Ophulsová," zavelel, „zůstaň, kde jsi."

Stála vzpřímeně jako strážce venku.

„Za tebou je stolička," řekl Hasselstein. „Posaď se."

Posadila se a přitom si pečlivě přitáhla šaty k nohám. Byla to nízká, dřevěná podnožka, takže se cítila jako dítě.

„Tak je to lepší," řekl a opět vydechl. Jestliže Ruhaak dával pozor, aby se věštkyně nedotkl, pak Mikaelu Hasselsteinovi naháněla hrůzu. Předpokládala, že jako císařův zpovědník má v hlavě spoustu věcí, které smí sdílet pouze se svým bohem, i kdyby mu hrozili mučením.

„Ophulsová," řekl znovu. „Rosanna, že?"

„Ano, lektore."

Hasselstein vstal a začal jen v punčochách rázovat po pokoji. Obcházel v polokruhu kolem ní. I bez kontaktu cítila, že ho obklopuje vír starostí. Praskaly ve vzduchu jako blesky. Ruhaak měl pravdu, že toho lektor má moc.

„Dítě, ty jsi v chrámu už nějaký čas, že?"

Přikývla.

„Jsi věrná a dobrá služebnice Sigmara. Dostávám o tobě jen vynikající zprávy."

Nalil si sklenici estaliánského sherry. Lektor neměl zrovna pověst askety. Na talíři u pohovky leželo pečené kuře s holými žebry a utrženými nohama. Rosanna si uvědomila, že dnes neměla dost času se najíst.

Kuře vedlo šťastný život, zobalo zrní a přehrabovalo se v slámě. Byl to miláček farmářovy dcery. Ale farmářova dcera ho neměla ráda natolik, aby se vzdala výdělku. Jednoho dne sevřela kuře do náručí a úhledně ho zaškrtla. Rosanna okusila mnoho zvířecích životů. Proto byla vegetariánka.

Hasselstein se zastavil a popíjel sherry.

Na povrchu jeho myšlenek byla žena. Rosanna zahlédla záplavu sukni, závan parfému a teplo těla. Pokud věděla, neměl Hasselstein oficiální milenku. Stáhla neviditelná tykadla zpátky a nechala je zahálet stejně jako ruce sepjaté v klíně.

Hasselstein se opět napil likéru. Byl unavený.

„Dnes jsi byla v docích?"

„Ano, otec Wallraff mě poslal na pomoc hlídce."

„Tak Wallraff. Iniciativní člověk. To je dobře."

Rosanna měla dojem, že lektor nemíní otce za jeho iniciativu odměnit. Naopak, nepřekvapilo by ji, kdyby zjistila, že mladého klerika najednou přeložili na misií až někde za Mořem spárů.

„Snažila jsem se pomoci v tom případě s Bestií."

Hasselstein dopil sklenici. „Ano, ten vrah. Slyšel jsem o tom."

Rosanna si nedokázala pomoci. Emoce proudící z Hasselsteina byly příliš silné, než aby je mohla ignorovat. Byl v nich smích ženy a lepkavá chuť potu. Lektor nemyslel jako Tilo, který si vykonstruoval noční fantazie. Nevymýšlel si, vzpomínal. Viděla těla přitisknutá k sobě ve spěchu, milování s trochou tvrdostí, krev a modřiny spolu s polibky a něžností. A také velkou temnotu, jako by se klerik snažil zastít část paměti.

„Ošklivá práce. Co jsi zjistila?"

Rosanna se přinutila nevsímat si obrazů v Hasselsteinově mysli.

„Bohužel málo. Myslím, že vrah je člověk. Tedy lidská bytost. Nebo nějaká příbuzná rasa."

Hasselstein se zamračil. Hněv kolem něj vzplanul jako svatozář.

„Podle divokosti útoku jsem získal dojem, že máme co do činění s nestvůrou Chaosu."

„To si nemyslím. Bestie má pokřiveného ducha, nikoli tělo. Alespoň takový mám z toho pocit. Není to moc jasné. Fyzicky je na tom vrahovi něco zvláštního. Tolik jsem vyčetla z čarů, které našla hlídka. Jsem si skoro jistá, že mám na dosah něco důležitého, ale z toho zmatku to nedokážu vylovit."

„Jsi mladá," řekl Hasselstein. „Svůj talent nedokážeš ještě plně využívat."

„Možná by kult mohl povolat někoho, kdo to ovládá lépe. Třeba Hannelore Zischlerovou nebo Beate Hettichovou."

Lektor chvíli přemýšlel a pak rozhodl. „Ne, Rosanno. Dostaneš šanci. Povolat další věštkyni by do celé věci jen vneslo zmatek. Navíc žádná právě není v Altdorfu a případ je tak naléhavý, že nemáme čas pro některou poslat. Bestie musí být co nejdříve chycena."

„Ano."

„Můžeš mi říct cokoli dalšího o tom vrahovi?"

Rosanna si nebyla jistá, jestli se o tom má zmiňovat. „Není to nic, co bych vyčetla, ale než jsem dorazila na místo, našla hlídka nějaký důležitý důkaz, který byl zničen."

Hasselsteina to zaujalo.

„Ano," řekl netrpělivě, „co to bylo?"
„Cár zeleného sametu, lektore. Takového, jaký se nosí u dvora."
Hasselstein sevřel pěst a sklenice se roztříštila. Rosanna sebou škubla, když místnost zaplavil jeho vztek.
Obličej měl klidný a bez výrazu, ale mysl mu vřela.
Vytáhl kapesník a zavázal si ránu.
„Rosanno, složila jsi nějaký slib? Víš, že nejsi novicka, ale patříš k nějakému kultu?"
„Slíbila jsem oddanost a poslušnost."
„Poslušnost? Dobrá. Kult je důležitější než cokoli jiného, rozumíš? Tohle je pro Císařství nejistá doba a chránit zájmy Císařství je naší prvořadou povinností."
Hasselstein už měl na toto téma řeč při soukromém obřadu pro osazenstvo chrámu. Otce Wallraffa velmi pobavila.
Ptal se Rosanny, jestli si vzpomíná na nějakou část historie, kdy by časy nebyly nejisté.
„Ať už se o Bestii dozvíš cokoli, řekneš to nejdříve mně. Pokud nebudu k dispozici, promluv s Ruhaakem. Toto je životně důležité."
„Já... chápu."
„Tím jsem si jist. Pamatuji, že máme rád Žhoucího srdce. Cokoli dokáže hlídka, umí templáři lépe. Hlídce nevěřím. Utíká jim příliš mnoho zločinců."
Rosanna ho chápala. Jak viděla, byla Přistavní hlídka banda hrabivých násilníků. Pokud byl Bestií nějaký boháč, snadno by si vykoupil svobodu. Nechtěla nést zodpovědnost, že k něčemu takovému dojde.
„A musíme zachovat tajemství. O tomhle by nemělo vědět mnoho lidí."
Hasselstein opět myslel na tu ženu. Cítila vášeň jejich spojení.
Myslí někdo v tomhle chrámu na něco jiného?
„Rozumím."
„Jsme bohatý řád, Rosanno. Nevidím důvod, proč bys neměla mít z práce na tomto případu prospěch."
Kdyby jí dal lektor facku, nebyla by víc šokována.
„Pokud se osvědčíš k mé spokojenosti, myslím, že bys mohla dostat slušnou penzi. Stačila by, aby ses mohla přestěhovat do kteréhokoli koutu Císařství a dělat práci, jakou budeš chtít. Dostala bys náležité věno, pokud bys raději naháněla manžela než vraha. Pokud by ti překáželo tvé jméno a rodina, můžeme ti vymyslet nový původ."
To byl šokující návrh.
„Chci říct, že tohle je pro mne - pro Sigmarův kult - tak důležité, že mne tvoje práce nanejvýš zajímá. Pokud nám posloužíš dobře, můžeš ode mne žádat téměř cokoli."
Rosanna sklonila hlavu. Šál jí sklouzl z vlasů.
Hasselstein se zapomněl a vztáhl ruku ve známém gestu, jako když klerik pokládá ruku žadateli na hlavu, aby jej vyléčil dotekem. Byl to tradiční způsob zakončení zpovědi, symbolizující knězovo převzetí hříchů od toho, kdo se zpovídá.
Zlomek palce od jejích vlasů, které se už už dotkly jeho dlaně, Hasselsteinova ruka ztuhla.
V duchu se miloval se ženou v tmavém, stísněném prostoru, ve skřini nebo v malém pokojíčku. Opírala si kolena a svírala opěradlo židle, aby se udržela ve vzpřímené poloze. Oba sténali, když se v ní pohyboval, a vůně sexu visela ve vzduchu jako altdorfská mlha. Sukně měla v nepořádku, shrnuté mezi jejich těly. Ruce měl zastrčené v jejich šatech, přilepené na těle jako pijavice. Obličej schovával v jejich vlasech. Byly zrzavé jako Rosanniny. Ale pak byly světlé a jemné jako hedvábí. Když dospívali k vrcholu, nahnula hlavu, aby mu viděla do tváře, a hladově mu olízla bradu. Dívala se jeho očima, a tak opět uviděla svůj vlastní obličej, jenže se vlnil jako hladina neklidného rybníka. Hasselsteinovy touhy se vršily na vzpomínky. Rosanna viděla, jak oči mění barvu ze zelené na modrou a rysy se mění. Obličej se pokrývil a stal se několika tvářemi. Jedna z nich, tím si byla jistá, patřila Margarethe Ruttmannové, poslední oběti Bestie. A ostatní, i když je úplně nerozeznávala, byly stejně povědomé.
Lektor strhl ruku zpět a otřel si ji o šaty.
„Máš mé požehnání," řekl. „Teď jdi..."

V

Dívka běží mlhou, ale Bestie je nejrychlejší z celého města. Neví, jestli běží po čtyřech nebo po dvou, ale drápy výkresová z dláždění jiskry. Dívka kulhá, zvrtila si kotník na nějakém uvolněném kameni. Vzlyká, protože ví, co přijde.
Již je poznamenaná, škrábance na obličejí dosud krvácejí.
Už pod nohama nemají dláždění. Dřevěná prkna se prohýbají a rachotí, jak běží po molu.
Jsou v docích. Starých, nepoužívaných docích. Kolem není nikdo. Jsou tu spolu sami. Bestii to těší.
Chlapec-skořápka se stáhl a dovolil na chvíli dívce, aby se pohnula. Našla žebřík a šplhá dolů z přistaviště k oblázkům na říčním břehu.
Bestie zažene chlapce-skořápku a popadne dřevěné sloupky trčící za žebříkem.
Dole šplhá dívka. Ponořila se do mlhy, ale stále je slyšet její knourání a tlukot srdce. Bestie cítí její strach.
Bestie ji zná. Ví, jak se jmenuje — Trudi.
Míhaje úžasná. Jako by byla součástí Bestie, jako by jej i dech tuhl v okolním vzduchu. Bestie byla pro mlhu zrozena a cítí se v ní příjemně. Míhaje přítel, stejně jako jsou přáteli zakřivené uličky a bludiště sloupů pod doky i noc, která padne na město jako silný samet.
Žebřík je starý a shnilý. Příčka praskne a dívka padá. Bestie slyší její vzlyk, když ošklivě dopadla a vyrazila si dech.
Někde na řece je slyšet mlhový roh. Dvě bárky projedou nebezpečně blízko sebe. Bestie slyší, jak si noční hlídka na

nich navzájem nadávají. Jsou moc daleko.

Bestie se nezatažuje s žebříkem a skočí. Reka je v tuto noční hodinu nízko, a tak dopadne do mělké vody. Odpruží dopad koleny, trup sbalí do klubička.

Pod rukama a nohama cítí oblázky i zbytky hliněných dýmek, které sem celá staletí zahazovali námořníci a dokaři. Občas se tak daleko do vnitrozemí dostanou i mořské mušle, oškrábané z trupů zaoceánských lodí, které se plaví po Reiku z Marienburgu.

Bestie stojí na dvou nohou a drápy mává ve vzduchu. Chlapec-skořápka se ztratil v mlze, ztratil se navždy...

Člověk je blízko, tiskne se k silnému dřevěnému kůlu a pokouší se zadržet dech.

Bestie skočí. Prkna pod ní zapraskají.

Snaží se vyslovit její jméno, stejně jako se o to snažila i u ostatních. Slovo jí nevychází z úst. Čelisti nefungují tak, jak by měly.

Bestie dívku najde... ..a dívka křičí.

VI

Tien Čing si pomyslel, že už není tak mladý, jak býval. Obličej měl dosud hladký jako nový pergamen a vlasy byly bílé už od dětství. Málokdo dokázal uhodnout, kolik mu je let, ale on to věděl. Šedesát pět. Sloužil pánu Šien-šinovi - Tzeentchovi, jak jeho pána nazývali v této barbarské zemi - celý život. Byl i odměněn. Stálá síla, zdraví a vitalita byly částí této odměny. Šien-šin, pán Patnácti ďáblů, oplácel věrné služby dlouhým životem. Čing mohl právem očekávat skvělý život, mnohem lepší než neúctyhodnější z jeho předků.

Jeho posláním ho mnohokrát zavedlo do nejdůležitějších končin Znamého světa. Navštívil všechny kontinenty, shromáždil a rozházel nejedno jméno, viděl, jak jeho nepřátelé trpí a umírají, ochutnal potěšení povolená pouze zasvěcencům jeho na veřejnosti zavrženého kultu. A stále cítil, že vystoupil jen několik pater k vrcholu pagody. Sloužil Neviditelnému císařství po všechny své dny. Věřil, že nastal čas, kdy mu bude odhaleno trochu víc z Šien-šinových cílů.

Dnes v noci se má setkat se svým přímým nadřízeným a možná bude blíže zasvěcen do stávajících událostí.

Vyklouzl ze svého bytu v paláci a využil mlhu, aby se mohl nikým nepozorován pohybovat městem. Ovládal umění, které léta vylepšoval. V jistém smyslu mu mlha pokazila efekt. Kterýkoli blázen se dokáže plížit a schovávat v mlze, ale jedině adept Čingova postavení dokázal projít neviděným přeplyněným městem v poledne za jasného, bezmračného dne.

Použil klíč, který mu byl doručen, a vstoupil do jednoho pokoje v zadní části Sigmarova posvátného kladiva na ulici Stovky hospod. Mezi těmi mnoha noclehárnami, které se v ulici nacházely, nebyla tahle nejděsivější a nejzpuštěnější. Ve skutečnosti byla jednou z nejtěšnějších, nejlépe zařízených a nejčistších; spíše soukromý klub, kde se scházeli nejnebezpečnější zloději a profesionální vrazi. Vstup byl umožněn pouze těm, kteří měli klíč a získat jej bylo obtížnější než dosáhnout audience u císaře.

V temné chodbě Čing zaslechl konverzaci z výčepu.

„Povídám, že to dělá kšeftu špatné jméno,“ prohlašoval muž s tileánským přízvukem.

„Souhlasím s tebou, Ettore,“ řekl někdo kultivovaným, příjemně znějícím hlasem, „ale co můžeme dělat? Ta záležitost je v Sigmarových rukou a samozřejmě v rukou Přístavní hlídky.“

Ozval se smích. Čing se usmál. Tak takoví byli vrahové, když odpočívali.

„Bestie je jen řezník,“ ohradil se Ettore. „Kazí vrahům pověst.“

„Pokud vím, ty jsi uškrtil svou ženu nočním čepcem.“

„To bylo osobní.“

„A pak jsi vzal rozžhavený pohrabáč na své děti.“

„Byly neposlušné. Navíc ty také nemáš zrovna čisté ruce, příteli Quexi.“

„To nepopírám,“ zapřel zdvořilý vrah. „Ale nikdy jsem nezabíjel, pokud jsem nedostal zapláceno.“

„Povídám, že bychom měli Bestii chytit sami,“ pronesl nevrle třetí nájemný vrah.

„Cože?“ odplivl si Ettore. „My máme pomáhat Přístavní hlídce?“

„Do všeho šťourají, co Bestie začala zabíjet ty coury. Budou obtěžovat, dokud Bestii nechytí. A kdy naposled Dickon někoho doopravdy chytil?“

Nikdo si nevzpomínal.

„No, dnes sebrali Fagnara Brisze a pár policajtů pocuchalo Schattena.“

„To je strašné. Příště snad začnou odmítat úplatky.“

„Brisz je zvíře,“ prohlásil Quex. „Jen o něco lepší než Bestie. Použit na vdovu von Praunheim pilu bylo zbytečné a nechutné.“

„No, Quexi, pokud to s Bestií rychle neskončí, můžeš diskutovat o etiketě s Briszem v Mundsenské pevnosti.“

„Bestie je amatér, pánové, a amatéry vždycky chytanou. Nebo zmizí beze stopy.“

„Tak jí přeji hodně štěstí a dejme si ještě pít.“

„Dobrý nápad, člověče.“

Čísí ruka dopadla Čingovi na rameno. Zkroutil se a otočil, připraven se bránit.

Upřednostňoval styl jeřába: ruce rozpřažené kvůli rovnováze a bleskové kopy připomínající smrtící údery zobáku tohoto ptáka.

„Opatrně,“ pronesl známý hlas. „Chodba je úzká, zlomíš si zápěstí.“

Čing se uvolnil a uklonil se. Jefimovičovy oči zářily ve tmě jako žhavé uhlíky.

„Rád tě zase vidím, příteli,“ řekl Tzeentchův nejvyšší kněz. „Jak je to dlouho, co jsme se setkali?“

„Víc než třicet let. Od Zhufbaru.“
„Ach ano, ten neúspěch. Dosud toho lituji. Pak jsme byli v nemilosti.“
„To ano.“ Jizvy na Čingových pažích, památka na zuby démona, dosud bolely.
„Ten muž zemřel, víš. Na severu, na Velkém bojišti na Vrcholu světa.“
Čing se uklonil, aby vyjádřil vděčnost za zprávy. „To rád slyším.“
„A ta upírka... no, pokračování jejího příběhu jistě znáš. Žije tady ve městě.“
„Genevieve Dieudonné. Naše osobní účty ještě nejsou uzavřené. Ale zatím musí chvíli počkat. Koneckonců, ani jeden z nás nestárne.“
Jefimovič se zasmál. „Nahoře mám pokoj. Pojd.“ V naprosté tmě vyšplhali do prvního patra. Jefimovič vydával slabou zář; jeho kůže měla červený podtón.
„Kde je tvůj domácí mazlíček?“ zeptal se Čing.
„Respighi? Nedovol, aby někdy zaslechl, že mu říkáš domácí mazlíček. Myslí si o sobě, že je akolyta. Je někde venku v mlze a plní mé příkazy.“
„Předej mu moje upřímné blahopřání.“
„Jistě.“
V pokoji buřič zapálil lampu. Měl tu lůžko, stůl a více knih než v palácové knihovně. Byly tu kopie jeho nejštvavějších pamfletů sebrané do svazků: Synové pudy, povstaňte!, Odhodte řetězy, Vy a ti výše postavení a Revoluce přichází.
Čing zvedl knihu. Byla nová a v elegantní vazbě, ale na hřbetě neměla žádný nápis.
„To je moje nejznámější práce,“ řekl Jefimovič. „Nazývá se Bestie v sametu. Je to analýza zločinů vládnoucích tříd. Roznítí vztek rolníků v Císařství vyprávěním příběhů o mužích, ženách a dětech rozdupaných železnou patou privilegií.“
Nejvyšší kněz se tvářil samolibě. Čing přečetl očima několik řádků. Kniha byla soupisem předních rodin Císařství spolu se seznamem jejich zločinů v průběhu staletí. Tahle stránka byla o rodině Kreishmierů z Ferlangenu. Nikdy o nich neslyšel, ale zdálo se, že je to dlouhá linie drobných tyranů, kteří neumějí nic jiného než věšet, cejchovat, mučit, znásilňovat, loupit a zotročovat místní rolníky, jak se jim zrovna zachce.
„Všechno to jsou šikovní lži, že?“
„Ne, to je na tom to nejlepší. Všechno je to pravda. Tihle lidé hlásají, že náš kult slouží zlu. A podívej se, jak se chovají oni sami...“
Dnes již nebožtík baron Otto Kreishmier jednou o svátku Mitterfruhl pověsil dvacet sedm svých nájemců mezi východem a západem slunce jen proto, aby vyhrál sázku nad sestrou.
Čing odložil papíry. „V Kithaji to není jiné. Opičí král sedí ve Věčných zahradách a chlubí se mladickými výboji, zatímco ministři ho okrádají a zacházejí s lidmi jako s otroky. A jak víš, Kislev úpí pod absolutistickým monarchou.“
Nejvyššímu knězi se rozšířily oči. „Ano, ale jediné v Císařství lidé mají dojem, že jsou volní, i když je spoutávají řetězy. Naši králové a caři netvrdí, že jsou něco jiného než tyrané. Karl Franz je volený vládce a to je jeho slabina. Tohle jeho pozici trochu oťese...“
Jefimovič poklepal na hromadu papírů. Inkoust byl dosud mokrá. „Zítra bude tenhle pamflet v ulicích. Císařství je křesadlo...“
Jefimovič vzal do prstů svá spodní víčka.
„...a křesadlo čeká na plamen.“
Zatáhl za kůži a ta se v jednom kuse sloupila. Kývala se mu v prstech jako mrtvá maska.
Čing věděl, co bude následovat, a odvrátil pohled.
„Tak je to lepší,“ řekl nejvyšší kněz. „Kůže zase může dýchat.“
Čing se otočil a pohlédl do skutečné tváře svého druha v Chaosu.
Jefimovič měl přibližně lidské rysy, ale byly průhledné jako roztavené sklo. Pod bublinou ve tvaru obličeje hořel věčný oheň. Čing viděl obrysy lebky, ale místo svaly byla pokryta plameny. Nevycházel z něho žádný žár, ale plameny se přelévaly a nezůstávaly ani na okamžik v klidu.
„Víš, ve městě se o mně říká, že vydechuji oheň...“

VII

Probudila se a okamžitě zapoměla na svůj sen...
...ale srdce jí dosud bušilo a jímala ji hrůza. Chvěla se celá zpocená. V malé místnosti s kamennými stěnami pohasínala ozvěna křiku.
Rosanna se posadila a poslední kus příkrývky z ní spadl. Ve spánku se zmítala a téměř všechny lůžkoviny poshazovala z postele dolů. Za štěrbinovým oknem cely, tam kde by měly být oba měsíce, byla jen šed'. Na psacím stole dosud hořela noční svíčka vrhající malou kalužinku světla na hromadu knih. Ve tmě vždy potřebovala trochu světla. Bylo to její poslední požitko s dětstvím.
Objala se rukama, dokud chvění nezmizelo.
Občas se v noci dostala do extáze. Ale častěji měla zlé sny. Patřilo to k jejímu talentu, přesto si na to nejspíš nikdy nezvykne.
Jako vždy hrůza tryskala přímo do její mysli. Prála si, aby se narodila tlustá, hloupá a normální jako její sestry. Vdala by se za lovce nebo dřevorubce a touhle dobou by už měla pět dětí. Jedinou věcí, která by ji v noci rušila, by bylo manželovo chrápání.
Vymotala se z postele a přešla malou celou - kameny ji strašně studily do bosých nohou - k nádrži čerstvé vody.

I když nebyla klerik nebo novicka, podléhala přísnému režimu chrámu. Neměla tu zrcadlo, protože řád nepodporoval marnivosti. Nyní za to byla vděčná. Nemyslela si, že by dokázala pohlédnout do svého obličej, aniž by se jí vybavilo víc, než chtěla vědět...

Strčila ruce do studené vody a úplně se probrala. Tlukot srdce se zpomalil k normálu. Cákla si vodu do obličej a umyla z něj spánek a pot. ...vracela se jí část snu...

Přitiskla si pěsti k očím a snažila se sen zaplašit. ...běžela mlhou a za ní něco - nebo někdo. Slyšela drásavé oddechování a měla pocit, že slyší skřípání drápů o dláždění. Všude kolem byl pach mrtvých ryb. Nyní běžela po dřevěných prknech a zoufale se snažila dostat na konec mola. V mlze se objevil žebřík. Kdyby se k němu dostala, mohla by být v bezpečí...

Poklekla a nechala znovu přijít sen, jenž nebyl snem.

...šplhala rychle dolů, dlouhé sukně se jí zachytily a roztrhly o nějaký přehlédnutý hřebík. Vzhledla a na okraji mola uviděla siluetu se svítícíma očima. Zelený samet. Ostré zuby. Drápy. Nepochybně to byla Bestie. Na obličejí ji dosud bolely škrábance. Bála se, ale nejen o sebe...

Rosanna byla zmatená. Stejně jako ve většině intuitivních vizí byly identity pomíchané. Nedokázala určit ani jedno jméno. Dívka, o níž snila, pracovala v hospodě zvané Poutníkův odpočinek a měla bratry Jochima a Gustava, ale její jméno se jí spolu s těmi střípky v hlavě neobjevilo. Ta věc, která ji pronásledovala, měla tváře mnoha mužů, jež znala, ale Rosanna nedokázala odlišit, který z nich byl skutečný aspekt Bestie a co byla jen zmatená vrstva vzpomínek. V hlavě běžící dívky tanulo jedno jméno. Wolf. Wolf byl dívčin mileneček. Ale tvář patřící ke jménu se prolínala s temnou šmouhou Bestie. Věštkyň se snažila ty dva oddělit, ale nedokázala to. Existoval idealizovaný Wolf, ale odhadovala, že ten je jen v dívčině fantazii - vznešený, hezký, laskavý obličej připomínající barona Johanna von Mecklenberg. To byla další vrstva, která ji nutila uvažovat, jakou hraje kurfiřt v tomhle případu roli. Wolf se v dívčině mysli soustavně měnil. ...Bestie ji chytla a rozpárala jí tělo...

Rosanna se snem bojovala. Navzdory povinnosti zjistit, co se stalo, odháněla tuto vizi. Nechtěla vědět víc, ale síla byla příliš velká. Byla nucena prožít sen až do konce, dokud nepřišla naprostá temnota.

...po celé věčnosti bolesti nakonec zemřela.

Sen skončil a Rosanna se opět stala sama sebou. Druhá dívka jí zmizela z hlavy, jako by tam nikdy nebyla.

Rosanna nevěřila v žádného boha. Ani v Sigmara. Žádný bůh by něco takového nemohl dovolit.

Mrtvá dívka útočnicka znala, a přesto si jeho identitou nebyla jistá. Stejně jako ostatní zemřela v panice a hrůze.

Samet šustil stejně silně jako u Margarethe Ruttmannové. Zelený samet.

Opětovné prožití snu ji donutilo vyprázdnit měchýř. Svlékla propocené noční šat a důkladně se umývala, jako by se snažila smýt jakoukoli stopu kontaktu s mrtvou dívkou.

Venku bylo ticho. Za mlhou brzy vyjde slunce. Denní práce začíná.

Rosanna se vrátila k lůžku a přetáhla přes sebe přikrývky. Smotala se do klubíčka a vytvořila z přikrývky pevný zámotek.

To, co viděla ve snu, se opravdu stalo. A stalo se to dnes v noci, možná právě v té chvíli, kdy se jí o tom zdálo. Tahle vražda se lišila od těch sedmi ostatních.

Někde venku ležela ještě nenalezená osmá mrtvola.

ČÁST TŘETÍ SOUBOJ

I

Když zvony Sigmarova chrámu odbily sedm, vyšlo slunce. Město ale zůstalo pod hustým příkrovem mlhy temné.

Lampáři zůstali v posteli déle, protože věděli, že nebude třeba zhasínat městské lucerny, dokud se mlha nezvedne. Později císařská milice zapálí tradiční mlhový oheň na Königsplatzu a za řekou otevře Sigmarův chrám refektář pro ty, které počasí zastihlo mimo domov.

Podél městských nábřeží budou rozvěšeny lucerny navádějící převozníky a člunaře. Obchod se nezastaví, i když kvůli mlze se říční lodě a barže plazí jako šneci.

Mezitím desetkrát vzroste příliv pašovaného zboží do města, protože výběřčí daní budou bloudit v mlze. Do doků právě plouvají výnosy ze sklizně, ze kterých bude rychlý ilegální zisk. Ryby přinesou děkovné oběti Mannanovi, bohu moří, že jim seslal mlhu a umožnil jim tak přelstít lidi z finančního úřadu.

V paláci tiše zrušili vítězné procesí na počest hrdinů Císařství, kteří nedávno ubránili Averland před hordami goblinů. Karl Franz neměl mlhu příliš v lásce a trpěl pověřčivým strachem, když měl do ní vyjít. Jeho pradědeček Matthias IV. dostal nešťastný nápad vyjít pod krytem mlhy mezi lidi, aby se dozvěděl, jaké city lid k císaři skutečně chová. Zmizel beze stopy. Dobré století se pravidelně objevovali bělovousí tuláci, kteří prohlašovali, že jsou právoplatným císařem.

Mlha se objevila předešlého večera. Do kasáren na druhé straně náměstí u paláce přišel rozkaz, aby četa císařské milice doplnila počet městských hlídek, jak bylo zvykem, a pomohla jim ve ztížených podmínkách udržovat pořádek v ulicích. Později se toto tradiční opatření - provozované při každé mlze - stane předmětem debat a zmatků a nebude prolito zrovna málo krve.

Mlha se přelila přes vysoké zdi města a jemnými pramínky vtékala do okolních lesů. Město bylo jako mísa husté

šedohnědé polévky. Mlha přicházela od Reiku a Talabecu. Nejdřív zaplavila doky a na nábreží, ale ráno se roztáhla do všech čtvrtí.

Mlha zasáhla každého, od císaře v paláci a velkého teogona v chrámu až po lodníky a dělníky v docích, studenty a profesory na univerzitě, hráče a děvky na ulici Stovky hospod, Háky, Ryby a tucet menších gangů, výběrčí daní na mostech, kupce ze severovýchodní obchodní čtvrti, horlivé sluhy Zákona i záludné vyznavače Temných sil, herce a umělce v Chrámové ulici. Někteří vlhkou, lepicí oponu pronikající vším proklínali, ale jiní mlhu vítali a vycházeli ven, aby využili příležitost, jež skýtala.

Byl to dobrý čas pro zločin a ještě lepší pro intriky.

Schygulla, šéf doků, byl starý Hák a bratranec Pera Buttgereita byl Ryba. Tak se učeň nezapletený do žádné frakce dostal do jejich zbytečného věčného boje.

Chtěl studovat, ale nedokázal zvládnout písmo. Otec mu řekl: „Být učněm je skvělá šance“ a upsal ho na pět let odporné práce v docích za minimální mzdu. Sám otec byl ve věku čtyřiceti osmi let dosud učněm u kameníka Lilienthala. Pořád mluvil o možnostech, jež se před ním otevrou, jakmile dokončí učení; i v tu chvíli před pěti lety, kdy ho skolil srdeční záchvat v důsledku třiceti pěti let zvedání mohutných kamenných bloků a vaření konvic čaje.

Buttgereit měl být u doku Mannanových milovaných dřív než ostatní a dát vařit kotlík s vodou. Pak musel čekat na Schygullu, který si pro něho vymyslel nějakou všivou práci. Obvykle to bylo oškrabávání někoho nebo něčeho nebo přebírání ryb - dobré šly na prodej přes řeku na Marketplatz a špatné se rychle změnilly v polévku na East Endu. Dnes to bylo samozřejmě věšení luceren pod doky. Pokud si při nějaké práci mohl člověk užít smradu, určil na ni Schygulla vždy Buttgereita.

Lucerny - pomalu hořící svíce obklopené vyleštěnými zrcátky v cínových klecích - bylo snadné rozbít a jakákoli škoda se strhávala uční z platu. Donesl je opatrně na konec doků a chystal se je spouštět po dvou dolů.

„Ten žebřík je shnilý,“ mumlal si. „Někdo z něj ještě spadne a odnese ho to kdoví kam.“

Měl patnáct luceren a podél doku bylo patnáct háků vysoko nad hladinou, kam měly být zavěšeny.

Buttgereit tápal v mlze a slyšel Schygullu, jak se směje se svými starými kumpány. Probírali příběhy o chlápě kurfirťce z Nulnu a její elitní gardě statných mužů. Pro hraběnku Emmanuelle von Liebewitz zůstat věrná skutečné lásce znamenalo, že nepůjde do postele s více než deseti muži najednou. Starci, vysloužilí Háky, se tomu sprostě řetali. Hraběnka byla prý tak pyšná na svou krásu, že měla letní dům postavený jen ze zrcadel a přikázala, že služby musí stále nosit masky, aby ve srovnání s nimi vždy zářila.

Buttgereit lezl po příčkách a stěžil si viděl na nohy. Báł se, že se některá příčka zlomí. Když strčil nohu do vody, věděl, že je na správném místě. V tuto ranní dobu řeka zaplavovala dolní konec žebříku. Vytáhl mokrou botu z vody a zatřepal s ní. Od žebříku k pilířům podepírajícím molo byl natažený provaz. Měl označovat nejvyšší stav vody, ale trochu se prověsil a splýval kousek pod hladinu. První hák na lucernu byl na žebříku těsně nad provazem.

Jednou při říčním procesí hraběnku Emmanuelle zahlédl a moc zkaženě nevypadala. Nepochybně to byla nejkrásnější žena v Císařství. Trochu mu připomínala jeho matku, ale byla více nalíčená a měla dražší šaty. Nicméně měla sebou v barže několik mladíků - někteří nebyli starší než Buttgereit - a ti byli vyšňoření v těsných uniformách se spoustou šňůr a lesklé kůže. Někteří na sobě měli víc líčidel než ona. Buttgereit je všechny upřímně nenáviděl. Jejich práce byla určitě lépe honorována než ta jeho - vaření čaje a oškrabávání škeblí.

„Pohni, ty ksindlo!“ křikl na něho Schygulla. „Reik a Talabec už mají lucerny rozvěšené a vykládají. Přijdeme o kšeft, pokud nepřestaneš snít a nepustíš se do práce.“

Buttgereit potichu něco zabručel, chytil se levou rukou žebříku a pověsil první lucernu na hák, který měl ve výši kolen. S druhou lucernou kývající se v zubech slezl ještě o dvě příčky a skrčil se, aby se nenamočil. Doufal, že zrovna teď se žebřík nerozpadne a on neslétne do špinavé vody Reiku.

Schygulla miloval palácové drby. Právě opakoval nepravděpodobnou historku o Leosovi, bratrovi hraběnky Emmanuelle. Podle šéfa doků hraběčiny výboje způsobily, že vikomt Leos byl pro ženy jako muž bezcenný a nezbývalo mu než hledat útěchu u odvržených milenců své sestry. Buttgereit by rád viděl, jak ten starý blázen vypráví tuhle historku před vikontem. Leos měl pověst nejnebezpečnějšího duelanta v Císařství a odvedl by na Schygullově obličeji pěknou práci. Samozřejmě že ti, co se narodili v zeleném sametu, se neobtěžují zvednout meč kvůli nějakému rváči z doků, ale byla to pěkná představa.

„Řekl jsem pohni, neboť si ho tam!“ zařval Schygulla. Řekl o Buttgereitovi něco, co učeň neslyšel, a staří kamarádi vybuchli smíchy.

Parchanti.

Buttgereit škrtl křesadlem, aby zapálil první lucernu. Rozsvítla se, takže viděl trochu lépe.

Pod příčkami žebříku byla tma. Křížovaly se tu dřevěné pilíře, zpevněné rezavými železnými vzpěrami a lany, jimiž bylo zapuštěno Mannanovo molo do říčních oblázků a ukotveno ke kamenným zdem doků.

O pilíře pleskala voda a v uzavřeném prostoru se točila mlha. Ve vodě něco plavalo. Bylo to zabalené do látky a zachytilo se to o jedno z lan.

Buttgereit zprvu nepoznal, co je ten ranec zač. Pak uviděl ve vodě pramínky krve.

„Buttgereite,“ zařval Schygulla, „co tam v Sigmarově jménu děláš?“

Učni se obrátil žaludek.

Chtěl zavolat na šéfa, ale báł se, že kdyby otevřel ústa, vyletěla by mu z nich snídaně.

Plovoucí ranec se ve vodě pohnul a přiblížil se k němu.

„Buttgereite, vezmu na tebe hák!“

Těsně pod hladinou bylo vidět obličej. Prázdné oční důlky k němu vzhlížely a proud z nich smýval krvavé slzy.

Konečně se mu vrátil hlas a on zaječel.

II

V mlze bylo snadné ztratit pojem o čase. Krátce po úsvitu vešla Genevieve Dieudonné do bytu, který sdílela s Detlephem Sierckem na Chrámové ulici, hned naproti Pamětnímu divadlu Vargra Breughela, kde herec a režisér účinkoval ve Frašce v mlze. Šest set šedesát sedm let stará dívka si stáhla plášť a pověsila ho u dveří. Obdivovala jej. Byl to dar od budoucího císaře Luitpolda, který se do ní zbláznil. Byl to úžasný kousek ze zeleného sametu. Kdyby navštívila palác častěji, snadno by tam dokázala zapadnout. Vzpomněla si na Oswalda, zkažený kalkulující stroj v zeleném sametu. Otočila se k plášti zády.

Dovnitř se s ní dostaly pramínky mlhy. V noci se nasytila a cítila, že na ni přichází ospalost. Opakovalo se to pravidelně každých pár týdnů. Bude několik dní spát a vzbudí se opět plná energie.

Ale ještě nechtěla odpočívat. Krev v ní dosud proučila a stále ještě cítila chuť toho, co si vzala...

Ve vedlejší místnosti spal Detlef. Býval dlouho vzhůru, po představení večerel, ale minulou noc nebyli spolu. Genevieve si nedokázala vzpomenout, kdy spolu naposledy doopravdy spali, nejen hledali vzájemně příhodnou dobu pro milování. Cyklus lidí a upírů se příliš liší.

Na stěnách visely Detlefovy portréty a plakáty s jeho nejlepšími rolemi: Lowenstein v Oswaldově zradě, baron Trister v Osamělém vězni z Karak Kadrinu, Guillaume v Barbenoirovi — bastardu bretonském, Ottokar v Láskách Ottokara a Myrmidie, démonický princ v Podivné květině.

Už spolu žili čtyři roky, od toho představení v pevnosti Drachenfels. Byla to dobrá léta, ale k ní byla laskavější než k němu. Detlef přibral a tolikrát se pro své velké role líčil na starce, že vypadal starší, než ve skutečnosti byl. Ona se neměnila. Mysl měla starou, ale její krev byla dosud mladá.

Z oka jí mimoděk skanula rudá slza a stékala jí po tváři. Setřela si ji hřbetem ruky a olízla ji, aby cítila její chuť.

Po tolika letech by měla být na pomíjivost zvyklá. Všichni se měnili. I ona.

Uvnitř se ozvalo dupání a připotácel se Detlef. Noční košile se mu vzdouvala na břiše a vlasy a kníry měl rozčuchané. Nepopřál jí dobré ráno.

„Včera večer jsme měli poloprázdno," oznámil. „Před divadlem bylo moc mlhy, než aby naše fraška měla nějaký ohlas."

„Návštěvnost klesá už týdny, drahý."

„Máš pravdu, Gene. Je načase tuhle hru ukončit."

Genevieve rozuměla, co tím chce říct, a smutně přikývla na souhlas.

„Kde jsi byla minulou noc?" zeptal se unaveně.

„Krmila jsem se," řekla a vzpomínala....

Paní Bierbichlerová, bytná Helmuta Elsaessera, ho prakticky adoptovala. Prohlašovala, že samotný mladík daleko od svého domova by se zanedbával. Její povinností je zakročit a o některé věci se postarat. Bytná sama neměla děti, ale několik jejich přítelkyň mělo v rodině mladé dívky, a tak občas zorganizovala náhodná setkání. Po pravdě řečeno se Elsaesserovi docela líbila neteř vdovy Flickenschildtové Ingrid, které sahaly světlé vlasy skoro po kolena, když si rozpletla copy, a domluvil si v příštím týdnu schůzku. Bylo však těžké neodmítnat dusivou péči a starostlivost paní Bierbichlerové.

„Jez, jez," říkala mu právě a položila na stůl další talíř ovesných koláčků, „nebo zhubneš a umřeš."

Elsaesserovy protesty byly beznadějné. Paní Bierbichlerová nalila na koláčky sirup a energicky přistrčila talíř před něho.

Vzal si vidličku a nůž. Když nakonec s plnými ústy pochvalně kývl, uklouzlo jí, že je to rodinný recept Flickenschildtů, který právě zkoušela.

Elsaesser byl obklopen ženami, které chtěly, aby se co nejdříve oženil. Měl pocit, že je obětí velkého spiknutí. Ale koláčky byly dobré.

„Horká káva," oznámila paní Bierbichlerová a nalila mu ji do hrnku o velikosti vědra. „Uklidni ti žaludek a zahřeje tě. Když budeš jíst moc rychle, bude tě bolet břicho a umřeš."

Elsaesser se napil. Káva byla silná, černá a hořká. Paní Bierbichlerová nevěřila na cukr ani smetanu. Říkala, že člověk pak ztloustne, a když je moc tlustý, může umřít. „Neměl bys chodit ven do mlhy. Mohl by ses nachladit a umřít."

Elsaesser polykal koláčky nasáklé kávou a zamumlal: „Je to moje práce, paní B. Je to povinnost."

„No, tak by to měla být povinnost někoho jiného. Někoho méně náchylného k nachlazení."

„Je to důležité," řekl vážně Elsaesser. „Musíme chytit Bestii."

Paní Bierbichlerová zvedla ruce k nebi. „Bestie! Ta podřezává jen zpustlé holky. Proč bys měl běhat za takovými ženami, když máš přímo před nosem tolik hezkých děvčat, která jsou mnohem lepší. Takové dobré kuchařky! Takové boky pro rození dětí! Mohl bys od těch špatných holek chytit nějakou nemoc a umřít."

„Nikdo není tak špatný, aby si zasloužil Bestii," řekl a cítil, jak v něm pomalu narůstá jisté rozhodnutí.

Sledoval tyto zločiny od první vraždy. Začalo to, když mu do konce studií zbývalo několik posledních týdnů. Zkouškami prošel tak snadno, jak očekával, ale strávil víc času přemýšlením o Bestii než o své budoucnosti. Mohl získat místo u kterékoli hlídky ve městě, ale trval na docích. Profesori na něho naléhali, ale on byl neústupný. V hlavě podrobný seznam všech obětí, jejich jména, životy, okolnosti smrti - Rosa, Miriam, Helga, Monika, Gislind, Tanja, Margarethe. Aby profesora Scheydta donutil schválit jeho nástup k Přístavní hlídce, řekl, že Rosa Mayová, první oběť, byla jeho milénka. Nikdy se s tou dívkou nesetkal, ale potřeboval pragmatickému profesorovi zdůvodnit, proč chce

chytit Bestii. Scheydt, klerik Zákona, byl schopen pochopit spíš touhu po pomstě než po spravedlnosti.

Elsaesser si říkal, že chce Bestii dostat, aby učinil zadost spravedlnosti, ale někdy si tím nebyl jistý. Občas sám nevěděl, proč plane touhou zastavit zrovna tyto vraždy. Lidé násilně umírali v celém městě, celém Císařství, každý den, ale Bestie byla pro Elsaessera něco osobního. Fakta o případu se mu plížila do snů a zjišťoval, že je obklopen obrazy a pocity obětí v jejich posledních hodinách. Znal všechny ty ženy, všechny oběti. A po měsících intenzivního studia byl přesvědčen, že zná i Bestii.

Vrah byl stále aktivnější - první tři vraždy proběhly v rozsahu čtyř měsíců, poslední čtyři během pěti týdnů. V mysli šílence začínalo něco vřít. Čtyři ze sedmi obětí zemřely v mlze nebo v noci, kdy hrozilo, že se mlha objeví. Někteří maniaci zabíjejí při měsíci, ale Bestii vyvolávala mlha.

„Ne,“ řekl Elsaesser. „Nikdo si nezaslouží Bestii.“

Odstřelil talíř a vstal. Kabát uniformy visel na věšáku. Měděný odznak byl čistě vyleštěný. Oblékl se a hned se cítil lépe. Už tím, že se stal členem hlídky, něco udělal.

Paní Bierbichlerová přišla s dlouhou šálou a omotala mu ji kolem krku, zahalila mu obličej a hrudník.

„Musíš být v teple. Když se ti do plic dostane zima, mohl bys umřít.“

Paní Bierbichlerová znala nepřeborně způsobů, jak by člověk mohl umřít.

Dlouhý stůl v jídelně zarachotil, když do něj Otho Waernicke udeřil, takže talíře a šálky nadskočily.

„Ukloňte se, pohani,“ vykřikl.

Ozvalo se sborové sténání lidí s bolavou hlavou a kocovinou, kteří se doplazili na pozdní snídani neoholení, potlučení a s kalným zrakem. Minulou noc se Liga dostala do tří vážných bitek a spousty menších šarvátok.

Vyděšený kaplan dál děkoval Ulrikovi za nový den, nyní už s pozornějším obecnstvem.

Otho udeřil do stolu znovu a zařval na sluhu.

Bolela ho hlava. Hodně. V noci se holedbal, že dokáže opít trpaslíka, až padne pod stůl, a požádal svého protivníka, aby určil značku. Dnes ráno se probudil pod stolem a trpaslík mu chrápal u ucha. Přešli z Alte Geheerentode brandy na gin vylepšený střelným prachem. Kdyby Otho říhl, dokázal by na padesát kroků zabít člověka.

Z chodby se ozvalo vřískání a ječení, jak včerejší děvky vykopávali na ulici s několika feniky navíc za jejich snahu. Hala Ligy byla zasvěcená Ulrikovi a bylo tradicí, že se tam mezi kaplanovým ranním dikuvzdáním a soumrakem nesměly zdržovat žádné ženské.

Otha bolel i hrudník a nohy. Nedokázal si vzpomenout, odkud má všechny modřiny. Na boku měl dlouhý škrábanec, který vypadal jako od dokařského háku.

Díky bohu byly všechny ženské venku z budov. Kaplan se obrátil k Ulrikově bustě stojící na velké krbové římse. Od založení Ligy byly oči boha obráceny mezi soumrakem a dikuvzdáním ke zdi, aby bůh neviděl přestupky svých mladých, veselých věřících.

Když na ně Ulrikovy oči pohlédly, stali se studenti vzorem slušnosti, skromnosti a zdvořilosti.

Alespoň do soumraku...

Uvnitř chlapce-skořápky odpočívala Bestie. Poslední noc byla uspokojivá a netvora na chvíli utišila. Ale brzy bude ještě hladovější. Vyšel ven dvě noci po sobě. Dnešní by mohla být třetí...

III

Když se Johann probudil, byly jeho pokoje děsivě tiché. Apartmá ve východním křídle byla k dispozici každému kurfiřtovi, kterého jeho záležitosti zavedly do města. Obsadil své apartmá jen s několika sluhy, zatímco na druhém konci chodby byli ubytováni hraběnka Emmanuelle von Liebewitz a jejím bratr s obrovským doprovodem. Obvykle ho probudila horečná aktivita provázející ranní obřad kurfiřtčina probuzení. Dnes to zaspal.

Oblékl se a zavolal Martina, svého komorníka, aby mu přistříhl bradku. Poté snědl snídani skládající se ze sýra a ovoce a prošel úřední zprávy. Byl zde dlouhý dopis od Eidsvika, jeho sluhy, kterého zanechal doma v Sudenlandu. Oznamoval, jaká byla sklizeň, a žádal o svolení k jistému charitativnímu gestu. Statkům rodu von Mecklenberg se letos dařilo dobře, takže nebylo třeba odčerpávat peníze vybrané na desátcích ze vzdálených farem. Eidsvik navrhoval, aby byly vybrané peníze rozděleny mezi chudé. Johann s tím souhlasil a nadiktoval krátké svolení, jež bude sluhovi zasláno spolu s dokumentem udělujícím mu titul zplnomocněnce na další dva měsíce, než dokončí své ‚záležitosti‘ v Altdorfu.

Potom tu byl vzkaz psaný pečlivým písmem profesora Scheydta z univerzity, v němž prostě vypočítával Wolfovu docházku za několik posledních semestrů. V podstatě říkal, že Johannův bratr může v jeho třídě zůstat jedině tehdy, když bude navštěvovat víc vyučovacích hodin nebo zaplatí větší úplatky. Johann v této chvíli nevěděl, jak odpovědět. Nechtěl myslet na Wolfa v souvislosti s vraždami v docích, ale nemohl zapomenout na monstrum s vlčí tváří, s nímž se střetl na Vrcholu světa. Opravdu mohla nevinná krev smýt něco takového navždy? Dřív než najde Harald Kleindeinst Bestii, musí Johann najít Wolfa.

Byla tu také zpráva o zrušení vítězné přehlídky a obězník s císařovými rozkazy pro tento den. Císařská milice má zaujmout ‚mlhovou pohotovost‘ a konat ‚mlhové povinnosti‘. Johann, jenž byl v hlavním městě relativně nový, nevěděl, co to je, ale Martin mu vysvětlil, že je to tradiční opatření. V mlze je nucena pracovat i palácová garda. Za daných okolností si Johann myslel, že poslat do ulici víc ozbrojených mužů je jen rozumné. Nakonec tu bylo pozvání na soukromý večírek k Matthiasovi II. pořádaný bretonským velvyslancem de la Rougierrem. Johann už chtěl kartičku zmačkat a zahodit, když si vzpomněl, že Margarethe Ruttmanová zemřela vedle Matthease II. Existovalo nějaké spojení mezi de la Rougierrem a tímto místem? A kdo ještě byl pozván? Od Martina se to nedozvěděl. Nakonec rozhodnutí

odložil. Možná by bylo rozumné na ten večírek zajít. Mez lidmi se povídalo, že Bestie je trpaslík.

Dnes chtěl Johann získat audienci u císaře a promluvit si s ním o Bestii. Podnikl toho jménem Karla Franze příliš mnoho, aniž by na to měl právo. Než zajde dál, chtěl mít oficiální schválení.

Ozval se hluk a dovnitř vpadl Luitpold v záplavě sametu.

„Strýčku Johanne," řekl, „pojď rychle—"

„Co se děje?"

„Leos von Liebewitz má v tělocvičně souboj. Na život a na smrt."

Siemen Ruhaak donutil Rosannu čekat, dokud Hasselstein nedojí snídani. Stála před lektorovými pokoji a neklidně přešlapovala. Pokud se mylí, bude vypadat jako blázen. Ale nemýlí se.

Na cestě do Hasselsteinovy kanceláře zahlédla Tila, jak se provinile vynořil ze zповědnice. Uvažovala, kolik toho řekl klerikovi o ní a svých pocitech. Nečisté myšlenky byly stejným hříchem jako nečisté skutky. Ale lidi nijak netěšilo, když byl kolem někdo, kdo je dokázal skutečně posoudit podle jejich myšlenek.

Dosud cítila zranění mrtvé dívky.

Rosanna nebyla první, kdo měl audienci u lektora. Hasselsteinovy dveře se otevřely a vyšel z nich Adrian Hoven, kapitán-klerik templářů. Měl na sobě hrudní plát a přilbici, jako by byl připraven vyrazit na nějakou vojenskou výpravu pro větší Sigmarovu slávu. Hoven si jí nevšiml a proplul kolem. Poznala zapečetěný balíček rozkazů v jeho mysli skrytý i před jejími slídivými myšlenkami. Pochopila, že byl pověřen nějakým tajným naléhavým úkolem.

„Vstupte," pronesl Hasselstein.

Vešla do pokoje a našla ho oblečeného stejně jako minulou noc. Buď v tom oblečení spal, nebo nespál vůbec. Podnos se snídani ležel na podlaze, Hasselstein zvolna upíjel čaj z hrnku s monogramem.

„Lektore," řekla bez jakýchkoli formalit, „Bestie znovu zabíjela. Viděla jsem to ve snu."

Hasselstein se rozkašlal a vylil si čaj na košili.

Zatímco se oblékal, Genevieve se připravovala ke spánku. V mlze nebyly těžké závěsy nutné, ale stejně je zatáhla.

Když Detlef Sierck Genevieve pozoroval, uvědomoval si očividný a skutečný rozdíl v jejich věku. V duchu tvořil další sonet. Až bude Gene spát, napíše jej. Psal sonety téměř od začátku, od té hry v lesích, ale nesdílel je s ní, ani je netoužil publikovat. Hry byly určeny všem, ale poezie byla soukromá. Až nastane správný čas, nechá pro ni celý cyklus vytisknout a svázat. Už měl i titul: Pro mou neměnnou dāmu.

Když si natahoval kalhoty, uvědomil si, že pokud ne-zhubne, bude brzy muset vyměnit celý šatník. Byl ochoten udělat téměř cokoli, aby byl zdravý a štíhlý, odmítal pouze cvičit, jíst méně, chodit brzy spát a vzdát se vína.

Detlef se posadil k Genevieve, když si lehla na postel a čekala, až na ni přijde hluboký spánek a poskytne jí kousek smrti, již tak dlouho odháněla. Nemluvíli vzletně jako noví milenci; byl to důvěrný, běžný hovor páru, který je už dlouho spolu. Nicméně v poslední době lidé, kteří nevěděli, kdo je Genevieve, ji omylem považovali za jeho dceru.

Vždycky ho lákaly herečky a Genevieve mu nikdy nevypila příliš mnoho krve ze strachu, že by mohl zemřít.

A tak oba měli své vedlejší zájmy, které pro toho druhého byly naprosto cizí. Bez Genevieve by se jeho génus možná nikdy plně nerozvinul. Mohl snadno strávit život vychloubáním, jaké divadlo jednou vytvoří, aniž by ve skutečnosti cokoli dělal.

„Fraška už je obehnaná," řekl, „publikum se už nechce smát. To ta Bestie. Přinesla do města hrůzu a lidé ji nedokážou za celou hru setřást."

Genevieve v polospánku přikývla a zamumlala něco na souhlas. Když spala, vypadala skoro jako dítě.

„Ke konci měsíce stáhneme Frašku v mlze a přijdeme s něčím jiným."

„Hrůza," řekla Genevieve téměř neslyšně.

„Ano, to je dobrý nápad. Když se nemohou smát, mohou možná křičet. Dovedli jsme Drachenfelse ke smrti, ale je tu ještě příběh rodiny Wittgensteinů a jejich nestvůry. Nebo strašný osud bratří Diehlů. Z kteréhokoli z nich bude hra, při níž bude mrazit v zádech a tuhnout krev..."

Genevieve něco zamumlala.

„Víš, co tím chci říct, Gene."

Detlef uvažoval dál. „Samozřejmě to jsou příběhy o netvorech a démonech. Bestie možná vyžaduje něco, co by jim bylo bližší, něco důvěrnějšího v celé té hrůze." Genevieve měla zavřené oči, ale přesto ho dosud slyšela.

„Bestie mě přivádí k příběhu muže, který je navenek mírný, zbožný, svědomitý, ale uvnitř je to zločinec žízňící po krvi... bez urážky, Gene. Někteří lidé tvrdí, že ten vrah je zvíře nebo démon, ale můj informátor u hlídky mi řekl, že podle nich je viník člověk. Existuje stará kislevská hra od V. I. Tjodorova, Podivný případ doktora Zhiekhilla a pana Chaida. Je to příběh skromného, úctyhodného Shallyina klerika, který ochutná zakázaný lektvar a stane se z něj zuřící, zvířecky zhýralec. Je to škvár, ale můžu připravit volný překlad a trochu ho vylepšit. Spíš hodně."

Upírka už spala, ale Detlefa jeho nápad úplně pohltil.

„Scény proměny budou samozřejmě vyžadovat veškeré mé jevištní umění. Chci scénu, kde lidé zapomenou na Bestii a střetnou se se skutečnými hrůzami - hrůzami přicházejícími zevnitř. Bude to mistrovský kousek. Kritici se budou třást a nadělají si do kalhot, ženy v celém divadle budou omdlévat a silní muži zeslábnou naprostou hrůzou. Bude to úžasné. Gene, drahoušku, to bude děsit i tebe..."

Hrabě Volker von Tuchtenhagen vypadal dnes ráno méně domýšlivě.

„Určitě neexistuje jiný způsob, jak bychom to mohli urovnat?“

Z postele ho očividně vytáhl jeho sekundant. Nyní si stěžl vzpomínal na vážnou urážku, kterou v opilosti uštědřil rodině Liebewitzů.

Leos švihl rapírem do vzduchu. Byl jako část jeho těla. Bassanio Bassarde kdysi žertoval, že je to jediný sexuální orgán, který vikomt má. Vyhlášený marienburský vtipálek byl už mrtev, zemřel s průdušnicí proseknutou elegantním výpadem.

„Všichni jsme tu šlechtici,“ blábolil von Tuchtenhagen, zatímco mu sekundanti svlékali vestu. „Nebylo to míněno jako urážka.“

Leos neřekl nic. Vstával brzy; dlouhé ponocování ho neunavilo a jako obvykle si byl po ránu zaběhat na pozemcích paláce. Muži, kteří zanedbávali své tělo, byli blázni.

„Ať už jsem řekl cokoli, odvolávám to.“

Leos stál s uvolněnými pažemi. Byl připraven. Klid, jenž se u něho objevoval před bojem, byl jako plášť. Nikdy se necítil více naživu než v těchto chvílích.

„Vyslanče,“ řekl Tien Čingovi, Nebeskému, který souhlasil, že bude zastávat roli soudce, „vyřiďte mému ctěnému protivníkovi mou omluvu...“

Von Tuchtenhagen vydechl úlevou a přistoupil blíž.

„...toto už není osobní záležitost. Velice lituji, že ho musím zabít...“

Von Tuchtenhagen ztuhl. Těstovitý obličej vypadal jako maska strachu. Z očí mu tekly slzy. Nebyl připraven. Ještě nevyhnal spánek z očí a na tvářích měl strniště. Leos si přetřel hladkou bradu hřbetem ruky.

„...ale týká se to cti dámy.“

Minulou noc na plese rodiny Tassenincků Leos zaslechl, jak von Tuchtenhagen diskutuje o hraběnce Emmanuelle s Randalovým klerikem. Hrabě tvrdil, že Leosova sestra připomíná králíka, nikoli podobou, ale sexuálními návyky.

„A mé rodiny.“

Nebeský vážně přikývl. Nemusel vzkaz opakovat.

„Leosi, mám peníze,“ řekl protivník. „Tohle nemusí jít tak daleko...“

Vikomtovi vzplanul v hrudi chladný vztek. Návrh nebyl hoden dokonce ani Tuchtenhagenů. Tato rodina byla povýšena nedávno, za Matthiase IV., před pouhým stoletím a dosud se snažila zastříti, že její předkové byli kupci. Liebewitzové bojovali už při zrodu Císařství po boku samotného Sigmara.

Leos pozvedl rapír a elegantně se postavil do střehu, s levou rukou zvednutou do vzduchu.

„Přijali jste podmínky souboje,“ pronesl Tien Čing vysokým, zpěvným hlasem. „Je to záležitost šlechticů a nikdo jiný nesmí zasáhnout.“

Von Tuchtenhagen pozvedl chvějící se meč a Tien Čing přidržel hrot u Leosovy zbraně.

„Souboj bude pokračovat tak dlouho, dokud nebude záležitost vyřízena.“

„První krev?“ navrhl von Tuchtenhagen se zábleskem naděje v hlase. Leos netrpělivě zavrtěl hlavou.

„Vítězem bude gentleman, který zůstane na konci souboje naživu.“

Tien Čing vytáhl kapesník z rukávu. Byl z hedvábí vyšíváného draky.

Až se hedvábí dotkne vyleštěné dřevěné podlahy, bude souboj zahájen.

Ruka Nebeského se zvedla.

Hraběnka Emmanuelle von Liebewitz, kurfiřka, starostka a kancléřka univerzity v Nulnu, si pozorně prohlédla obličej ve zdobeném zrcadle a vytrhla přečnávající chloupek z klenutého obočí.

„Tak,“ řekla, „dokonalé.“

Jevgenij Jefimovič začínal být unaven nošením kápě. Minulou noc poslal ven Respighiho, aby mu našel nový obličej, ale sluha se ještě nevrátil.

V horních pokojích u Posvátného Sigmara kladiva se scházeli nejvěrnější stoupenci revolučního hnutí. Princ Kloszowski, básník-radikál, se ležérně rozvaloval na židli. Ze rtů mu visela cigareta a vousy měl malebně rozcuchané. Stieglitz, bývalý žoldák, jenž sloužil u Vastarienových Přemožitelů, si tůkal na pahýl, kde mívá levou paži, a tiše si pro sebe bručel, jak bylo jeho zvykem. Obličej toho muže byl změř jizev, což byl důsledek mnoha šarvátek s aristokratickými utlačovateli. Profesor Brustellin, kterého nedávno donutili s hanbou se vzdát funkce na univerzitě, si ležtil kulaté brýle a vytrvale popíjel ze všudypřítomné, stále plné stříbrné láhve. A Ulrike Blumenscheinová, Anděl davů, si před zrcadlem rozčesávala dlouhé, zacuchané vlasy.

Tito lidé by se s chutí vrhli na císaře. Věřili, že tak nastolí věk spravedlnosti pro všechny lidi, ale Jefimovič věděl, že povstání povede jen k velkému vakuu, které umožní triumfovat Tzeentchovi.

„Musíme se chopit příležitosti,“ promluvil k nim. „A využít jí, co nejlépe—“

„Ale jaký máme důkaz,“ vložil se do toho Brustellin, „že Bestie pochází z nenáviděné třídy?“

Jefimovič trpělivě vysvětlil: „Samozřejmě že žádný. Zničili je sluhové císaře.“

„Zničený důkaz je důkaz toho nejlepšího druhu,“ poznamenal Kloszowski s jízlivým úsměvem. „Člověk si jej nemusí vymýšlet.“

„Vzpomeňte si, Dickona z Přístavní hlídky viděli něco spálit na místě poslední vraždy,“ řekl Jefimovič. „To byl náš důkaz.“

„Popel hanby,“ řekl Kloszowski. „To bude název mého dalšího díla. Napíšu ho, okopíruji a roznesu do setmění. Zítřka touto dobou se bude zpívat v každé hospodě na tucet různých nápěvů.“

Brustellina jeho slova rozčarovala a odfrkl: „Další revoluční básně. Přesně to revoluce potřebuje!”

Básník se rozčílil: „Hádrová hlavo akademická! Mé básně udělaly pro naši věc víc než ty tvoje zaprášené traktáty. Poezie je pro lidi, ne pro učence se skvrnami od inkoustu a vysušené kleriky.”

„Bičovali mě, víte,” řekl Brustellin a povolil si vázanku, aby mohl odhalit záda se stopami trestu, který předcházela jeho vyhnání. „Dvacet let učím a ten mladý idiot Scheydt mě nechal zbičovat a pak vyhodit na ulici.”

Už byl v košili a všichni ho přesvědčovali, aby nepokračoval. Viděli už Brustellinova zničená záda tolikrát, že další demonstrace sotva mohla vyvolat nějaké nadšení.

„Ty jsi byl zbičován a tady ze Stieglitze je mrzák,” řekl Kloszowski. „Ale jen mne věšela nenáviděná třída...”

Dramaticky zatáhl nacvičeným pohybem za šátek a odhalil spáleninu. Provaz byl shnilý, a proto povolil on, a ne Kloszowského krk. Napsal o té zkušenosti několik básní. „Stál jsem tváří v tvář bohům,” prohlásil, „a byli to lidé jako my. Nebyla mezi nimi žádná vládnoucí vrstva ani hejskové.”

Brustellin zamumlal něco o aroganci princů. Kloszowski dupl nohou jako dítě v záchvatu vzteku. Neměl rád, když mu připomínali urozený původ, i když s vymazáním titulu ze jména nespěchal.

„Nemůžeš popřít, že bych netrpěl se svými pracujícími bratry, profesore. Moje duše byla vláčena ve špině s těmi nejlepšími z nich.”

Jefimovič rozpráhl ruce a revolucionáři se přestali hádat.

„Bestie je to nejlepší, co se tomuto městu přihodilo od doby daně z palců,” řekl. „Lidé se zlobí na své pány. Jejich hněv je naší silou.”

„Je smůla, že Bestie zabíjí jen bezcenné dívky,” řekla Ulrike. „Lidi by více rozehrálo, kdyby si zvolila za kořist slušné a skromné ženy. Dobrá matka nebo hodná dcera. Možná i Verenina kněžka.”

„To není problém, drahá,” prohlásil Jefimovič. „Každý zločin ve městě lidé svalí na Bestii. Kdyby se ukázalo, že nějaká ta smrt navíc je politicky nezbytná, máme lidi, kteří to dokážou zařídit.”

Ulrike přikývla; potěšilo ji, že její nápad byl přijat.

Každý s těchto lidí měl své důvody. Stieglitz viděl příliš mnoho nespravedlnosti, Brustellin při svých studiích došel k názoru, že vláda císaře je špatná a stát je možno řídit mnohem efektivněji, a Kloszowski si myslel, že revoluce zní romanticky. Ulrike Blumenscheinová burcovala davy proto, že byla šilená. Proto ona jediná z celé skupiny představovala pro Jefimoviče hrozbu. Silení občas dokážou nahlédnout do nitra věcí, což přičetní neumějí. Kdyby ho smetli, stala by se vůdčí postavou hnutí. S vlajícími vlasy a planoucíma očima by je vedla kupředu, dokud by nebyli všichni šťastně zavražděni císařskou gardou před branami paláce.

„Buďte připraveni vyrazit, okamžitě jak vám vzkáží,” řekl Jefimovič. „Ten den je blízko.”

Kloszowski zatleskal. Na volnou košili mu spadl tabákový popel. Natáhl si dělnický kabát a klobouk - Jefimovič si byl jistý, že strávil celé odpoledne odíráním šatů mezi dvěma kameny, aby jim dodal autenticky proletářský vzhled - a vyšel z místnosti. Jefimovič kývl a sehnutý profesor s jednorukým žoldákem šli za ním. Všichni měli pro dnešek spoustu práce. Do soumraku bude město burácet nesouhlasem. Mlha jejím plánům skvěle nahrávala. Lidé byli rozčilení už jen kvůli ní. Jefimovič oceňoval, že kdyby teď napsal pamflet obviňující císaře, že za tu mlhu může on, všichni mu budou věřit.

Ulrike se zdržela nejdéle. Začala se kolem něho potloukat teprve nedávno. Být Andělem revoluce je osamělá práce. Nakonec i ona odešla za ostatními do tajných prostor podzemního hnutí, kde cvičení písaři opisovali pamflety a básně a ona pózovala pro inspirativní obrazy na pohlednicích a plakátech.

Jefimovič musel čekat jen chvíli, než mu krysí zaškrábání na okno prozradilo, že se Respighi vrátí.

Otevřel okno a jeho pomocník vlezl dovnitř. Respighi byl nezvyklou směsicí ras. Jeho otec byl prý trpaslík, trolobijce, a matka lidská žena změněná vlivem chaotitu. Mohl se vydávat za trpaslíka, pokud měl dost volné kalhoty, aby zakryly jeho ohon. V poslední době se ale v jeho obličeji začaly objevovat hlodavčí rysy. Bez bot dokázal šplhat po zdi a díky ocasu mohl viset u stropu. Tento tvor miloval Tzeentche tak silně, jak silně nenáviděl svého dávno ztraceného otce.

Nyní byl sluhou nejvyššího kněze. Jeho prací bylo najít Jefimovičovi kůži, která by skryla před světem jeho skutečnou podobu.

Respighi položil na stůl váček.

„Jak je to čerstvé?”

Proměněnec pokrčil rameny a zapískal: „Z pozdních hodin minulé noci. Musel jsem se skrývat. Venku je spousta hlídek.”

Jefimovič věděl, že se Respighi prostě ztratil v mlze. Na tom nezáleželo. Bude to dost čerstvé.

Jefimovič si sundal kápi a vychutnal si, jak sebou Respighi trhl, když uviděl ohnivou tvář nejvyššího kněze. Pak vytáhl nový obličej z váčku a přitiskl jej na svůj.

Kůže mu brněla, jak pracovala magie připevňující ukradenou kůži k jeho vlastní. Když držela, setřel si stopy krve kolem stále planoucích očí a olízl nové rty. Učtil na nich rtěnku.

„Cos mi to přinesl, Respighi? Mužský obličej nebo ženský?”

Proměněnec pokrčil rameny. „Kdo ví? Byla mlha.”

Jefimovič si osahal tvář. Masky se posunovala a usazovala na původních rysech. Kůže byla hladká, bezvousá.

„Určitě můžu říct jen jedno,” zamumlal Respighi. „Je lidská.”

Dickon znal Schygullu už celá léta. Šéf doků byl válečným vůdcem Háků dlouho před érou Willyho Šperháka; strážník tenkrát chodil po nábřeží s nataženou rukou a zavřenýma očima. Mnohokrát se spolu chytli a vyhrožovali si; Mannanův milovaný mu posílal bedny vína a cukroví každý svátek. Společnost přivážela víc zboží a platila menší daně než kdokoli od konkurence.

Když bylo nalezeno tělo, poslal Schygulla běžce ne do Dickonova rodinného domu, ale do domu jeho milenky. Háky ho znaly až příliš dobře; vzpomněl si, jak Francoise ‚Fifi‘ Messaenová nadávala, že ji brzy ráno oloupil nějaký vetřelec. Velký Detlef Sierck vykopl Fifi ze své společnosti, protože byla ‚běhna bez talentu‘, ale herec-režisér se mylil - Fifi byla dívka mnoha talentů, většina z nich se uplatňovala v horizontální poloze. Po noci strávené s ní potřeboval Dickon jít k ženě, odpočinout si a dát si čaj. Ale dnes nebude mít možnost.

Běžec odvedl Dickona mlhou k molu, kam vytáhli oběť Bestie a posbírali ji na mokrou plachtu. Tohle bylo ještě horší než ty ostatní případy.

„Milosrdná Shallyo,“ zaklel Dickon.

Vkoutě vzlykal nějaký mladík. Schygulla se na něho opovržlivě podíval a odplivl si. „To je Buttgereit,“ řekl. „Našel to.“

Dickon chápal, proč Schygulla nazývá mrtvolu ‚to‘. Bylo těžké si představit, že by někdy mohla být cokoli živého, natož že to byla žena.

„Znal jsi ji?“ zeptal se šéfa doků.

Schygulla vypadal znechuceně. „Děláš si legraci, kapitáne? Po noci s Bestií by ji nepoznal ani její milenec.“

To byla pravda.

Mlha začala Dickonovi zalézat do kostí. Brzy bude čas, aby se vrátil do zadní místnosti na stanici v Luitpoldstrasse a vzal si úspory z posvátné Vereniny sochy. Doplněval si tak plat. Měl dost, aby mohl dát peníze Fifi a dětem a odejít na odpočinek na venkov, někde hodně daleko od Háků a Ryb, pašeráků a rozparovačů.

„Pošli sem nějaké poldy, ať to uklidí, kapitáne,“ řekl Schygulla. „Ztrácím obchody.“

Dickon souhlasil.

V

Dveře tělocvičny se otevřely a dovnitř vešel mohutný muž. Kroky těžkých bot duněly jako úder velkého bubnu.

Tien Čing se zarazil s dosud zdviženou paží. Kapesník se zatřepetal, ale stále mu visel v ruce.

Tohle všechno bylo absurdní, ale zábavné. Jedině barbaři v kalhotách se dokázali spoutat tolika pravidly v tak jednoduché záležitosti, jako je vražda.

Hrabě Volker tasil meč a panicky se zařehal. Vikomt Leos zůstal klidný se zbraní dosud ve střehu.

„Zadržte,“ řekl von Tuchtenhagen. „Dovolávám se pravidel rytířství.“

Leos se napřímil a ruka se zbraní mu klesla k boku. Na západana měl zvláštní, mrazivou povahu. Čing by rád věděl, jestli mladý bezvousý aristokrat nemá v krvi něco kithajského. V očích určitě měl trochu lstivosti.

„Nejsem schopen bojovat, a proto žádám, aby mne zastoupil můj zastánce, Toten Ungenhauer.“

Leos nevypadal, že by ho to zajímalo. Tuchtenhagenův bojovník byl o plnou stopu a půl vyšší než mladík a hrudník měl jako sud. Měl na sobě tuniku s erbem rodu von Tuchtenhagen. Mohutné paže měl holé.

Při druhém obléhání Praag viděl Čing Gotreka Gurnissona, trpasličího trolobijce, v boji s dvoubřitou sekerou proti hordě bestií. Toten Ungenhauer měl Gotrekovy proporce, ale téměř dvojnásobnou výšku. Leos von Liebewitz měl pověst nejlepšího duelanta v Císařství, ale sotva se mohl postavit takovému monstru.

Ungenhauer postoupil na místo svého pána a vzal si meč. V pěsti velké jako šunka připomínal pletací jehlici. Činga napadlo, že by mohl meč odhodit a jednoduše vikomtovi utrhnout hlavu. Zranění, které mu mohl způsobit vikomtův rapír, by si pravděpodobně ani nevšiml. To by nebylo proti pravidlům rytířství.

I když to nebylo přesně podle etikety, místnost zaplnili diváci a usazovali se. Skupina Tuchtenhagenových věřitelů, která doufala, že uvidí hraběte Volkera rozsekaného na kusy, zklamaně odcházela, ale jiní dvořané přicházeli. Čing uviděl vzadu, téměř na konci sálu budoucího císaře v doprovodu Johanna von Mecklenberg. Hergard von Tasseninck, který byl přítomen u vyslovení původní urážky, se dostavil i se svou milenkou. A také tu byla v závoji zahalená markýza Sidonie z Marienburgu, jejíž manžel Bassanio byl loni usmrčen vikontem Leosem při podobném souboji. Nejklíčivější byla nepřítomnost hraběnky Emmanuelle, která nespíš nestála o pohled na krev.

Tuchtenhagen už překonal strach. Vzrušeně přecházel a radoval se z toho, jak se věci vyvinuly.

„Liebewitz,“ řekl. „Rád bych ještě upřesnil své tvrzení z minulé noci. Tvoje sestra roztáhne nohy i námořníkům a sluhům.“

Obecenstvo zalapalo po dechu. Zdálo se, že s Leosem to nehnulo.

„Kdyby byla dost velká tma, vzala by si do postele i trpaslíka nebo půlčíka. Nebo mutanta... pokud by jeho abnormalita byla vyvinuta správným směrem.“

Leos pomalu zvedl meč a přiložil hrot k Ungenhauerově obnažené čepeli. Obr se ušklíbl a předvedl tak mezery mezi zuby.

„Předpokládám, že na její plné uspokojení by bylo potřeba bestie,“ vyplivl von Tuchtenhagen. „Opravdové bestie!“

Čing zvedl kapesník a ten se s třepetáním snesl k podlaze.

Meče se srazily a oddělily se od sebe se zvukným zazvoněním!

* * *

Karl Franz I. z rodu Druhého Wilhelma, ochránce Císařství, protivník Temnoty, císař sám a syn císařů, si sypal cukr do kávy. Byl mírně překvapen, že se syn dosud nedostavil na hodinu, kterou měli strávit spolu. Byla to součást palácového rituálu. Karl Franz zkoušel Luitpolda z toho, co se naučil, a snažil se mu předat trochu moudrosti získané za léta vlády. Nebylo to ovšem poprvé, co budoucího císaře někde něco zaujalo. Karl Franz I. zívá. Zdálo se mu, že se v

současné době vůbec nic neděje...

Na kameni nade dveřmi bylo vytesáno 317. V docích koloval vtip, že tohle číslo označovalo průměrný počet úplatků, které Přístavní hlídka přijala za týden. Strážníci na stanici v Luitpoldstrasse ho bez otázek vpustili. Starší ho poznali a mladší o něm slyšeli.

Elsaesser řekl: „Dobré ráno," a on odpověděl kývnutím.

Vyhledal Economoua, seržanta, kterého si pamatoval, a vychutnal si vztek a strach v mužově obličeji.

„Co...?"

Harald ohrnul ret a zvedl pěst.

Za Economouem se objevil párek strážníků.

„Jooste," řekl Harald. „Tommy. Chyběl jsem vám?"

Po seržantově tváři se pomalu šířil úšklebek. „To jsi přehnal, Kleindeinste. Vy dva, svlékněte si tabardy a vyhoďte toho narušitele ze stanice."

Rváči si nadšeně svlékali oděv podobný zástěře s vyšitým znakem města a Přístavní hlídky a vyhrnovali si rukávy.

„Na tohle jsem se těšil dlouho, Kleindeinste," řekl Joost. „Trvalo mi léta, než jsem odpracoval ten černý křížek, co jsi mi dal do záznamu."

„Ano," souhlasil Tommy a podvědomě si masíroval kdysi zlomenou klíční kost. „Je mi potěšením tě znovu vidět, hlavně teď, když jsi civil..."

Harald zvedl pěst a roztáhl prsty, aby strážníci viděli odznak.

Economouova čelist klesla až na kroužkový nákrčník.

„Ty ses vrátil?"

Po Haraldově tváři se pomalu šířil úsměv. „Ano, seržante. Vrátil jsem se."

Joost a Tommy si spěšně navlékali tabardy a couvali.

„Najdi mi stůl, seržante. A dones mi, co jste zatím zjistili o Bestii."

Economou odběhl. Joost s Tommym se cpali do dveří ve snaze následovat ho.

Harald zamňoukal na ustupující strážníky.

„Promiňte," řekl Elsaesser.

„Koťátka," vysvětlil Harald. „Jsou jako párek koťátek."

Mladý strážník přikývl. „Ach tak."

Dvojitě dveře se rozletěly a dovnitř vlétl závan mlhy. Vystoupil z něj muž lapající po dechu. Byl to posel a měl za sebou dlouhý běh s mlhovou lucernou v ruce.

„Je tam další," vydechl. „U doků. Další oběť."

„Bestie," řekl Elsaesser.

Posel přikývl. „Ano."

„Pojď, chlapče," prohodil Harald k mladšímu muži. „Jdeme pošťouchnout Dickona a trochu popohnat vyšetřování."

Etienne Edouard Villechaize, hrabě de la Rougierre, vyslanec Charlese de la Tete d'Or III. bretonského, nafoukl hrudník jako páv, když se po milionté chystal vysvětlovat, že ano, je trpaslík, ano, má vysoký úřad v jednom z lidských království.

„Mí rodiče byli rukojmími na celý život, Gropie," říkal tanečnímu mistrovi. „Byl jsem vychován v domácnosti jednoho z králových ministrů. Mí bratři byli spokojeni s životem kejklířů a šašků. Já jsem vždy cítil, že mám na víc."

Nakroutil si navoskovaný knír a mávl vycpávaným rukávem, až se mu zatřepetala krajka kolem paže. Publikum Flamingo klubu, soukromého divadla na nesprávné straně Chrámové ulice, bylo malé, ale i tak povzbuzovalo de la Rougierrův zápal pro dramatická gesta.

„Odložil jsem své trpasličí jméno a převzal jméno svého vznešeného dobrodince. Mám tělo trpaslíka, ale duše je skrz naskrz bretonská. Jsem tím nejlepším z obou ras, mám sílu a styl."

„Promiňte mi mou nevědomost," řekl Gropius poníženě, „ale nevěděl jsem, že v Bretonnii je velká trpasličí populace—"

„Pokud by byla, myslíš, že by dovolili mým rodičům, aby se stali rukojmími na celý život? Jsi hlupák a já to nehodlám dál komentovat. Nejsem zřůda, kterou by bylo možné chovat a zírat na ni. Jsem silný jedinec se svými právy a mám schopnosti nejvyšších. Kamkoli jdu, musím zastávat čest krále Charlese."

Taneční mistr byl dostatečně vyděšený. Přiložil svíčku ke světlům před jevištěm.

„Vaše obratnost je skutečně legendární," připustil, když přemohl údiv a jeho přirozený sklon k dolézání a patolizalství nabyl vrchu. „Slyšeli jsme o mnoha... výbojích."

De la Rougierre se nafoukl s rukou opřenou o bok a zahnal téma mávnutím ruky. Zaujal místo.

„A ty historky o hraběnce Emmanuelle," olízl si rty, „jsou—"

„Prosím trvám na tom! V sázce je pověst..."

Hlavně jeho, protože hraběnka soustavně odmítala jeho pokusy o sblížení.

„...o některých věcech se de la Rougierre s obchodníkem nebaví."

Taneční mistr se uklonil a nechal to být.

„Tak," řekl vyslanec, „přiveďte tu nejlepší."

„Ehm, jistě, excellence."

Gropius luskl prsty a řekl. „Miele." Svěží, drobná dívka vystoupila zpoza opony a postavila se na malé jeviště. Usmála se a zatančila několik kroků.

„Stačí," řekl de la Rougierre. „Ukažte mi další."
S protaženým obličejem se Miele odloudala pryč a táhla za sebou pérové boa.
„Toto je Tessa Ahlquistová," objasnil Gropius.
„Stíhlá tanečnice s dlouhými nohama - adekvátně vystavenými v nemravném kostýmu - nahradila první dívku.
Vyslance zaujala víc, ale rychle se mu omrzela a propustil ji. Tessa Ahlquistová vyběhla v oblaku peří jako bouře.
Rozčilený de la Rougierre se obrátil na tanečního mistra. „Myslel jsem, že mé pokyny byly jasné. Toto je speciální funkce a já mám speciální požadavky."
Gropius dával pozor a příkyvoval jako imbecil.
„Chci velkou ženu, rozumíš. Velkou!"
Gropius si skousl knír. „Ach ano, excellence. Rozumím dokonale. Vy chcete majestátní tanečnici."
„Ano, to je přesné. Majestátní! Ta dívka by měla mít heroické proporce, chápeš. Heroické."
Po tváři tanečního mistra přeběhl krysí úsměv.
„Milizio," vykřikl. „Pojď sem a zatanči pánovi!"
Objevila se další dívka... ..a de la Rougierre měl pocit, že se opět zamiloval.

VI

Byla to nejneuvěřitelnější věc, jakou kdy Luitpold zažil. A proběhlo to během několika málo vteřin.
Právě hodlal zasáhnout podle prastarého práva císařské rodiny a zachránit svého učitele šermu, když mu Johann položil ruku na paži a zavrtěl hlavou. Kurfiřt měl pravdu. Leos von Liebewitz by mu nikdy neodpustil, kdyby ho takto oloupil o čest. Vikomt by raději zemřel.
Luitpold si představoval, že duellantí ustoupí, odměří vzdálenost a dojde k boji. To ho naučili očekávat.
Místo toho postoupili kupředu. O Ungenhauerovi, přísluhovači Tuchtenhagenů, se u dvora říkalo, že má v sobě chaotit. Vyřítel se na Leose s napřaženými rukama...
Leos se pohyboval skoro nedbale, napůl se ohnul, aby ustoupil šampiónovi z cesty. Jen se dotkl rapírem Ungenhauerova krku, pak mu odtančil z dosahu a zůstal stát za jeho zády.
Ungenhauerovi vytryskl z krku gejzír krve, a jak se muž otáčel, rozstříkl se na podlaze do kruhu. Tien Č'ing si zvedl podolek šatu a hbitě odcupital z dosahu, ale hrabě Volker měl zničené boty a jednu chvíli to dostal do obličeje, což ho přinutilo stáhnout se s kašláním ke zdi.
V Ungenhauerově hrudi se ozval řev, ale tentokrát vycházel novými ústy na krku, ne těmi starými v obličeji.
Zvedl jakoby triumfálně ruce a klesl na kolena. Celá tělocvična se otřásla.
Leos zvedl Tien Č'ingův hedvábný kapesník a otřel si hrot rapíru.
Ungenhauer se zřítíl kupředu a pod tváří mu praskly dlaždice.
Nastal okamžik nevěřícího ticha a pak se ozval potlesk.
Leos se tvářil netečně. Zabýval se svou zbraní a pak ji podal sekundantovi. Hrabě Volker von Tuchtenhagen se v kleče modlil k Sigmarovi.
Nebeský zvednutím ruky požádal o ticho, čehož hned dosáhl.
„Podle pravidel rytířství byla čest obnovena. Život hraběte Volkera von Tuchtenhagen je majetkem vikomta Leose von Liebewitz, který s ním naloží podle svého přání..."
Von Tuchtenhagen se plazil k vikomtovi a nesouvisle žebrol o odpuštění. Lízal Leosovy boty jako pes.
„Zavolejte klerika," řekl Leos Tien Č'ingovi. „A holiče. Nezabiji muže, který nedostal rozhřešení a je neoholený."

„Je to potvrzeno, lektore," řekl Ruhaak. „Posel přinesl zprávu z doků."
Mikaela Hasselsteina to zaujalo. Jeho podřízený zopakoval, co právě řekl. Došlo mu to. Převaloval fakta v mysli a lámal si nad nimi hlavu.
„Nepochyboval jsem o tom, Siemene. Slečna Ophulsová má neobyčejný dar."
Nedokázal udržet myšlenky u vražd. Minulá noc byla zlá. Na plese rodiny von Tasseninck Yelle hrozila, že to skončí, a trvala na svém. Musel použít všechny své přesvědčovací schopnosti, aby změnila názor. Pak bylo rychlé milování v předpokoji, ještě více vzrušující díky možnosti, že by je někdo přistihl. Ale tenhle vztah mu začínal být na obtíž. Měl vliv na jeho práci.
Ophulsová seděla v rohu, všechno věděla a nechávala si to pro sebe. Hasselstein k ní pociťoval odpor. Jak by mohl mít jednoduchý život, kdyby uměl číst myšlenky.
Uvědomil si, jak moc ho Yelle změnila. Milovat ji ho vyčerpávalo, upíjela z jeho dnů čas, který si nemohl dovolit postrádat.
Ruhaak čekal na rozkazy. Byl to dobrý nástroj, ale neměl žádnou iniciativu. Od té doby, co byl jeho levoboček Matthias zabit, už velký teogon nebyl to, co dřív, a celé břemeno Sigmarova kultu spočívalo na ramenou Mikaela Hasselsteina. Zatím je měl dost široká, aby to unesl, ale ta tíha ho tiskla k zemi.
Být císařovým zpovědníkem bylo jedinečné privilegium, ale hříchy, které Karla Franze trápily a s nimiž si dělal starosti, byly tak nepodstatné, tak ubohoučké. Hasselstein císaři záviděl jeho nekomplikovanou povahu. Byl to v podstatě dobrý člověk a dost nesebevědomý k tomu. To se rozhodně nedalo říct o klerikovi, který mu dával rozhřešení. Císař mohl naložit svoje hříchy na svého zpovědníka, ale kdo tu byl pro Mikaela?
Yelle byla taky taková děvka. Měla jiné muže i v době, kdy to mezi nimi bylo dobré. Příliš mnoho jiných mužů. Viděl ji, jak se uchází o přízeň i té ropuchy s šedým obličejem, Tybalta.
Hasselstein se snažil vypadat, jako by hloubal nad případem Bestie, a ne nad svými srdečnými problémy. Ruhaak

uctivě mlčel, ale Ophulsová se nervózně vrtěla. Kolik toho ta čarodějnice ví?

Možná by tu dívku měl vzít jako svého zpovědníka. Stejně jeho hříchy viděla, tím si byl jistý. Jejich vztah by tak dostal formální podobu. Ne, je to žena. Připomínala mu Yelle. Všechny ženy byly děvky. I novicky ze Sesterstva Sigmarova se vždycky shromažďovaly kolem rytířů chrámu, ukazovaly kotníky a skláněly se při sebemenší zámince. Dáblice, děvky a svůdnice. Hasselsteina občas napadlo, že ženy jsou stvoření Chaosu, kterým chaotit vytvaroval těla, aby se vysmívaly mužům, a obdařil je srdcem démona a nepochopitelně krutými instinkty.

Kéž by byla Ophulsová muž jako Ruhaak, Adrian Hoven nebo Tien Čing. Užívali by její dary společně. Ale tyhle čarodějnice byly vždycky jen ženy. V minulých staletích je kult považoval za stvoření Chaosu a upaloval je. To bylo plýtvání. I když ovládat Rosannu Ophulsovou nebylo možné, její dar byl pro kult užitečný.

„Slečno Ophulsová," řekl. „Máš ještě nějaké jiné slibné myšlenky?"

Byla překvapena, že s ní mluví dřív než s Ruhaakem, a chvíli jí trvalo, než zareagovala.

„Právě teď nic, lektore..."

Ale něco tam bylo. „Ano?"

„Včera, na místě vraždy. Setkala jsem se s Johannem von Mecklenberg."

„Sudenlandským kurfiřtem?"

„Ano. Zajímá se o Bestii. Nevím proč. Je to neobvyklý typ. Podvědomě jsem sledovala jeho myšlenky."

Hasselstein přemýšlel o Johannu von Mecklenberg. Byl to hezký mladý muž, jen právě tak drsný, aby mu to setřelo chlapecký výraz z tváře. Yellin typ. Byli milenci? Nevěděl, jestli se vůbec znají, ale na tom kurfiřtovi bylo něco falešného, něco nebylo úplně v pořádku.

„Sledovala jsi jeho myšlenky? To naznačuje, že má co skrývat."

„Ne úplně. Nemyslím, že se mě vědomě snaží nepustit dovnitř. Ne že bych se ho nějak usilovně snažila přecíst. Jen jsem si všimla jeho mentálních štítů a byla jsem zvědavá."

„Dobře, slečno Ophulsová. To jsou zajímavé zprávy."

Rosanna Ophulsová je nebezpečný pes, pomyslel si Hasselstein. Může chňapnout po svém pánovi stejně snadno, jako může prokousnout hrdlo nepříteli. Ale stále je to silný pes.

„Opět tě pošlu na pomoc Přístavní hlídce," řekl. „Pokud se Mecklenberg objeví, dostaň se k němu blíž a zjisti, co můžeš. Tahle záležitost vede až do paláce."

A k Yelle. Ale ticho bylo příliš hlasité. Ophulsová nakrčila obočí, jako by se snažila zaslechnout jméno.

Hasselstein se snažil uzavřít svou mysl.

Uváženě oslovil Ruhaaka. „Simeone, přiveď Adriana Hovena zpět. Potřebuju doprovod pro slečnu Ophulsovou a chci další muže vyslat do ulic. Hlídka měla šanci a nyní je čas, aby zasáhl Sigmarův kult. Vyneseme rozsudek nad Bestií pod naším praporem."

* * *

Milizia tančila pro směšně malého tvora, trpaslíka, který se choval jako Bretonec, dokud neměla prsa a břicho unavené od pohupování.

De la Rougierre byl jejím vystoupením zjevně nadšen. Věděla, jak toho využít. Naklonila se blíž a nechala ho na sebe hledět, zatímco si špalíkovitými prsty nakrcoval kníry. Věděla o sobě, jak vypadá ve světlech. Jako melouny v pytli. Ale některým mužům to vyhovovalo.

Gropius stál vzadu a odpočítával doby dlouhým ukazovákem. Nezněla tu hudba, ale kousky, jež tančila, znala tak dobře, že se bez ní obešla. Doprovázelo ji jen pleskání jejích bosých nohou na jevišti, nespokojené mumlání ostatních děvčat a obdivné zvuky, které vydával de la Rougierre.

Vyslanec byl okouzlen a sledoval očima každý pohyb. Ve vousech měl sliny.

Nakonec to už déle nedokázal snést a požádal ji, aby přestala.

„Drahá," řekl jí, „jsi úžasné stvoření. Moje oči málokdy spatřily tak... tak rozsáhlou krásu..."

Za jevištěm naříkala Tessa, Miele a ostatní. Velká, směšná Milizia se svým obrovským poprsím jim všem opět ukázala. Obvykle, když vstoupila na jeviště, si zákazníci mysleli, že ne všechno je na ní skutečné. Nicméně poté, co spadlo pár šátků, většina z nich změnila názor a byla ohromena.

„...dostaneš bohatou odměnu," blábolil trpaslík. „Zlaté koruny. Zavolám ti kočár."

Graciézně se uklonila a poděkovala mu. Gropius našpulil rty, ale přikývl na souhlas. Samozřejmě si vybere podíl. Pokud to vyjde, mohla by si Milizia najít nové vedení nebo se o svou kariéru postarat sama. Možná by jí de la Rougierre mohl nabídnout trvalé místo tanečnice nebo něco jiného.

Vyslanec vycházel z divadla. Kráčel, jako by měl nohy dlouhé jako Tessa. Otočil se, když došel ke dveřím, smekl před ní klobouk a ometl peřím zem. Mrkl na ni, políbil si prsty a odjel.

Gropius k ní vzhledl a řekl jí, aby si oblékla šaty.

VII

Sam Švitořil byl ohromen.

Vzal tu nepohodlnou cestu na barže do Altdorfu - což udělal jen neochotně - za podmínky, že dostane zapláceno předem. Požádal o vyšší plat než obvykle. Za prvé proto, že si to jeho zaměstnavatelka mohla dovolit, a za druhé proto, že úkol vypadal strašlivě nudně.

Neočekával, že uvidí smrt Totena Ungenhauera. A že na to bude mít sedadlo v první řadě. I když to znamenalo obléct

se jako lokaj a nosit falešné vousy, ta zábava za tu cenu stála.

Vzpomněl si, že Ungenhauer býval vrchním vymahačem marienburských Ryb. Švitořil navštěvoval hroby svých přátel tak často, jak mohl, takže na toho velkého nájemného zlosyna myslel téměř neustále. Marienburské Ryby Ungenhauera takticky vyhodily, jakmile s každoměsíčním odřezáváním jeho rohů a snahou předstírat, že je normální lidská bytost, začalo být víc potíží než užitku.

Rozhlédl se po tělocvičně po své zaměstnavatelce. Bylo celkem jisté, že markýza je tady. Dala se poznat podle velkého nosu, který jí trčel pod závojem. Lehce na ni kývl a ona udělala všechno snad s výjimkou toho, že by vstala, ukázala holý zadek a poslala mu políbek. Bohaté vdovy byly bláznivé.

Tuchtenhagen byl v jednom rohu s Vereniným klerikem. Buď se dlouze a detailně zpovídal, nebo žebrale, aby ho duchovní propašoval pod šaty ven. Ignoroval vikomtův návrh, že by měl využít služeb zručného holiče a setkat se s božstvem dle vlastního výběru přijatelným způsobem. Švitořil s tím mužem sympatizoval. Když jste mrtví, nedá vám za parfém a olej na vlasy nikdo ani falešný feník. Můžete se zeptat Ungenhauera, i když samozřejmě nečekejte, že dostanete odpověď.

Vikomt měl zajisté právo hraběte zabít. O tom se nehodlal nikdo dohadovat. Švitořil si také v duchu řekl, že Tuchtenhagen si zaslouží zemřít. Četl Jefimovičovy Bestie v zeleném sametu a věděl, že hodně z toho je pravda. Proto docela věřil historce vyprávěné o hraběti Volkerovi, třech pastýřkách, chybějícím manžetovém knoflíčku a hrnci páleného vápna.

Leos ani nebyl moc netrpělivý. Odložil svůj meč a vybral si na ten úkol obyčejný škrticí drát.

Většina publika odešla. Tohle nebyla zábava, jen nechutný, ale nevyhnutelný následek.

Nakonec toho i klerik měl dost a přenechal plazícího se Tuchtenhagena Leosovi.

Nebeský, který se Švitořilovi ani trochu nelíbil, držel hraběte za ramena, když mu Leos navlékal smyčku kolem krku tak, aby mezi drátem a tělem bylo hedvábí. To bylo privilegium šlechtice - aby se ho nedotkla věc, kterou byl zabít.

Tuchtenhagen všem umožnil zhlédnout, co měl k snídani.

Pak Leos rychlým pohybem smyčku zatáhl a hrabě padl vedle svého šampióna.

S úsměvem ustoupil. Nebeský prozkoumal Tuchtenhagenův pulz a dech. Ten neřáď v zeleném sametu byl mrtvý.

Všichni se sebrali a chystali se odejít.

„Ty," řekl mu normálně vysoký sluha, „mřouši."

Švitořil sáhl po dýce, ale uvědomil si, že ji má v druhém páru bot. Byl oblečen jako sluha a sluhové v paláci nenosí zbraně, pokud nechtějí skončit na mučidlech jako podezřelí z pokusu o vraždu.

„Pomoz mi to svinstvo uklidit."

Švitořil pokrčil rameny. Harald Kleindeinst nebyl jediný, jehož údělem byla kdejaká hnusná práce.

Bestie byla ještě neviditelná, ale přesto větrila krev a věděla, že dnes v noci opět půjde na lov...

„Tohle je Rosanna Ophulsová," řekl Elsaesser. „Je z chrámu."

Harald vzal dívčinu přítomnost na vědomí a doufal, že se mu nebude plést do cesty.

„Nemějte strach, nebudu," řekla.

„Rosanna je věštkyně."

„To vidím."

Tělo vytáhla z vody dvojice Schygunlových pomocníků a položila je na stůl ve skladu Mannanových milovaných. Dickon dosud trucoval nad návratem Haralda Kleindeinsta a měl plné ruce práce s doprovázením oficiálních vyšetřovatelů skrz kruh stráží, zatímco rušitele se snažil udržet mimo. To byla ta nejužitečnější práce, kterou pro něho dokázal Harald vymyslet. Vlastně to ani nebylo příliš ponižující. Nyní měl nad svým starým kapitánem dostatečnou pravomoc a měl chuť si vyrovnat účty z minula. Pomsta je nečestná a zbytečná, ale byl pouhý člověk se slabou vůlí a nemohl za své primární pudy.

Pokud by toužil po indiciích, měl jich na výběr. Šéf Schygulla býval u Háků. Většinu jeho zaměstnanců Harald znal z doby, kdy proháněl drobné zlodějíčky. Ale když na to přijde, málo z nich mělo tolik nevyřešených zločinů na svém účtu, jako měla hlídka v tomto případě. Když Harald procházel okruhem čumilů, cítil, že ho zase bolí žaludek. Podíval se na mrtvolu bez obličeje a bez očí a bylo mu jasné, že nehledá obyčejného zločince. Háky a Ryby často své oběti znetvořily pro výstrahu jejich kamarádům, ale ani nejšilenější z nich by ženě neudělal něco takového.

„Věštkyně," řekl, „co mi povíš?"

Dívka neměla chuť se mrtvoly dotknout, ale přesto položila ruku na odhalené maso na čele oběti.

„Vlk," řekla.

„Tohle provedl vlk?"

Zavrtěla hlavou. Zavřela oči a celé tělo se jí roztrásl. Otáčela hlavou, jako by pátrala po zvuku nebo pachu.

„Vlk," řekla. „Na to myslela."

„Vlci obvykle neloví ve městě," řekl. „A většinou sežerou alespoň část toho, co zabili. Zvíře by ji neskutálelo z mola, ale nechalo by ji tam pro případ, že by se chtělo vrátit pro zbytek."

„Ne vlk. Spíš Vlk. Wolf. Myslím, že je to jméno."

Odtáhla ruku a utřela si ji do šatů. Její práce ji neznervózňovala. Nerada se dotýkala lidského masa, ale pokud to bylo nutné, nehodlala si stěžovat. Rosanna Ophulsová dělala svou práci dobře.

„Je tu jeden Wolf, kterého zná každý," řekl Elsaesser. „Wolfgang Neuwald."

„Neuwald? To je povědomé jméno. Hm, zřejmě myslíš Wolfganga von Neuwald."

„Správně, kapitáne. Vyskytuje se v písních Ferringa, zpěváka balad o tom hrdinovi Konrádovi. Prý má na svém

obličej vyetovanou vlčí tvář."

„Hrdina? To je zajímavé slovo, Elsaessere. Potkal jsem lidi, kteří si mysleli, že Constant Drachenfels byl hrdina."

„Neuwald... tedy ‚von‘ Neuwald prý často zabíjel. A pocházel z altdorfské šlechty."

Harald zavrtěl hlavou. „Vím o Wolfovi von Neuwald, strážníku. Neměl jsem ho rád, ale zabíjet prostitutky nebyl jeho styl."

„Není to neobvyklé jméno," řekl Elsaesser.

„Nechám sebrat každého Wolfa, Wolfganga, Wolfieho, Wulfruma, Wulfgarda a Wulfrika a nechám je mučit," vyštěkl Dickon.

Harald, Rosanna a Elsaesser se na kapitána Přístavní hlídky podívali, jako by se zbláznili.

„Ty ses zbláznil, Dickone," vyslovil to Harald nahlas.

Kapitán vypadal, jako by měl připravenou odpověď, ale přinutil se na to zapomenout.

„To, že ta žena zemřela a myslela přitom na Wolfa, ještě neznamená, že je to její vrah. Většina mužů, které jsem viděl zemřít, volala svou matku nebo děvče—"

„Skvělé, Kleindeinste," ušklíbl se Dickon. „Takže Wolf je matka té děvky."

Rosanna se rozčílila. „Nebyla to děvka, kapitáne. Pracovala u Poutníkova odpočinku. Byla to služka."

Dickon se urazil a odešel pryč. Cestou vytahoval dýmku.

Harald se podíval na mrtvolu a zkoumal každý detail každé rány. Chtěl si vytvořit představu, jaké zvíře honí. Chtěl vědět, co Bestii vzrušuje, co jí poskytuje potěšení. Žaludek se mu plnil kyselinou, ale už věděl, proti čemu stojí.

„Myslím, že máte pravdu," řekla Rosanna. „Wolf byl dívčin mileneček. Dokážu rozluštit obličej. Myslím, že bych ho poznala."

Harald se přestal soustředit na mrtvou dívku. Přetáhl přes ni přikrývku a zastrčil ji jemně kolem těla.

„Umíš kreslit?"

Rosanna se chtěla zeptat, o čem to mluví, ale pak jí to došlo.

„Ano. Uměla bych ho nakreslit."

Harald vzal Schygullu za ucho a řekl mu, aby donesl nějaký papír a tužku. Šéf hledal na psacím stole plném účetních knih, až našel pár volných listů.

Rosanna se posadila a začala skicovat.

„Posel by měl přivést hostinského od Poutníkova odpočinku," řekl Elsaesser. „Ten by nám měl být schopen říct její jméno."

„Skutečně? I kdyby to bylo tvoje děvče, poznal bys ji takhle?"

Chlapec byl šokován. Harald věděl, že se nachází v nebezpečném stavu. Byl zabráný do své práce, ale pořád to bral jako hru. Pokud u Pobřežní hlídky přežije dost dlouho, naučí se. Mohl by z něho být dobrý policajt.

Rosanna mu podala skicu. Podíval se na ni.

„Namalovala jsi Johanna von Mecklenberg bez vousů, věstkyně."

Kousla se do rtu. „Ano, já vím. Snažila jsem se to neudělat. Obličej, který jsem viděla, nepatřil baronovi, ale byl mu velmi podobný."

„Tohle by mohl být baron von Mecklenberg před deseti lety jako student," řekl Elsaesser.

„Před deseti lety by tahle dívka měla asi sedm," podotkla Rosanna.

Harald se na ni podíval a ani nemusel pokládat otázku. „Dokážu zjistit její věk," řekla, „ale ne jméno. Je to jako rybařit ve tmě - vždycky nedostanete to nejvhodnější."

„Hmmm." Harald zkoumal dívčinu kresbu. Byla dobrá kreslička. Uvažoval o baronu Johannovi. Dosud nepřišel na to, proč se Mecklenberg o ty vraždy zajímá. Tomu muži instinktivně věřil - což u něho nebyl běžný přístup ke kurfiřtům a aristokratům - a obvykle dal na první dojem. Ale byly tu otázky, na které musel najít odpověď.

„Setkala ses s kurfiřtem?" zeptal se Rosanny.

„Včera. Když našli tu poslední dívku."

„Co jsi z něho vyčetla?"

Byla otázkou překvapena, ale nesnažila se vyhnout odpovědi. „Je znepokojený. Nemyslím, že on je Bestie."

„Ani já ne," skočil jim do řeči Elsaesser. „Kdyby byl, musel by se zbláznit, aby vás poslal chytat sám sebe."

Harald se nad tím zamyslel. „Pokud by nechtěl být chycen..."

Dveře skladiště se otevřely a Dickon dovnitř pustil strážníka. Táhl za sebou plešatého muže středních let, který si na noční košili hodil plášť a obul si boty.

„Tohle je Runze z Poutníkova odpočinku."

Hostinský pohlédl na věc na stole. Harald nadzvedl přikrývku.

„Sigmárovo mocné kladivo," zaklel Runze. „To je Trudi!"

Muž se otočil, chytil se za břicho a začal zvracet za Dickona.

„Patetické," řekl si Harald. „Další slabý žaludek."

„Trudi?"

Žádná odpověď.

Wolf se otočil na posteli a nikoho nenašel. Nebyl na univerzitě ani v pokoji u Poutníkova odpočinku.

„Trudi?"

Snažil se vzpomenout na předcházející noc, ale nedokázal to.

Někde kapala voda a podlaha se pohybovala. Uvažoval, jestli je na lodi.

Na některé otázky bude muset najít odpověď. Kde je Trudi? Kde je on? Co dělal minulou noc?

A proč je celý od krve?

ČÁST ČTVRTÁ NEPOKOJE

I

Až bude po všem, proběhne císařské vyšetřování, kterému bude naoko předsedat velký teogon Yorri. Jestli může být titulární vůdce Sigmarova kultu ve věci nepokojů ve velké mlze nestranný, byla otázka, kterou si položili mnozí, ale málokdo na ni dokázal odpovědět k všeobecné spokojenosti.

Když se všechna tvrzení a historky posoudily střízlivě a nejpohádkovější lži byly vyvráceny, byla s konečnou platností zjištěna tato fakta.

Za prvé, tato mlha byla nejhustší, nejhlubší, nejodpornější, nejdéle trvající a nejvíce vysilující ze všech, které padly na město, co kdo pamatuje. Jelikož výraz „co kdo pamatuje“ zahrnoval i Genevieve Dieudonné, věk 667 let, dalo by se rovnou prohlásit, že to byla ta nejhorší mlha, co vůbec kdy byla.

Lidé, kteří mají v oblíbě nudit ostatní hovory o počasí a byli náhodou ve městě v čase Velké mlhy, budou po zbytek života deptat své přátele a příbuzné - kteří spadnou do pasti tím, že jim budou věnovat pozornost - úžasnými, ale otravnými příběhy o trvání mlhy, její kvalitě, kvantitě a klimatických zvláštностech.

Za druhé, někdy brzy po poledni začali členové revolučního hnutí roznášet čerstvý pamflet podepsaný Jevgenijem Jefimovičem. Objevila se v něm první publikace básně prince Kloszowského „Popel hanby“, v níž se naznačovalo, že se Bestie ukrývá v císařském paláci. Tento leták mimo jiné zveřejňoval, že Dickon z Přístavní hlídky, tedy muž u veřejnosti všechno, jen ne oblíbený, našel zelený sametový plášť v uličce vedle těla zavražděné Margarethe Ruttmannové a vlastnoručně tento důkaz spálil. Jefimovič zakončil pamflet výzvou ke všem čestným lidem, aby povstali proti nenáviděným utlačovatelům a svrhli zkorumpovanou vládu Karla Franze.

Za třetí, v kompetenční diskusi typické pro město s císařskými, náboženskými, politickými a bůhvíjakými dalšími klikami, jejichž počet silně překračoval číslo, kterým se mohla chlubit většina národů, vyšel do zamlžených ulic vysoký počet vzájemně nepřátelských naladěných ozbrojených mužů, aby zdánlivě chránil občany před hrozbou jak mlhy, tak Bestie. Hlídky byly posíleny oddíly císařské milice, v bohatších částech města rozšířené o palácovou gardu. Mezitím hlídka rytířů řádu Zhouchiho srdce pod velením Adriana Hovena pročesávaly prostory paláce a Sigmarova chrámu a indiskrétně odváděly k výsledku mnoho občanů bloudících v mlze.

K těmto oficiálním vojskům se přidaly skupiny Háků pod velením Willyho Šperháka s vlající standartou výboru Občanské bdělosti. Zaujaly taktické pozice na městských mostech a příležitostně terorizovaly kolemjdoucí. Liga Karla Franze se zařekla, že trocha špatného počasí nezastaví její tradiční soutěž „Boj proti hrozbám zimy“ v pití vína, a její členové vyrazili ve značném počtu z univerzity do ulice Stovky hospod. Samozřejmě že počet ozbrojenců ještě vzrostl o Jefimovičovy agitátory, prostitutky, které se rozhodly, že vzhledem k Bestii bude nejlepší nosit zbraně ve velkém, a všelijaké blázny a dobrodruhy, kteří si takovou příležitost nemohli nechat ujít a potulovali se kolem ve snaze užít si trochu vzrušení.

Tyto tři faktory způsobily nejvážnější výbuch občanského násilí, jaké kdy Altdorf zažil.

První rány padly brzy odpoledne, když nezkušený poručík císařské milice ignoroval radu Přístavní hlídky, již měl pomáhat, a pokusil se přesvědčit skupinu z výboru Občanské bdělosti, aby opustila své pozice na severním konci mostu Trojího mýtného spojující Chránovou ulici na západě s Luitpoldstrasse na východě. Nikdo nebyl vážně zraněn, poručíka pouze hodili do pomalu tekoucího Reiku a musel se rychle zbavit zbroje, aby se neutopil. Dostal cennou lekci a znovu byl nastolen mír.

Když zvon Sigmarova chrámu odzvonil tři hodiny odpoledne - i když vinou mlhy bylo těžké to rozpoznat od tří hodin ráno - vrátil se sedmnáctiletý don Rodrigo Piquer de Ossorio Serrador Teixeira, druhý syn estaliánského vévody, z paláce Tassenincků s prudkou bolestí hlavy zapříčiněnou nadměrnou konzumací vína na včerejším plese, do svých pokojů na univerzitě, kde se pokoušel proniknout do tajů alchymie a umění obléhání. Byl našťvaný, že promeškal souboj, o kterém všichni mluví, a měl pocit, že potřebuje příslovečné „čím ses pokazil, tím se taky naprav“. Zabouchal proto na dveře Jednookého vlka a žádal, aby mu hostinský nalil sherry. Hostinský nebyl doma, ale přední bar noclehárny právě okupovala parta Ryb, které pozorně naslouchaly, zatímco jeden z nich, co uměl číst, vysvětloval obsah „Popela hanby“.

Teixeira se vevalil dovnitř, zavířil pláštěm způsobem, který považoval za stylový, a poněkud agresivním tónem žádal, aby byl obsloužen. Dal jasně najevo, že jeho původ je dostatečným důvodem, aby prostí lidé udělali vše, co je v jejich silách, aby mu vyhověli. Později ho našli pověšeného pod Starým císařským mostem. Jeho plášť byl rozřezán na proužky a použit jako primitivní, ale účinná škrticí smyčka. Yorriho výbor později prohlásil, že Teixeira byl první oficiální obětí nepokojů.

Do pěti hodin odpoledne zemřelo násilnou smrtí dalších sedmáct lidí, a to ještě nepokoje doopravdy nezačaly. Tito lidé přišli o život v drobných pouličních potyčkách. Typický byl případ půlčeka Ailbowa Domina, obchodníka s ovocem a zeleninou, jenž si spletl přicházející dvojici chránových rytířů s lidmi od berňáku hledajícími kontra-band, který mu právě doručily Ryby. Domino zemřel, když se pokoušel naládovat střelným prachem svou umělecky vyhlížející pistoli s křesadlovým zámkem. Jeho smrt ale nezpůsobil úder mečem do hlavy, nýbrž fakt, že čepel vykřísila jiskru z přezky na klobouku a od ní se vznítil prach v rohu. Klerik-seržant Rainer Wim Herzog, který osudnou ránu

zasadil a při výbuchu přišel o oko, byl později vyznamenán klerikem-kapitánem Hoveném a pochválen za odvahu; když ne v poli, tak alespoň v mlze.

Yorriho výbor nemohl později vysvětlit aktivity Tien Činga, vyslance Opičího krále, jenž očividně strávil den návštěvami několika podivných budov roztroušených po městě a nákupem různorodých předmětů, které by se daly snadno spojovat s magií. Jistá kritika se snesla i na hlavu Etienna Edouarda Villechaize, hraběte de la Rougierre, vyslance Charlese de la Tete d'Or III., který prý strávil celé odpoledne a podvečer v hospodě u Matthiase II. ve společnosti Milizie Kubicové, exotické tanečnice heroických proporcí, a choval se způsobem neodpovídajícím bretonskému diplomatovi. Přísežné svědectví Norberta Schlupmanna, pomocníka u Matthiase II., který strávil celé odpoledne u malé dírký ve stropě apartmá pronajatého de la Rougierrem, přezkoumal s veškerou pečlivostí teogon a pak je uložil do velké chrámové knihovny k mnoha jiným dílům, jejichž obsah je před zraky veřejnosti navždy zapečetěn. Bylo prohlášeno, že se nevztahuje k vyšetřování.

Někdy odpoledne se Haraldu Kleindeinstovi podařilo přežít vražedný útok ze zálohy, když šel vyslechnout personál u Poutníkovy odpočinku za účelem rekonstrukce poslední hodiny života Trudi Ursinové. Po krátké honičce se mu podařilo chytit rádobyvraha Joosta Rademakerse. Naneštěstí Rademakers nepřežil dost dlouho, aby mu mohl vysvětlit motivy svého činu. Kleindeinst se domníval, že jeho kolega strážník jednal na rozkaz nejmenovaného třetího člena Přístavní hlídky. Pitva provedená v Morrově chrámu odhalila, že Rademakers zemřel na komplikace způsobené rozdrčenou průdušnicí a třicet šest zlomenin kostí, jež utrpěl při setkání s Haraldem Kleindeinstem, nemuselo nezbytně být příčinou jeho odchodu ze světa.

Náležitě očištěná mrtvola hraběte Volkera von Tuchtenhagen byla dopravena z paláce do domu Tassenincků. Podle tradice měl v případě, že nebyl k dispozici žádný rodinný příslušník, zodpovědnost za tělo duelanta majitel pozemků, na nichž došlo k původní úraze. Velkokníže Hals, který neměl k mrtvému příliš blízký vztah, nechal hraběte obložit ledem a odeslat lodí na jeho statky v Averlandu, kde podle zpráv jeho matka zemřela zármutkem nad ztrátou syna, zatímco nájemci naopak uspořádali třídenní neoficiální a nepovolenou oslavu. Toten Ungenhauer byl odnesen do místního Morrova chrámu, kde zběžné ohledání odhalilo, že byl značně přeměněn chaotitem. Po vědecké pitvě byl Tuchtenhagenův šampión vhozen do téže jámy s nehaseným vápnem, která po příslušné době pojala i nechtěná, značně poničená těla Margarethe Ruttmanové a Trudi Ursinové.

První požár byl založen krátce po soumraku v domě Amadea Wiesleho, obecně neoblíbeného peněžníka z East Endu. Výbor nikdy nebyl schopen určit, jestli měl oheň na svědomí občan, vyřizující si s Wieslem své soukromé účty, nebo agitátor v područí Jevgenije Jefimoviče. Hlídka obdržela seznam násilně vystěhovaných, zmražených, prodaných do otroctví nebo popravených dlužníků a poté se rozhodla prohlásit případ za uzavřený. Měla v té době na práci důležitější věci.

Nebýt mlhy, mohlo by se nadšení rozšířit po East Endu rychleji a způsobit paniku. Takhle vznikla panika stejně, ale z jiných, stejně dobrých důvodů.

I když si to ještě nikdo neuvědomoval, byla Bestie vzhůru a večer vyrazila za další kořisti...

II

Harald Kleindeinst vzkázal, že se s nimi setká odpoledne u Poutníkovy odpočinku, ale opozdil se. Rosanna věděla, že strážník patří k mužům, které nedodržel slovo může přinutit pouze něco opravdu vážného. Dal jí Helmuta Elsaessera jako doprovod a řekl jí, aby prohledala pokoj Trudi Ursinové pro případ, že by se tam o té dívce dalo zjistit něco užitečného. Vyšetřování zatím vycházelo z pracovní hypotézy, že Bestie vraždí náhodně a udeří, když se naskytne příležitost. Případ by samozřejmě zjednodušilo, kdyby byly oběti vybírány podle nějakého systému, ať už jakkoli šíleného. Kleindeinst jej vrátil Elsaesserovi a pověřil ho hledáním spojitostí mezi mrtvými ženami. Mladý strážník o tom už očividně přemýšlel, protože znal z paměti hodně informací o předchozích obětech Bestie - Rose, Miriam, Helze, Monice, Gislind, Tanje, Margarethe. A teď Trudi.

Zdálo se, že je Elsaesser všechny důvěrně zná. Rosa, Monika a Gislind pracovaly pro téhož pasáka, Háka jménem Maxie Shock. Miriam a Margarethe - obě byly starší než ostatní dívky - měly v různou dobu co do činění s Rikkim Fleischem, kterého pak Margarethe zabila. Tři byly blondýnky, dvě neurčité hnědovlásky, jedna černá, jedna zrzavá a jedna měla oholenou hlavou s vytetovanými draky. Šest z nich se živilo prostitucí, jedna byla kartářka a nyní přibyla služka z noclehárny. Miriam, 57 let, byla nejstarší a Gislind, 14 let, nejmladší. Všechny pracovaly v oblasti kolem ulice Stovky hospod. Ty, co měly domov, bydlely někde poblíž. Hlídka už probrala přes dvě stovky manželů, bývalých manželů, dětí, milenců, „ochránců“, „obdivovatelů“, zákazníků, společníků, přátel, nepřátel, známých a sousedů. Málo lidí se dostalo do styku s více než jednou z těch žen - na stanici v Luitpoldstrasse se vyprávěly vtipy o choutkách trpasličího bretonského vyslance de la Rougierra - ale nikdo nemohl být dán do spojitosti se všemi. Jedinou věcí, kterou těch osm mělo společnou, byla smrt zaviněná nepochybně touž rukou.

Rosanna seděla u toaletního stolku a dívala se do popraskaného, avšak čistého zrcadla. Pokoušela se v něm zahlédnout obličej mrtvé dívky takový, jaký býval. Snažila se zapomenout na znetvořenou trosku, kterou viděla ve skladišti Mannanových milovaných, když krev odpavila voda a šedivé části lebky prosvítaly kůží. Elsaesser očividně nahodile prohledával pokoj a objevoval věci, které viděl už dřív. „Helga měla taky takové boty,“ řekl, když se probíral krabicí ve skříní. „A většina z nich užívala tohle.“

Podívala se. Elsaesser našel zásobu kouzelného kořene. Škrábl do jednoho vyschlého kořene nehtem a dotkl se jazyka. „Tohle je hadí lejno,“ konstatoval. „Loňská úroda. Možná starší.“

Rosanna se podívala opět do zrcadla. Prasklina jí dělila obličej na dvě poloviny.

Dotkla se kartáče na vlasy a získala pocit dlouhých, hustých vlasů praskajících při pročesávání. Na mrtvole se vůbec

nedalo rozeznat, jak dívka zaživa vypadala.

„Bydleli tu dva lidé," řekl Elsaesser a zvedl ženskou zástěru a mužský kabátec. „Vidiš, i já dovedu věštit. Tomu se říká dedukce."

Vypadal velice spokojený sám se sebou. To Rosanně dělalo trochu starosti. Nebyla si jistá, proč Elsaesser tak usilovně pátrá po Bestii. Viděla, že částečně proto, že má rád hádanky. Jediné, co v jeho mysli zachytila, byly prsty snažící se rozvázat složité uzly. Vždy měl neklidné ruce. Celý proces pátrání po zločinci ho vzrušoval. Jako by byl poprvé na lovu, rozjařený štvanicí, ale ještě neviděl krev, ještě nebyl nucen akceptovat smrt. Byl tu ještě další motiv, který bylo těžší definovat.

Bylo mnohem jednodušší prostě plnit příkazy. Nebylo třeba rozplétat a zkoumat motivy. Rosanna tu byla proto, že to lektor chtěl. A po včerejším setkání s pozůstatky obětí tu byla proto, že chtěla Bestii zastavit.

Elsaesser hodil zástěru na postel a začal zkoumat kabátec. Byl dobrého střihu a z kvalitního materiálu. Trudi měla za milence boháče nebo dlouhoprstáka s přístupem do krejčovské dílny.

„Liga Karla Franze," řekl strážník. „Podívej."

Hodil jí kabátec a ona jej chytila. Na klopách byla císařská pečeť zasazená do zlata.

„Členové Ligy tohle vždycky nosí. Měl jsem si toho všimnout hned."

Bylo to jako držet rozružené zvíře. Kabátec s ní bojoval, až slyšela vrčení, plivání a prskání. Vyceněné zuby, sekající drápy. Pod nohama měla sníh a sledovala stopu krve. Svítily rudé a žluté oči. Uvědomila si, že jsou její a odrážejí se v zrcadle.

„Trudin milenec je v prvním ročníku, ještě nebyl plně zasvěcen," řekl Elsaesser. „Po prvních zkouškách si sem bude moci několik stužek přidat."

Upustila oblečení.

„Co se děje?"

Rosanna se nemohla přestat třást.

„Wolf," řekla.

Elsaesser zpozorněl. „Promiň, neměl jsem ti to tak hodit," omluvil se. „Pořád zapomínám na tvůj dar."

„To je v pořádku, stejně by k tomu došlo. Cítím to v celém pokoji. Je to silné jako pižmo."

„Měla by ses chovat víc jako čarodějka..."

Nenáviděla to slovo, ale od toho dobromyslného mladého strážníka si je nechala líbit.

„...našit si na šaty symboly a emblémy. Mávat rukama a mumlat hokus pokus."

Husí kůže pod rukávy jí mizela. Elsaesser ji pohladil po vlasech, jako by byl o padesát let starší, a ne jen o šest. Neměl v sobě žádnou opatrnost jako Mikael Hasselstein. Uvědomila si tak, kolik lidí bylo ochotno se jí náhodně dotknout, jak se to stávalo mezi obyčejnými lidmi. Ze strážníka nic moc nevyčetla, jen přání utěšit ji po tom protivném kontaktu.

„Nejsem čarodějka ani kouzelnice. Neučila jsem se to, já jsem se s tím už narodila. Je to jako mít dvojité kloub nebo dobře zpívat."

Najednou zvažněl. „Je to Wolf?" zeptal se.

„Myslím si to. Jména jsou někdy obtížná. Je na něm něco divného. Musí to být student, ale cítí se být starší. Jako by si na část svého života stěžil vzpomínal, ale soustavně ho to trápí. Není to mutant, ale prošel nějakou... transformací..."

Elsaesser pozorně naslouchal.

Hostinský Kunze řekl, že Trudi měla milence, který u ní někdy zůstával. Věděl o něm jen, že je to student a nemá nouzi o peníze. Kunze ho popsal jako „chlupatého ďábla", ale když ho trochu zmáčkli, připustil, že nemá vousy.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Vstupte."

Do místnosti vešla dívka v zástěře a uklonila se. Rosanna cítila, jak z ní vychází vlna strachu. Plakala.

„Jsem Mařte," řekla dívka. „Pan Kunze mi řekl, že mě chcete vidět."

„Byla jsi Trudina přítelkyně?" zeptal se Elsaesser.

Martě řekla: „Střídaly jsme se na směnách. Byla to hodná holka a zaskočila za mě, když jsem byla nemocná. Jsem často nemocná."

Rosanna si všimla, že dívka trochu kulhá a nemá dobrou barvu kůže.

„Znala jsi jejího přítele?" zeptala se.

Martě zkrivila obličej a Rosanna sebou málem trhla. Služka přeskočila z pasivního do aktivního strachu.

„On byl zlý," řekla s odporem v hlase. „Zvíře. Jednu chvíli byl sladký jako cukr a v příští chvíli z něho byla zuřivá bestie. Nevím, jak to s ním mohla vydržet. Nikdy bych nenechala muže, aby se mnou zacházel tak jako on s ní. Každý týden jsme se společně koupaly a ona měla vždycky nějakou novou modřinu nebo škrábanec, které jí způsobil."

V mysli jí zaplanuly žluté a rudé oči. „Viš, jak se jmenuje?"

Martě byla nyní víc rozčilená než vyděšená. „Udělal to? Vždycky jsem říkala, že je zlý."

„Jeho jméno?"

„Milosrdná Shallyo, je... je Bestie?" Martě málem omdlévala.

Elsaesser ji popadl za ramena a podržel ji. „Jak se jmenuje?"

„Ach ano. Jméno. Jmenuje se Wolf..."

Elsaesser s Rosannou se na sebe podívali.

„Aristokrat. Neříkal to, ale Trudi mi jednou řekla, že jeho bratr je kurfiřt..."

V hlavě jí něco matného najednou zjasnělo a zaostřilo se. Rosanna si vzpomněla na kresbu, kterou udělala pro kapitána Kleindeinstu a obličej, jenž se jí stále vnucoval přes tvář v Trudině mysli.

„Jmenuje se Wolf von Mecklenberg."

III

Barža byla prázdná. Wolf se snažil vzpomenout si, jak přišel na palubu, ale nedokázal to. Dveře kajuty byly roztříštěné, a tak předpokládal, že se dovnitř vloupal.

Spal oblečený a vzbudil se s pocitem, že je špinavý.

Minulou noc šel ven s Trudi. Byla hustá mlha. Vzpomínal si na hádku.

Ale na nic víc.

Přál si, aby tu byl Johann. Johann by věděl, jak ho zachránit před zvířetem v něm. Johann strávil deset let tím, že se ho snažil zachránit z rukou rytířů Chaosu.

Byly to zlé roky, ale už jsou pryč. Navždy pryč.

Na něco si vzpomínal. Vzpomínal si na ten den v lese, kdy se připlétl do cesty Johannovu šípu. Ve vlhkém počasí ho rameno dosud bolelo a občas krvácelo. Nyní cítil bolest mezi kostmi přesně tam, kde jej zasáhl hrot šípu.

Toho dne byl domýšlivý. Smál se bratrovi, že má bázlivé srdce. Jako chlapec nebyl Johann zabiják. Lovcem rodiny byl Wolf. Žil pro dobu strávenou v lesích, kdy běžel po stopě vysoké nebo černé zvěře s lukem připraveným ke střelbě. Pokud to plavalo, létalo, běhalo nebo žilo v doupěti, Wolf to dokázal zabít.

Nyní si přál, aby byl víc jako Johann, který se od vraždy instinktivně odvracel.

Jeho trofeje byly zaprášené a zapomenuté v nějakém skladišti na panství. Kéž by se zbavil nutkání zabíjet.

Pro Cicatrice muselo být snadné ho využít. Sémě Chaosu měl v sobě vždycky, zahrnázilo se mu v srdci a čekalo, až bude moci vypučet. Uvnitř byl netvorem dlouho předtím, než mu k tomu chaotit dodal odpovídající tělo.

V posledních týdnech byla mlha - když ne ve městě, pak alespoň v jeho mysli. Vzpomínal si na Trudi, na to, jak cítil její tělo...

A už si nechtěl vzpomínat.

Minulou noc si musel dát kouzelnou šťávu. V zorném poli se mu doposud objevovaly a mizely purpurové klikyháky. A pak se určitě s někým popral. Jeden zub se mu kýval a krvácel z ran na obličej. Ale ne všechna krev na šatech byla jeho.

Na podlaze kajuty našel dokařský hák, takový, jaké nosí pobřežní gangy. Byl zakrvácený.

Z nějakého důvodu jej vzal při odchodu s sebou.

Když vyšel na palubu, zjistil, že barža je zakotvena nedaleko mostu Tři mýtných u jednoho z veřejných mol.

Vzal tři koruny z váčku na zaplacení škody a nechal je v kormidelně pod smotaným lanem, aby leskem nepřitahovaly pozornost.

Barža byla ukotvená volně, zvedala se a klesala s řekou. Lano bylo pevně napjaté a molo bylo vzdáleno deset stop. Musel se namočit.

Ponořil se do ledové vody. Šok z chladu by skoro příjemný, pak se chytil provazu. Proud ho táhl za nohy. Z vody stoupal lehký opar, který se přidával k husté mlze ve vzduchu.

Stěží viděl molo.

Ručkoval kupředu, jedno přehmátnutí za druhým. Cítil, jak jej nárazy vody očišťují.

Vytáhl se nahoru a postavil se na prkna mola. Snažil se otřepat jako pes, ale košile a kalhoty na něm visely jako ledové desky.

Chtěl se vrátit k Trudi, ale nebyl si jistý, jestli je to dobrý nápad. Nedokázal si vzpomenout, proč se hádali, ale byla to ošklivá hádka. Podle všeho na ni vztáhl ruku. Znovu. A za to se strašně styděl.

Odcházel z doků a tápal v mlze, zatímco z něj kapala voda...

* * *

Na ulici Stovky hospod se rvali nějací darebáci, ale bylo to vážnější než běžné šarvátky mezi Háky a Rybami a studenty a dokaři. Po nich obvykle nezůstávalo mnoho mrtvých, ale Tien Č'ing odhadl, že už nyní bylo zabito alespoň pět lidí. Pro jeho pána to bude dobrá noc.

Pohrdal nápadným kočárem, který mu náležel jako vyslanci, a tak se rozhodl, že se v mlze projde. V paláci by si mysleli, že se zbláznil, ale cesty cizích diplomatů obvykle nevyvolávaly dotazy.

Dnešní ranní souboj mu docela dodal chuť k jídlu.

Cítil věc pána Šien-šina a v duchu slyšel orchestr Patnácti ďáblů. Toužil po pagodě, být daleko od téhle barbarské a studené země. Vzpomínal si na sladký čaj a voňavé květy své země; pokorně uvažoval, kdy by ho mohl jeho pán vyslat zpět do Kithaje, aby pracoval na pádu opovázlivého Opičího krále. Ten monarcha už vládl nad silou východu příliš dlouho. Záměrem Šien-šina vždy bylo ponížit jej. Č'ing rád stane na pozici vykonavatele. Představoval si scimitar snášejíci se v elegantním oblouku k hrdlu Opičího krále i výraz v očích nepřítele, než mu ta popletená hlava bude odborně oddělena od nehodného krku.

Příjemné myšlenky byly přerušeny.

„Ty," křikl drsný hlas. „Zelený samete!"

Byli tři, všichni byli vyšší než on. Zastoupili mu cestu. V mlze byli nezřetelní, osvětlení jen ohněm za sebou. Klouzal očima z obrysu na obrys. Dva muži a žena. Všichni drželi v rukou dokařské háky.

„Ztratil ses, co?" řekl ten, co už mluvil.

Č'ing se uklonil. „Smím vás pokorně požádat, abyste mou skromnou a poníženou osobu nechali projít? Mám naléhavé poslání."

Zasmáli se a on se nadechl.

„My tu takové jako ty nechceme," řekla žena.

„Sběř z paláce!"

„Parazit!"

„Žlutý pes."

Hák rozčísil mlhu před ním. Tleskl nad ním rukama a zarazil jej palec od svého nosu.

„Je rychlý jako králík," řekl někdo.

Pustil hák a ten zmizel.

Viděl blížící se dýku a odrazil ji dlani. Zapíchla se do zdi.

Mlha zavířila, jak ho útočníci obstoupili. Nedaleko se rozhořel oheň a Čing si uvědomil, že na ulici hoří převrácený kočár. Viděl jejich tupé obličej. Všichni měli groteskně velké nosy, kůži barvy prasečího břicha a podivné kulaté oči. Muži byli nechutně vousatí, s porostem na tvářích a krku hustým jako mech. Typičtí špinaví barbaři.

Rozpřáhl paže a zvedl koleno v pozici jeřába.

„Je to blázen," řekla žena.

Vyskočil do vzduchu a kopl směrem, odkud vycházel hlas. Žena klesla v bezvědomí na zem.

Čing dopadl trochu nejistě na kočičí hlavy, ale okamžitě nabyl rovnováhu.

„Viděls to?"

„Cos udělal Hanni?"

„Šikmooká svině!"

Muži ho obklopili a on se bleskově otočil, aby se mu ani jeden z nich nedostal za záda.

Nakonec ho ta hra začala unavovat.

Na toho, co promluvil první, použil techniku Opilého mistra: nejistě se kýval ze strany na stranu a pak nečekaným úderem do hlavy srazil Háka na zem a dupl mu na obličej, jako by se snažil udupat skvrnu hořícího oleje. Bylo to téměř komické.

Pro druhého se změnil ve Spící pěst. Hlasitě zíval, což tlumil hřbetem ruky, a zaklonil se, jako by měl spadnout do houpací sítě. Natažené koleno narazilo Hákovu do hrudního koše a zlomilo mu několik žeber. Muž zakašlal a padl. Čing stříhl nohama a přerazil mu krk.

Nechal za sebou dva mrtvé a jednoho v bezvědomí. Ušetřit ženu bylo ústupkem morálce Císařství, kde z nějakého důvodu bylo považováno za nezdvořilé je zabít. Samozřejmě ne všichni to dodržovali. Například Bestie...

Jak tak stál nad padlými nepřáteli, uslyšel potlesk.

Z mlhy vycupital opičím krokem nějaký tvor a pleskal rukama o sebe.

Čing se uklonil. Poznal Respighiho.

„Můj pán posílá pozdravy, Nebeský."

„S díky přijímám."

„Má práci někde jinde..."

Z druhého břehu řeky se ozval jakýsi zvuk. Velká budova se vzňala. V mlze hořela spousta ohňů. V dálce křičeli lidé.

„...ale požádal mě, abych tě doprovodil k Matthiasovi II. Mám zastupovat jeho zájmy."

Čing rozpřáhl ruce. „Máme tytéž zájmy, Respighi. Větší slávu pána Šien-šina."

„Tzeentche."

„Jak chceš. Na jménech nezáleží. Nakonec sloužíme téže věci."

Respighi se zahihňal.

IV

Johann se rozhodl přijmout de la Rougierrovo pozvání na večer a teď řešil, jak to udělat, aby jeho přítomnost na večíрку nepůsobila příliš nápadně. Byl si vědom, že si svým neustálým vyhýbáním se plesům a recepším bujícím u císařského dvora vybudoval pověst nespolečenského člověka. Ne že by tyhle záležitosti přímo nenáviděl, ale vzdálil se od světa titulů a etikety na tak dlouho, že se do něj už netoužil vracet. Nejnovější tance, současná móda v límcích a malicherné hašteření dvorských klik mu prostě nepřipadaly ani důležité, ani zajímavé.

Ale bylo mu jasné, že na večíрку bretonského vyslance musí být. S nezvyklou jistotou věděl, že to nebude jen nevinná společenská záležitost. Ve vzduchu visel pach Bestie.

Odpoledne se setkal s Leosem von Liebewitz, který byl ve zlověstně dobré náladě, a zjistil, že vikomt a jeho sestra jsou také na de la Rougierrově seznamu hostů. Leos mu nabídl místo v kočáře, což s nacvičenou samozřejmostí přijal.

Johanna děsilo, že uzavřený, chladný vikomt postrádající Špetku humoru byl schopen alespoň trochu vstředního chování jedině tehdy, když prolil krev. Než mladík Johanna opustil, poplácal ho po rameni a potřásl mu rukou. Domníval se, že Leos protáhl fyzický kontakt o chvilku déle, než bylo nutné. O vikomtovi se vyprávěly různé historky, ale ne tehdy, když to mohl zaslechnout... Příběhy o tom, proč odmítl sňatek s nepochybně atraktivní Clothilde z Avereimu, nebo dokonce historka o drahouskovi měsíce...

De la Rougierre byl mimo palác a dělal přípravy, a tak se Johann musel poptávat, kdo ještě bude u stolu. To znamenalo složit poklonu hraběnce Emmanuelle a ztratit s ní víc času, než chtěl.

Hraběnka byla určitě nejkrásnější žena, jakou kdy viděl, ale byla tak zahleděná do sebe, že se dalo říct, že je zároveň i nejnudnější. Našel ji obklopenou houfem nehezkykých služek, jak se snaží vybrat si mezi sedmi stejně úžasnými, přezdobenými a značně necudnými róbami. Spoléhala na úsudek komorníka Mnoujkiného. Tomu muži se značně ulevilo, když za něho někdo tuto povinnost přebíral. Hraběnka požádala Johanna o radu, a tak mu nezbylo než sedět v

jejím pokoji, zatímco ona běhala za zástěnu, aby si svlékla a oblékla další šaty. Mnoujkině se taktně stáhl a nechal svou paní bez garde.

Celou dobu ani na okamžik nepřestala mluvit. Johann se dozvěděl, že večírek má počítat svou přítomností i budoucí císař Luitpold. Měl se objevit Mikael Hasselstein, kithajský vyslanec Tien Čing a velkokníže Hergard von Tasseninck. Byla pozvána také markýza Sidonie z Marienburgu, která přispěchala k Emmanuelle s poznámkou, že „ten Bretonec by měl být opatrný, co se týče zasedacího pořádku, protože Leos Ioni zabil jejího manžela ve věci cti“. Johann by byl rád, kdyby se hraběnka obtěžovala podívat se, jak její bratr masakruje své protivníky, a pak teprve mluvila o věcech cti.

Tři kurfiřti, budoucí císař a lektor Sigmarova kultu. Pokud člověk předpokládá, že Luitpold může ovlivnit svého otce a Hasselstein v současné době víceméně zastupuje velkého teogona, pak bylo vidno, že v této malé, výběrové společnosti je v jedné místnosti soustředěno víc politické moci než na poslední schůzi kurfiřtské rady. Johanna nejvíc mátl, kam patří Nebeský. Jaké mohou být společné zájmy Bretonnie a Kithaje? Také bylo dobře známo, že de la Rougierre má na dvoře krále Charlese de la Tete d'Or ve skutečnosti velmi malý vliv. Dosazení navoněného trpaslíka jako vyslance byl krutý vtíp na účet Karla Franze, na jehož vysvětlování císaři nikdo zatím neměl dost silné nervy.

„Kterým dáváte přednost, barone?“

Soustředil se. Hraběnka na sobě měla opět šaty a obratně si pohrávala s klopami, aby vyniklo její dobře tvarované poprsí.

„Zelený samet,“ řekl roztržitě.

Zatvářila se překvapeně a bezděčně si začala kousat pramen vlasů jako dospívající dívka. Bylo všeobecně známo, že hraběnce je už hezkých pár let dvacet devět.

„Velmi dobře, zelený samet. Dobrá volba. Tradiční. Máte vytříbený vkus, Johanne.“

Nesvůj pokrčil rameny. Nevěděl, kam s rukama, a tak se rozhodl nechat je v klíně.

Tichým, vážným hlasem udělila služkám pokyny. Šaty měly být vyčištěny, vyžehleny, vyvětrány. Navoněny a předvedeny. Hraběnka probírala spodní prádlo a doplňky, které se k nim hodily, a podala jedné dívce klíč ke šperkovičce s pokynem, aby jí donesla několik náramků, broží, prstenů a určitou soupravu náhrdelníku a čelenky. Život hraběnky z Nulnu očividně obsahoval jedno obtížné rozhodnutí za druhým.

Johann se omluvil a odešel.

Přemýšlel o Wolfovi. A myslel na Haralda Kleindeinsta. Udělal správně, když ho vyslal po stopě?

Na ústup bylo pozdě.

Za hodinu se připojí k Liebewitzům a vydá se do mlhy.

Možná tam nalezne nějaké odpovědi.

Čekali na něj u Poutníkovy odpočinku. Zdržela ho ta záležitost s Joostem Rademakersem. Dickon byl hloupý a bude za to později pykat. Měl vědět, že Rademakers sám nemá proti Hnusákovi Haraldovi šanci. Kapitán ho vždycky podceňoval.

Celé město šílelo z mlhy. Stanice na Luitpoldstrasse byla plná krvácejících občanů, kteří si stěžovali na přepadení, loupeže a zhářství. Harald viděl tři templáře, jak se pustili do dvou Ryb. Nemínil se jim do toho plést. Pak se k rvačce nachomýtl císařská milice s hlídkou a vložila se do ní.

Dickon poslal běžce k hasičům, aby pomohli s hořícími kočáry na ulici Stovky hospod, ale běžec se buď ztratil, nebo ho zabili, nebo hasiči měli dost práce jinde.

Okanžitě mu bylo jasné, že Rosanna s Elsaesserem pro něj mají nějaké novinky. „Ven s tím,“ řekl. „Elsaessere, mluv pomalu, neopakuj se a nedrmol.“

„Zmizelý přítel Trudi Ursinové je Wolf Mecklenberg—“

„Von Mecklenberg,“ opravila ho Rosanna.

„Kurfiřtův bratr.“

Harald skousl ten oříšek, aby věděl, jak chutná. Nebylo to dobré.

„Ale baron se zajímal o Bestii dřív, než Trudi zemřela,“ odušil. „To znamená, že ví něco, co my ne.“

„Je toho víc,“ řekla věštka. „Všeobecně se ví, že baronův bratr byl jako dítě unesen rytíři Chaosu—“

„Byl to bandita jménem Cicatrice,“ doplnil Elsaesser. „Ten příběh jsem slyšel, ale nikdy jsem si to nespojil—“

„Wolf byl zachráněn,“ vysvětlovala Rosanna, „a očištěn od chaotitu. Ale možná ne úplně.“

Harald si představil zuřícího mladíka, jak trhá dívku zuby a drápy.

„Věštka, je Wolf Bestie?“ zeptal se.

Usilovně přemýšlela. Nechtěla nic říct, dokud si není zcela jistá.

„Řeknu to jinak - myslíš si, že Wolf je Bestie?“

„Není... není to vyloučeno. Měla jsem v ruce jeho šaty a snažila se najít stopy. Má auru násilí, zmatku. A také trpí nějakou strašlivou vinou.“

„Ale to z něj zabijáka nedělá?“

„Ne,“ připustila. „V tomhle městě je hodně násilníků.“

Dívala se na něj. Na kabátě měl dosud stříkanec Rademakersovy krve.

„To je pravda,“ připustil.

„Co máme dělat?“ zeptal se Elsaesser.

„Vem si na starost barona Johanna,“ nařídil. „Běž k paláci a přilep se na něho jako pijavice pro případ, že by se ukázal jeho bratr. Řekni mu, že jsem tě poslal jako ochranku. Něco si vymyslí. Přesvědč ho, že se povídá, že zabiják jde po něm. To může být pravda. Tvrdí se, že každý je zabiják. Dickon se snaží přesvědčit Háky, že jsem to já, a doufá, že mne tak odstraní z cesty.“

Elsaesser zasalutoval.

„Rosanno," pokračoval Harald, „ty se budeš držet mě. Pokusíme se najít toho Wolfa sami. Možná že není ten zabiják, ale určitě nám musí odpovědět na pár otázek."

„Je to člen Ligy," řekl Elsaesser. „Můžete začít v jejich koleji. Není to daleko."

„A také," přisadila si Rosanna, „užívá kouzelný kořen. Možná se bude snažit koupit si další."

„S tím se dá začít."

Elsaesser si nasadil špičatou čepici a odcházel.

„Chlapče," zavolal za ním Harald, „buď opatrný."

Strážník slíbil: „Budu," a šel pryč.

Harald cítil, jak bolest z boje s Rademakersem mizí. Cit starého policajta se vracel. Nebyl to jen bolavý žaludek, byla to tíseň v břiše, ve které poznal vzrušení.

„Vy ho chcete, že?" zeptala se věštkyně.

„Ano, chci."

„Živého, nebo mrtvého?"

„To je jedno, Rosanno. Pokud ho zastavíme, nezáleží na tom."

„Takže mrtvého."

„Připouštím, že je to bezpečnější."

„Mrtvý, ano. Souhlasím. Mrtvý."

„Vybíráte si meč, vikomte?"

Ve vzduchu se vznášel parfém. Poznal jej. Leos věděl, že ho čeká nudná scéna, a tak přešel jelenicí po čepeli a otočil se, aby dal najevo svou pozornost.

„Dany," řekl a ukázal na půvabné hrdlo rapírem, „nepřeceňuj svou důležitost v řádu věcí."

Oblíbenec našpulil ústa a lokny se mu roztřásl.

„Dnes večer jsme nedůtkliví, že?"

„Musím jít ven."

„S hraběnkou? Jsi hodně v její společnosti."

Hrot meče se nezachvěl. Jako by zamrzl ve vzduchu. Leos byl v dokonalé kondici, měl potěšení z napětí svalů ramen, nohou a rukou, které se pevností blížily oceli. Tuchtenhagenův šampión ho ani trochu neunavil.

„Mohl bych tě zabít, víš? Docela snadno."

„Ale bylo by to čestné?"

„Čest je záležitostí šlechticů. Mezi námi je to jiné."

Dany se zahihňal dívčím smíchem a odsunul Leosův meč.

„To určitě je, drahoušku."

Leos zasunul meč do pochvy a cítil jeho váhu u boku. Se zbraní se cítil opět celý.

„Zabil jsi dnes ráno?"

„Dvakrát."

„Dodalo ti to chuť?"

Dany se ho snažil políbit, ale Leos oblíbence odstrčil.

„Teď ne."

„Klid, klid. Víš, Leosi, když se rozčíluješ, chápu, proč kvůli tobě ubohá Clothilde z Averheimu tak dramaticky omdlévá. Slyšel jsem, že ta patetická bláznivka je poté, co ses k ní tak necitelně zachoval, pro všechny muže ztracená. Taková hanba. Taky jsem slyšel, že je to pěkně vášnivá čubka. Mladíci z města tě ve svých modlitbách musejí proklínat."

„Dany, občas jsi nesnesitelně nudný."

„Myslel jsem, že pro to mám určité oprávnění. Koneckonců, jsem důvěrným přítelem rodiny..."

Leos cítil v srdci mrazivý chlad.

„Vplouváš do rozbourřených vod, Dany. Mohlo by se ti stát, že dojde k podivnému ztroskotání."

„Ztroskotání, jaké se přihodilo hraběti von Tuchtenhagen, nebo Bassaniově Bassardemu nebo... jaká jsou ta další jména?"

„Znáš je stejně dobře jako já."

„Až tak ne. Nikdo na jejich smrt nezapomene."

Dany si pohrával s hedvábnými kapesníky, přejížděl po nich prsty a prohlížel si posouvající se vzory.

„Sestru už unavuješ, víš," řekl Leos zlomyslně. „Má mnohem důležitějšího obdivovatele."

„Děvka," odplivl si Dany.

Leos ze sebe vyrazil jedno ze svých zřídka drsných zasmání. „Bolí to, co? Setkal ses s jejím současným milencem? Prý je velmi významný a velmi vlivný. Hraběnka a on by mohli rozhodovat o osudu císařství."

Dany zaťal pěst a zmačkal hedvábí.

„Před Tuchtenhagenem a Bassardem jsem musel zabít i jiné. Máš pravdu. Pamatuji si jejich jména: klerik-kapitán Voegler z řádu Žhoucího srdce, mladý von Rohrbach, pár prostých občanů, Peder Novák, Karoli Vares..."

Dany se snažil předstírat, že se nebojí.

„Je to dlouhý seznam. Možná že má sestra vyprovokuje víc urážek, než je pro ni dobré. Ale mnozí z nich jí byli svého času blízcí. Cesty srdce jsou nevyzpytatelné."

Oblíbenec uhnul pohledem.

„A stejně tak, drahoušku Dany, i cesty mé.“
Leos vzal oblíbence za ramena a otočil k sobě hezký obličej, aby se mu mohl podívat do očí. Dany měl zúžené zorničky, což byla známka záliby v kouzelném koření.
„Nemám silné ruce, Dany?“
Leos přitiskl svá ústa na Danyho a políbil ho. Víkomť ochutnal oblíbencův strach.
„Možná že už nebudeš oblíbencem.“
Dany se mu vytrhl, plívl na kapesník a utíral si ústa. Třásl se, ale sebedůvěra se mu už vracela.
„Nikdy s tebou nebudu bojovat v souboji, Leosi,“ řekl.
Leos se usmál. „A já tě nikdy nevyzvu.“
„Koneckonců,“ pokračoval Dany trpce, „i když se mnou hraběnka teď skončila, zřejmě nebudu postrádat ženskou společnost.“
Oblíbenec se usmál.
„A jméno mé přítelkyně je stále von Liebewitz.“
Leos udeřil Danyho přes ústa, až se mu zbarvila krev.
„Měl bys být opatrnější, rodinný příteli. Kdyby tě někdy napadlo povídat, co víš, umřel bys, než bys stačil dořít první větu. Pamatuj na to.“
Dany se odplížil a praštil sebou tváří na postel. Neplakal nahlas.
Leos se dooblékal. Johann bude čekat u kočáru. Emmanuelle se opozdí jako obvykle.
Leos měl v úmyslu strávit nějaký čas s kurfiřtem Sudenlandu o samotě. Kolem toho atraktivního muže byla spousta záhad.
A po něčem šel.

V

„Etienne,“ řekla tanečnice Milizia, „je to vhodné?“
Bretonský vyslanec mrkl na dívčin kostým. Na správných místech byl těsný a střižený tak, aby odhaloval tělo. Byl to zázrak popírající gravitaci.
„Úžasné, drahoušku,“ řekl, „teď běž a nech nás o samotě. My muži tu musíme probrat nějaké záležitosti. Hostinský ti donese jídlo do šatny a já pro tebe později pošlu.“
Milizia se uklonila, což způsobilo, že se v jistých partiích roztrásla jako huspenina na talíři, a odešla. De la Rougierre cítil, jak se v něm opět probouzejí milostné touhy, a nakroutil si navoskované špičky kníru.
„Ta dáma,“ začal Tien Čing, „je velmi tělesná.“
De la Rougierre se rozesmál. Nebeský byl uličník.
„Vsadím se, že v Kithaji nemáte takové ženy, jako je naše Milizia.“
„Ne, to skutečně nemáme.“
„To je dost škoda, že? Řekněte mi, ty námořnické povídačky o dívkách z východu...“
Čing smetl mávnutím jeho vážné antropologické výzkumy stranou a zatřáskl na papíry na stole.
„Ta smlouva, de la Rougierre. Dnes v noci bych chtěl vidět, jak na ni naši hosté přitisknou své pečeti. To je nejdůležitější.“
„Samozřejmě, samozřejmě, ale nic není důležitějšího než láska, příteli, nic...“
Nebeský si dovolil slabý úsměv. „Když to říkáte.“
„Ale po lásce musí následovat válka, ne?“
De la Rougierre se udeřil do sudovitého hrudníku. „Bretonci jsou známí svými vynikajícími výkony jak na bojišti, tak v ložnici, příteli. Nepřítel se třese, když armády Charlese de la Tete d'Or III. pochodují.“
„Tak mi bylo dáno tomu rozumět. Jsem v této zemi jen ubohý cizinec, ale i já už jsem slyšel o skvělé pověsti Bretonců.“
Trpaslík zatleskal jako nadšené dítě a zvedl číši. Nebeský byl dobrý člověk a dobrý diplomat.
„Tahle smlouva bude počátkem velkého vojenského tažení proti Temným zemím, tažení, které zasáhne gobliny přímo v jejich domovech. To bude úžasné.“
„Samozřejmě,“ souhlasil Bretonec. „Když se toho účastní de la Rougierre, stěží to může být jiné než úžasné!“
„To jistě.“
„Rád slyším, že souhlasíte. Objednám další láhev nejlepšího Quenelles rose v tomto podniku a připijeme si na naše vítězství nad Temnotou.“
Čing se tiše zasmál, téměř pod vousy.
Najednou měl de la Rougierre pocit, jako by ho někdo lechtal pírkem na kostech. V pokoji se objevily stíny a přísahal by, že v jednom rohu číhá něco malého, visí to ze stropu a špehuje je lesklými očima. Když se podíval znovu, nebylo tam nic.
Donesli víno.
„Naši hosté tu už brzy budou,“ řekl de la Rougierre hostinskému. „Zařídte, aby je sem nahoru okamžitě uvedli. Jsou to důležití lidé.“
Hostinský, který za tento soukromý večírek vzal více peněz, než kolik obvykle vydělal za celé tři měsíce, byl nervózně servilní a ujistil Bretonce, že se postará, aby všechno běželo k naprosté spokojenosti. Jinak zjistí, proč tomu tak není, a vezme na svůj personál hůl.
Nebeský upil vína.

„Úžasný ročník, nemyslíte? Nejlepší vína na světě jsou bretonská. A také se v nich nejlíp vyznáme.“
De la Rougierre vypil číši a nalil si další.
Myslel na Velkou ženu.

Dostat se přes město do paláce nebylo snadné. Dva hlavní mosty byly zatarasené — most Karla Franze troskami vozů a skupinou ozbrojených Háků, most Tří mytných chrámovými rytíři a císařskou milicí, která uzavřela oba konce a pár nešťastných chodců držela mezi svými pozicemi.

Nakonec našel Elsaesser převozníka a zaplatil mu víc, než na kolik byl zvyklý.

V mlze všechno vypadalo klidně. Ale viděl blikání vzdálených ohňů na East Endu a vítr přinášel výkřiky bolesti i vzteku.

„Ošklivá mlha,“ řekl lodník. „Horší než v roce korunovace, a to byla ta nejhorší, co kdy byla.“

Veslice plula se zvednutou špicí.

„Nic není tak zlé jako mlha, až na prudký déšť s hromy a blesky.“

Zaslechli hlasité cáknutí. Nějaké lidi házeli z doků do vody.

„Možná by bylo horší zemětřesení, kdybychom ho tu měli. Nebo to krupobití v Jižních zemích, kde padají kroupy velké jako kočáry.“

Všichni měli dnes v noci plno práce - hlídka, templáři, Háky, Ryby, milice, hasiči.

Kdyby se Bestie dnes vydala ven, měla by to snadné.

„Samozřejmě invaze strašlivě zmutovaných netvorů by také pošramotila obchod a všem zkazila den.“

Pro Elsaessera to nyní byla osobní věc. Měl pocit, že je to jen mezi ním a Bestií. To samozřejmě nebyla pravda. Byli v tom s ním kapitán Kleindeinst a Rosanna.

„A déšť ohně z nebe, seslaný černým čarodějem, by byl skutečně děsný.“

A baron Johann? On je v tom s nimi taky, ne?

„Při převoznictví se musíte dívat na věci z té lepší stránky.“

Elsaesser si byl jistý, že se baron nesnaží chránit Bestii. To nedávalo smysl. I kdyby byl tím zabijákem jeho vlastní bratr, baron by se ho snažil zastavit, a pokud by to bylo nezbytné, pak i zabít.

„Tak jste tady, pane. Přejí hezký večer.“

Zaplatil převozníkovi a běžel celou cestu až do paláce. Minul další rytíře Žhoucího srdce pochodující z chrámu v chřestící zbroji.

Posily. Hlasitě se vychloubali, jak nepřítele obrátí na útěk, ale zdálo se, že nikdo z nich neví, kdo vlastně je ten nepřítel. Po jisté diskusi dospěli k závěru, že asi mají rozehnat povstání notoricky líné a nedůvěryhodné palácové gardy.

Ozdobná mříž byla spuštěna, ale Elsaesser se oháněl dokumentem od barona Johanna s císařskou pečeti, což stačilo, aby se dostal do paláce. Žádný z mužů u brány nevěděl, kde baron je. Nevěděl to ani sluha, na kterého narazil na nádvoří.

Elsaesser nikdy dřív v paláci nebyl, a tak ho překvapilo, jak je velký. Do jeho zdí by se vešlo celé město. I bez mlhy vznášející se na nádvoří by bylo snadné se tu ztratit.

Uviděl štíhlého mladíka, který kráčel k nějaké vnější budově a vypadal, že ví, kam jde.

„Promiňte, pane,“ oslovil ho Elsaesser.

Muž se otočil. Měl na sobě jeden z těch zatracených zelených sametových plášťů, které už způsobily tolik potíží.

„Promiň,“ řekl, „znám tě, strážníku?“

„Ne,“ připustil a dvořan se ušklíbl, jako by ho Elsaesser smrtelně urazil, když mluvil s někým, komu nebyl představen.

Strážník si vzpomněl na přednášky profesora Brustellina. Tenhle muž patřil k typické aristokratické rakovině, kterou ten velký muž diagnostikoval. Byl zženštilým způsobem hezký a měl už vrozené pohrdat kýmkoliv, kdo není urozeného původu.

„Patřím k hlídce,“ vysvětlil Elsaesser. „Potřebuji mluvit s baronem Johannem Mecklenbergem.“

„Johannem von Mecklenberg, máš na mysli.“

„Ano, samozřejmě, Johannem von Mecklenberg,“ připustil Elsaesser netrpělivě. „Nevíte, kde je?“

Mladík vypadal pobaveně. „Mám se s ním teď setkat u kočáru. Je opravdu nezbytné ho obtěžovat?“

„Ano, bude vám vděčný, když mne k němu přivedete. Má to co dělat s Bestií.“

Aristokrat opustil svou jalovou pózu a zatvářil se vážně. Nájemní čele se mu objevila vráska.

„Vikomt Leos von Liebewitz,“ řekl, ale nenatáhl ruku v rukavici k Elsaesserovi. „Tak si pospěšme.“

Procházel mlhou a brzy před sebou uviděli obrysy kočáru. Baron stál vedle něj.

„Elsaessere,“ řekl, „co tady děláš?“

Vikomt ustoupil a téměř zmizel v mlze. Elsaesser uvažoval, proč je ten muž tak nedůtklivý. Bylo v tom víc než aristokratická povýšenost. Choval se jako žárlivé děvče.

„Poslal mě za vámi kapitán Kleindeinst. Jsem vaše tělesná stráž.“

Baron se nikoli nelaskavě zasmál. „Nevypadáš jako ten správný typ.“

„Promiňte, pane.“

„Ne, je to dobrý nápad. Můžeš mi říct něco o tom, jak pokračujete...“

Elsaesser věděl, že na to dojde, a tak uvažoval, jestli má baronovi prozradit, co vědí o vztahu jeho bratra k poslední oběti.

„Vidím, že ses setkal s Leosem.“

Vikomt se vynořil z mlhy s tváří jako maska.

„Lovím s Elsaesserem Bestii.“

„Toho vraha žen z lidu? Vaše zájmy mne překvapují, Johanne.“

Elsaesser cítil, že mezi vikontem a baronem něco proběhlo. Všechny ty tituly ho mátlý a jemné napětí, které je doprovázelo, to ještě zhoršovalo. Byl rád, že má obvykle co do činění jen s Rybami, Háky a vrahy.

Baron vikontovu nepřímou kritiku ignoroval a otočil se k Elsaesserovi. „Leos je vynikající šermíř. Myslím, že nám v mlze bude užitečný.“

Vikont se stydlivě usmál a snažil se pochvalu odbýt.

„Leosi, nechcete jít do toho s námi?“ nabídl baron. „Přidáte se k lovu?“

Toho muže to viditelně táhlo na dvě strany. Nechtěl mít nic společného se sprostými vraždami obyčejných lidí, ale zoufale toužil po baronově ocenění. Nakonec se nemusel rozhodovat, protože přišel někdo, kdo nepřipravené jednání přerušil.

„Elsaessere,“ řekl baron Johann, „dovol, abych ti představil vikontovu sestru, hraběnku Emmanuelle.“

Z šera se vynořila dáma zahalená v průhledném závoji, který měl v mlze chránit její obličej a šaty. Elsaesserovi nečekaně změkla kolena. Ocítl se ve vybrané společnosti. Uvažoval, co by řekla paní Bierbichlerová.

Nepochybně by řekla, že na to může umřít.

Bestie cítila mlhu a vyplížila se s napřaženými drápy z muže-skořápky.

Ve vzduchu cítila krev a zavyla radostí. Každou noc bylo město pohostinnější.

Dnes v noci to bude úžasné...

VI

Kára, tažená dvěma kradenými koňmi, rachotila po ulicích East Endu. Vstal. Nebylo už třeba cokoli říkat. Dav šel s ním, hnal se vedle vozu. Vzadu v káře vyráběl Stieglitz s neuvěřitelnou zručností pochodně. Používal zuby, aby nahradil chybějící paži. Když je namočil do smůly, podal je Brustellinovi a Kloszowskému a ti je zapálili. Jakmile se plameny rozhořely, Jefimovič s Ulrikou je rozhazovali.

Pochodeň zaviřila vzduchem a zmizela v mlze. Slyšel, jak dopadla, a pak se s tichým vhuuuu! začaly šířit plameny.

„Pryč se zeleným sametem!“ vykřikla Ulrike s vlajícími dlouhými vlasy a obličejem zářícím ve světle pochodní.

Stovka hlasů to zopakovala jako ozvěna.

Tohle byla její chvíle. Byla jako Myrmidia, bohyně války, jež vede armády proti silám Chaosu.

Ulrike samozřejmě nevědomky sloužila opačným silám.

Jefimovič dokázal ovládat dav slovy. Jak zjistil, i v dště-ní ohně byla sexuální přitažlivost. Uměl lidi vtáhnout dovnitř a donutit je, aby byli s ním, obrátit je na jakoukoli víru. Kdyby chtěl, mohl by zítra vstoupit do služeb císaře a obrátit ty lidi znovu, udělat z nich horlivé zastánce aristokracie. Jeho hesla opakovaly tucty úst a zdálo se, že se právě tam zrodila.

Ale nikdy nebude mít to, co má Ulrike.

Opravdu byla Andělem revoluce. Šílenství v ní zářilo jako plamen bohů. Vášnivě v jejich věc věřila a její víra byla nakažlivá.

Samozřejmě byla krásná. Samozřejmě byla mladá. A samozřejmě zažila spoustu utrpení na vzestupu z domácího otroka v anděla. Ale bylo tu ještě něco víc, něco uvnitř. Něco, co mají někteří herci, jen málokterý vůdce a všichni bohové.

Na ulici nebyl jediný muž, který by nebyl ochoten jít za Ulrike na smrt. Muži tak různorodí jako Kloszowski, Brustellin a Stieglitz do ní byli zoufale, beznadějně zamilovaní. Říkalo se - ovšemže lživě - že si svým vzhledem zotročila kurfiřty, dvořany, a dokonce i císaře.

Zpívala revoluční písně. Její jasný, vysoký hlas zněl nad chórem davu.

Zlehka hodila pochodeň do okna ve druhém patře. Šlehající plameny vyvolaly jásot.

Dav by ji oslavoval, i kdyby podpálila jejich domovy. Nebylo nic, co by tahle žena nedokázala.

Jefimovičův vnitřní oheň vzplál. Obličej, který mu Respighi našel, mu neseděl. Do rána bude potřebovat nový. Tato nepřijemnost ho rozčilovala. Dnes v noci se musí postarat o příliš mnoho důležitých záležitostí.

„Budou se trást ve svých palácích,“ hřímá Kloszowski. „Dnes v noci o tom napíšu báseň. Budou žít, když rod Druhého Wilhelma bude zapomenut.“

Vozík zastavil. Na ulici se tlačili lidé.

„Co se děje?“ zeptal se Jefimovič.

„Templáři,“ řekl jeden z vůdců Ryb zvaný Ged. „Zatarasili mosty a snaží se nás udržet na této straně.“

Jefimovič se zamračil. Nemůže jich tu být dost.

Požáry začaly na East Endu, v nejmenším ze tří trojúhelníkových klínů uvnitř městských hradeb tvořících Altdorf. Na jedné straně byl klín s palácem a chrámem a na druhé doky a univerzita. Jefimovič měl v plánu ovládnout doky a přehnat se ulicí Stovky hospod, aby se spojil s radikálními studenty školy Ulliho von Tasseninck. Blokádu mostu předvídal.

„Stieglitzi,“ řekl, „ty jsi taktik. Máme početní převahu. Prorazíme skrz ně?“

Bývalý žoldák se ťukal do pahýlu. „Lodě. Potřebujeme lodě. A lučištníky.“

„Dobrá,“ řekl Jefimovič. „Gede, dej mu, co potřebuje.“

„A ty,“ zeptal se Kloszowski. „Co uděláš ty?“

„Já se přeplavím a zajistím, abychom překvapili templáře ze zadu. Vezmu s sebou Ulrike. Může nám v docích získat

další podporu."

„To je dobrý plán," souhlasil Brustellin. „Připomíná taktiku Beatrice Monumentálně kruté na jejím tažení proti třinácti vzbouřeným kurfiřtům."

Ulrike je neposlouchala. Dosud zpívala, dosud jásala s davem. Jefimovič ji stáhl dolů a pomohl jí vystoupit z vozu. Lidé jí s úctou uvolňovali cestu. Nějaký mladík jí padl k nohám a políbil lem jejích šatů. Usmála se na něho a udělala z něj radikála na celý život.

Jefimoviče svědily rukavice. Dnes v noci mu jeho vnitřní oheň působil utrpení.

„Mám připravenou loď," řekl Ulrike. „Je maskovaná. Setkáme se s přáteli na druhé straně."

Ulrike se nechala vést jásajícím davem jako dítě. Šlo to pomalu, ale nezastavovala se příliš často, aby rozdávala požeňání nebo se nechala objímat.

Nyní hořelo pět nebo šest městských bloků a ohně se šířily mezi těsně namačkanými domy. Pro Tzeentche dnes shoří hodně masa.

Nakonec dostal Jefimovič Ulrike na loď. Respighi už předtím zabil její majitele a zakryl je plachtou. Nenápadně je pak přivázal u nedalekého opuštěného mola. Když stahoval plachtový kryt a pomáhal Ulrike vstoupit do lodě, mýjely je další lodě plné lidí, které pluly k mostům. Povzbudivě na ně zavolala, ale většinou ji neslyšeli. V davu byli podivně osamělí.

„Skoň se, nechci, aby tě viděli."

Přikrčila se a obdivně se na něj zahleděla. Uspokojovalo ho to.

„Tu máš," řekl. „Smotej si to jako polštář."

Vzala si plášť. „To je zelený samet," řekla.

„Jakmile zvítězí revoluce, budeme všichni nosit zelený samet."

Zasmála se. „Jakmile zvítězí revoluce..."

Začal veslovat. Rukavice ho při veslování dřely. Raději by tu měl na tuhle práci někoho jiného, ale Respighi měl co dělat u Matthiase II.

Vesla pleskala o vodu a mlha byla všude kolem. Za Ulrike Jefimovič dosud viděl zářit ohně v East Endu.

„Už tam jsme?" zeptala se Ulrike.

„Jsme u znamení označujícího polovinu cesty."

Byli daleko od všech mostů. Na žádném břehu neviděl mlhovou lucernu.

To bylo správné.

Zvedl vesla.

„Co se děje?"

Jefimovič vytáhl hák zpod sedačky.

„Bestie, Ulrike..."

„Co? Kde?"

Vstal. „Bestie tě jde zabít."

Udeřil. Vytryskla krev a měl pocit, že si vymkl rameno.

V očích jí zůstal překvapený výraz, i když už měla v čele zaražený hák.

Výtrhl zbraň ven a začal s prací Bestie.

VII

Na stanici v Luitpoldstrasse byl blázelec. Když tu byl Harald odpoledne hned po svém boji s Joostem Rademakersem, potloukal se kolem neuspořádaný dav rozčilených lidí, kteří metali na přední část budovy oblázky a kletby. Nyní to byl pevně semknutý dav vztekklých lidí, kteří házeli víc než jen kamení a slova. Přední okna byla rozbitá a do stanice létaly zapálené pochodně, které na podlaze zadupával jeden ze strážníků. Harald si přál, aby se nemusel prodírat davem, když se chtěl dostat dovnitř, protože mu připadalo, že se za ním zavírá jako past. A korunu své nedbalosti nasadil tím, že s sebou vzal věštkyni a vystavil ji tak zbytečně nebezpečí. Takhle nějak muselo vypadat Druhé obléhání Praag.

„K čertu," řekl Thommy Haldstaake, starý policajt a rozbíječ hlav. „Vezmu na ně kuši. To ty darebáky rozežene."

Thommy se podíval na Dickona, který seděl zasmušile v rohu a celé to očividně vzdal. Na stole měl kouřící konvici s čajem a občas se napil.

Kapitán Thommyho návrh nezamítl, a tak strážník sebral ze stolu Dickonův kroužek s klíči. Cestou ke zbrojnici klíče přebíral a hledal ty správné ke dvojitému zámku.

„Ne," řekl Harald.

Thommy se zastavil a otočil se k němu.

Harald stál a třel si čelo, kde měl modřinu od Rademakerse. Pak nechal ruku klesnout na rukojeť Magninova nože.

Když jej jmenovali do hlídky, byl jeho partákem Thommy. Starý strážník mu ukázal všechny způsoby, jak si chytrý policajt může vylepšit plat tím, že tu a tam přijme korunu nebo dvě a otočí se zády k nějakému zločinu, nebo také tím, že dostává podíl od všech pasáků, hráčů, prodejců kouzelného kořene nebo kapsářů, kteří chtějí provozovat živnost v jeho revíru. Harald tenkrát šel přímo za kapitánem Gebhartem, Dickonovým předchůdcem, a řekl o praktikách kriváckého policista. Dost ho překvapilo, že jej Gebhart prostě vyhnal z kanceláře.

Thommy mu vysvětlil, že se zapomněl zmínit o tradici, podle níž dává strážník ze svých osobních příjmů desátek kapitánovi. Pak se Thommy pokusil rozsekat Haralda na malé kousky.

To bylo dávno a Thommy byl tehdy mladší. Ale byl to rovný boj a ani jeden z nich se nestal vítězem. Thommy měl

dosud nesouměrné lícní kosti a Harald na boku stopu po ráně nožem.

Thommy vsunul první klíč do zámku a otočil jím. Zaskřípalo to.

„Thommy, řekl jsem ne.“

Starý policajt se s bručením otočil a vyřítel se na něho jako zápasník.

Tentokrát se to rozhodne. Harald neměl čas na boj muže proti muži. Takže to bude muset být rychlé.

Harald vytáhl magnina, vyhodil ho do vzduchu, chytil za čepel a mrštil jím.

Bylo to milosrdné. Rukojeť praštila Thommyho do hlavy a na místě ho zastavila. Zapotácel se vpřed, ale už ztratil vědomí. Harald sebral nůž. Thommy už byl v limbu, natažený na hrubé dřevěné podlaze.

Dickon si nestěžoval. Úhledný svět pravidelných úplatků a pohodlné korupce se mu rozpadal kolem přílby. Polkl trochu čaje.

Oknem proletěla pochodeň. Harald ji chytil ve vzduchu a vrátil jediným rozmáchnutím do mlhy.

Přišli s Rosannou za Dickonem, aby nechal rozšířit zprávu, že se kvůli výsledku hledá Wolf von Mecklenberg. Ale kapitán nebyl schopen postarat se o cokoli, ani ho Haraldův případ nezajímal. Dnes večer nebyla Bestie prioritou.

„Dickone,“ řekl Harald, „tady to časem začne hořet. Vezmi chlapy ven.“

Dickon vzhlédl, ale zdálo se, že ani neví, kde je.

Harald k němu došel a dal mu facku. Kapitán něco zamumlal.

Rosanna se postavila vedle něj. Sebrala Dickonův zpola plný hrnek čaje a přičichla k němu.

„Kouzelná šťáva,“ řekla.

Harald zaklonil Dickonovi hlavu a zahleděl se mu do očí. To, co teď viděl kapitán, mělo se skutečností jen velmi málo společného.

„Ty hlupáku,“ řekl s citem. Dickon se usmál a z koutků úst mu vytekla trocha slin.

Ozvalo se zaprašštění a do okna vrazilo kolo od vozu. Větší část okenních křidel vzalo s sebou. Byly k němu přivázané hořící hadry. Celé to bylo nasáklé lampovým olejem.

Thommy zasténal a pokusil se vstát.

Kroužek s klíči visel na dveřích zbrojnice. Harald jej sebral a hodil Rosanně.

„Najdi někoho alespoň zpola slušného, ať otevře cely. Budou tam jen děvky, opilci a tuláci. Vyved'te vězně ven a řekni všem strážníkům, které najdeš, aby odsud vypadli.“

Věštkyň bez dotazů odešla.

Harald se podíval na Thommyho a Dickona. Musí se postarat, aby tu žádný z těch darmožroutů neuhorel zaživa.

Lákalo ho je tu jednoduše nechat, ale odolal tomu.

Z hořícího kola šlehaly plameny. Dickonovy květiny v kořenáčích už hořely a oheň se šířil ke skřini plné výkazů o zatčení. Stanice v Luitpoldstrasse se stala potápějící se lodí a na Haraldovi záviselo, aby odsud všechny dostal.

Venku lidé řvali: „Smrt hlídce!“

Skvělé.

Harald si hodil Thommyho přes rameno jako hasič. Starý policajt přijal příliš mnoho úplatků v koláčích a smetaně, takže se pod jeho vahou Haraldovi podlomila kolena. Ale udržel se na nohou.

„Smrt císaři!“

Venku v úzké uličce se rvali opilci s hlídkou a snažili se dostat z předních dveří. Vynořili se v krupobití kamenů a kusů dřeva.

Poručík císařské milice se snažil udělat pořádek a uděloval taktické pokyny, kterých si nikdo nevšímal.

„Pryč se zeleným sametem!“

Dva policajti si uváženě strhávali tabardy a odznaky a rvali na sebe civilní pláště. Byl to jeden ze způsobů, jak podat rezignaci u hlídky.

„Smrt Sigmarovi!“

Harald si prorazil cestu ven a hodil Thommyho na schody před stanicí, až se skutálel k davu. Do ruky ho praštil kámen a slyšel, jak dav volá po krvi.

„Smrt... smrt... smrt!“

Poručík milice vyšel ze stanice. Lesklý hrudní plát z něj udělal nepřehlédnutelný cíl. Vzápětí v něm kameny nadělaly důlky a poručík zavrával. Harald ho odtáhl z cesty a hodil do davu.

Bylo to jako hra. Jakmile jste se stali součástí davu, už jste nebyli nepřítel. Harald slyšel, jak poručík křičí: „Smrt hlídce!“ spolu s ostatními.

Probojovával se skrz řídnoucí zástup strážníků a drobných zlodějíčků, aby se dostal zpátky na stanicí. Skoro všichni už byli odsud pryč. Nyní už všude hořelo a oheň pomalu sílil. Zřítela se zeď a kolem nohou se mu zvedl oblak prachu.

„Smrt všem!“

Od věznice přiběhla Rosanna. „Všechny cely už jsou prázdné,“ řekla.

„Jdi ven,“ nařídil ji. „Seberu Dickona a půjdu za tebou. Tuhle stanicí zavíráme. Stejně to byla mizerná díra...“

Dickon vrával v chodbě. Jeden rukáv mu hořel, ale nedokázal přinutit svou ruku ho uhasit. Třel se o zeď, ale plameny hořely dál.

Harald strhl kapitánovi kabátec a odhodil jej. Dickon vypadal ublíženě.

„To byl dobrý kabát,“ zablábolil. „Od bratrů Briechsových z Schwarzwasserstrasse.“

Nechal se vyvést ven jako dítě.

Jakmile trojice opustila stanicí, propadla dovnitř střecha v oblaku horkého vzduchu, kouře, prachu a popela. Tlaková vlna vyletěla dveřmi a shodila je ze schodů.

Dav se nyní rozptýlil. Několik strážníků leželo na ulici a lidé do nich kopali. Harald si všiml, že jeden z těch dvou

strážníků, co si navlékali civilní šaty, kopal do svého bývalého seržanta.

„Smrt tyranům!“

Celá čtvrť byla v plamenech.

Podíval se po Rosanně a viděl, že má potíže. Dva členové milice a Ryby s odznaky revolučního hnutí se nad ní rvali jako psi nad kusem masa.

Pochopil, že všichni chtějí smrt a je jim jedno čím.

Harald vrazil do jednoho z rváčů a vytáhl Rosannu z té vřavy. Muž zvedl kyj, ale zachytil Haraldův pohled a couvl.

„Hnusák Harald,“ zamumlal s rostoucí panikou, „Hnusák Harald se vrátil!“

Revolucionář - Harald si vůbec nevzpomínal, že by se s ním kdy setkal - se otočil a utekl. Šířil tu zprávu dál.

Harald cítil, že jej mužův strach rozveselil. Nutkání volat bylo nakažlivé.

Dav se tříštil a stahoval. „Jsem zpátky,“ zařval na ně. „Hnusák Harald se vrátil!“

Mlha byla dosud hustá, ale díky ohňům v ní bylo lépe vidět. Dav proudil směrem od hořící stanice, přeléval se jako tekuté olovo a proudil do bočních uliček.

Na zemi ležely pláště a kabáty. Lidé vyrazili ven oblečení do mlhy a zjistili, že se ocitli uprostřed ohňů. Až plameny vyhasnou, dojde na chlad a horečku.

Rosanna něco říkala. „Není tu jen jedna Bestie... Ti všichni jsou bestie...“

Dav se přesunul na nové bojiště. Při příštím úderu zasáhne ulici Stovky hospod. Pak se buď přesune za řeku do paláce, nebo zamíří na sever na univerzitu. Možná se rozdělí na dvě části. Možná to neprobíhalo jen tady. Třeba se tohle dělo po celém městě.

Luitpoldstrasse byla nyní prázdná a rozhostilo se na ní strašlivé ticho. Harald slyšel praskání hořících budov a tlumené sténání raněných. V ústech měl krev. Odplivl si.

Thommy ležel tvář k zemi a krvácel. Možná byl dosud naživu. Dickon seděl se zkříženými nohama na dlažbě a snažil se nahradit kabát od bratrů Briechsových oblečením, které posbíral kolem. Byl z něho zlomený člověk, což alespoň Haraldovi ušetřilo potíže s jeho zkrocením.

Mlha se zmítala a proudila do míst, která nedávno zaplňoval dav.

Obrátil se k Rosanně.

Stála ztuhle s rukama podél těla, jako by bojovala s náhlým ochrnutím. Žila na čele jí pulzovala a měla vytřeštěné oči.

Natáhl se po ní, aby s ní zatřásl, ale zarazil se dřív, než se jí stačil dotknout. Nechtěl přerušit ten kontakt, ať už to bylo cokoli.

„Co vidíš?“ zeptal se.

Pohybovala rty a něco zakrákala. Nerozuměl ji.

„Co?“

Navzdory četným požárům byla chladná noc. Harald zamrazilo.

Rosanna opět zakrákala, ale tentokrát zřetelněji.

„Blízko,“ řekla, „blízko.“

VIII

Na ulici probíhaly nějaké výtržnosti, ale nebylo to nic, co by templáři nedokázali zvládnout. Dal kleriku-kapitánu Hovenovi rozkaz, aby ve městě udržel pořádek. Věděl, že se na něho může spolehnout, protože to je skutečný Sigmarův služebník.

Mikael se skutečně trápil, zatímco jeho kočár projížděl mezi kontrolními stanovišti.

Celý den o Yelle neslyšel. Nervy měl napjaté jako struny.

U Matthiase II. ležel na zemi zelený sametový koberec. Stáli tam sluhové s pochodněmi, aby v mlze osvětlili cestu k hospodě.

Hasselstein spěchal po chodníku ke dveřím. Matthias II. byl prázdný, nebyli tu obvyklí zákazníci, jen lokajové a číšníci v livrejích bretonského vyslance. Pro tuto příležitost vyzdobili hostinec v bretonských barvách. U zdi bylo na stolech připravené studené občerstvení.

„Lektore,“ uklonil se hluboko de la Rougierre, „vítejte...“

Hasselstein byl k malému hloupému trpaslíkovi zdvořilý a zvedl k políbení ruku s prstenem označujícím jeho úřad.

„Jste mým prvním hostem. Dnes večer tu bude velice vybraná společnost. Mohu vám nabídnout bretonské víno?“

„Ne, děkuji... ale možná že ano.“

Vyslanec se široce usmál a luskl prsty. Služka v těsném živůtku mu nalila plnou číši jiskřivého Vin de Couronne.

To víno by mu mohlo pomoci, aby se trochu uvolnil.

Dívka odběhla a Hasselstein si všiml, jak přiléhavě má střižené šaty. Měl podezření, že ten tatrman trpaslík má prsty i v návrhu oblečení pro své služby.

Leos von Liebewitz byl možná nejlepším duellantem v císařství, ale rovněž Etienne de la Rougierre by si mohl v jistém trochu jiném smyslu činit nárok na titul nejlepšího mistra meče.

Hasselstein myslel na svou milenkou a její vrtochy. Byla nepředvídatelná jako altdorfská mlha a stejně nebezpečná. Dnes v noci si musí u Yelle upevnit svou pozici, jinak riskuje šílenství.

Samozřejmě že de la Rougierre míní přijít s nějakým diplomatickým plánem nebo tak něco, a tomu by měl rovněž věnovat pozornost.

Jako další přijel budoucí císař Luitpold doprovázený dvěma gardisty v plné zbroji.

„Příšerná noc," prohlásil. „Půl města je v plamenech."

Mladík byl dosud v mnoha ohledech jako dítě a měl sklony k přehánění.

„Skutečně, Výsosti?" zeptal se Hasselstein zdvořile. „Překvapujete mne."

„To ta mlha," řekl mladík. „Mate lidem hlavu."

„Ta mlha, ano."

Myslel na Yelle, její rty, oči, měkkost...

„Mlha."

Služka donesla principi číši s vínem a on ji poděkoval. Téměř omdlela, očividně zamilována do mladého muže když už ne pro jeho vzhled, tak proto, že v něm viděla budoucího císaře. Luitpold ji byl uchvácen, zejména když se naklonila, aby mu dolila číši. Palácové služby takhle určitě nevypadaly.

„Víte," řekl dědic Císařství, „přisahal bych, že jsem něco zahlédl v rohu místnosti... něco malého, se zářivými očima..."

De la Rougierre byl uražen. „Výsosti, to je naprosto vyloučené... Nechal jsem dnes odpoledne pochyťat a pozabíjet všechny krysy..."

...a ty budou dnes večer ozdobou stolu, pokud byly Hasselsteinovy předsudky ohledně bretonské kuchyně správné.

...a zajistil jsem, aby tento podnik byl vhodný pro nejurozenější a nejvytříbenější hosty..."

Trpaslík mrkl a úsměv nabral lascivní podtón.

...i když samozřejmě budou poctěni zábavou, jakou při těžkopádnějších dvorských oslavách nenajdete."

De la Rougierre málem poskakoval. Mnohem lépe by se vyjímal na místě kejklíře než vyslance. Opravdu je na čase, aby císař protestoval u krále Charlese proti tomu malému idiotovi.

„Zajistil jsem všelikerou zábavu, jakou málokdy uvidíte. Doufám, že bude vyhovovat rafinovanějším chutím a svobodnějšímu vkusu..."

Hasselstein si myslel, že ví, co má trpaslík na mysli, a trochu ho to znepokojilo. Myslel na Yelle a nechtěl z toho být vytrhován nějakou lacinou bretonskou podívanou.

Venku zastavil další kočár. Vystoupili z něj Hals a Hergard von Tasseninck. Velkokníže si oťukával kapesníčkem čelo, kde trochu krvácel.

„Někdo hodil na otce kámen," řekl Hergard.

Hasselstein měl prázdnou číši a rozhodl se, že si ji nechá dolít.

Vypadalo to na velice nudný večer.

„Blízko..."

Rosanna se cítila jako malá rybka vedle velryby. Tvor, kterého lovili, byl nedaleko a měl hlad.

Kontakt se objevil odnikud a zakousl se jí do mozku. Uvažovala, jestli byla Bestie v davu na Luitpoldstrasse. Mohla se podívat vrahovi do očí a cítit následky až teď.

Ta bytost ji zaplavila, až ztuhla na místě. Chtělo se jí zvracet, ale ovládla se.

Kleindeinst se zájmem ustoupil.

I kolem něho bylo násilí. Dnes odpoledne zabil člověka. Nedokázala se na něho podívat, aniž by to cítila. V hlavě jí Haraldova pěst znovu a znovu drtila hrdlo Joosta Rademakerse.

Pak byla volná.

Zalapala po dechu a řekla: „Je blízko. Velmi blízko."

„Kde?"

Snažila se najít směr a otáčela se v kruhu.

„Tudy," ukázala. Tímto směrem se vydal dav.

„K ulici Stovky hospod?"

„Ano."

Představila si Bestii běžící spolu s davem, který ji nevidí, ale Bestii rozněcuje jeho divoštství. Nyní už touží ochutnat krev.

„Kapitáne Kleindeinste," řekla.

„Ano?"

Vzpomněla si na temné srdce bytosti, která se dotkla její mysli. Bylo to jako koncentrovaný oblak černi, v němž se mihají stříbrné blesky.

„Bestie se připravuje opět zabít."

IX

Johann dokázal přijet bez přílišného povyku, jelikož hraběnka Emmanuelle musela okázale vstoupit před kýmkoli ze svého doprovodu. Vystoupila z kočáru, jako by očekávala jásající davy, a byla vyvedena z míry několika pobudy, kteří stáli vedle hospody a zlověstně mručeli.

Když se Johann blížil k zelenému sametovému koberci, cítil, že se nepřátelství soustřeďuje na něho. Nějaký muž se znakem Ryb vyplívl na koberec kus hlenu a znechuceně odkráčel.

Leos napůl tasil meč, ale pak si to rozmyslel. Pokud se Smrtící čepel dokázala donutit uvažovat, pak se musí dít něco opravdu špatného.

Elsaesser nervózně pobíhal a snažil se je popohnat. Z dálky sem doléhaly výkřiky a několikrát minuli hasiče, kteří se řítili od jedné katastrofy ke druhé.

Uvnitř Johann přijal de la Rougierrovy pozdravy a prohlédl si společnost.

Mikael Hasselstein byl téměř opilý, což u něj Johann dosud nezažil. Sotva vešli, kymácel se k nim, ale držel se zpátky. Hals von Tasseninck, obklopený služkami, předváděl obvaz a jeho syn kvůli něčemu trucoval. Tien Čing, Nebeský, seděl klidně a uzobával z talíře s jídlem. Markýza Sidonie upustila sklenici, když vešel Leos, a rozhlížela se po zbrani, ale nic nenašla.

„Strýčku Johanne," řekl Luitpold, „rád tě vidím."

Johann se trochu uklonil.

„A vás, Leosi, samozřejmě také."

Vikomt srazil podpatky.

„Měl jsem strach, že to bude nudný večer," řekl budoucí císař až příliš hlasitě, „ale teď vidím, že tu dnes bude dobrá společnost."

Luitpold něco popil a nebyl na to zvyklý. Johann věděl, že ho čest zavazuje, aby na následníka dohlédl. To mu přidalo další starosti.

Další hosté ho poněkud překvapili - Oleg Paradjanov, kislevský vojenský atašé; Snorri Svedenborg, člen delegace z Norsky; Mornan Tybalt, který skličně mumlal něco o smyslu daně z palců; baron Stěpan Todbringer, syn a dědic hraběte Borise z Middenheimu. Byly tu zastoupeny ještě další dvě zahraniční mocnosti, vlivný ministr a další kurfiřt.

Vyměnil si s hodnostáři konvenční zdvořilosti a snažil se všechny sledovat.

Elsaesser stál u dveří a oždiboval studené kuřecí stehno. Uvázl někde na hranici mezi hostem a sluhou. Kleindeinst ho poslal, aby na něho dohlížel, ale Johann si nebyl jistý, jestli jako strážce nebo jako špiona. Přesto by mu rázný mladý strážník mohl být užitečný.

Hasselstein stál v rohu místnosti s hraběnkou a naléhavě na ni mluvil. Svá slova doprovázel důraznými gesty. Hraběnka se tvářila znuděně. Muž, který nudí Emmanuelle von Liebewitz - to bylo něco nového. Za jiných okolností by ten obrat Johanna pobavil. Ale teď ne. Kde je Wolf? A Bestie?

Začínal podezřívát úplně každého. Většina přítomných vyjma prince Luitpolda byla vysoce pravděpodobnými kandidáty.

Vzpomínal si na cár zeleného sametu, který našel v uličce vedle. Skoro ho lákalo prohlédnout si všechny pláště v hale a hledat trhlínu. Ale věci se většinou nedají vyřešit tak snadno. Ani ve špatném melodramatu ne.

„Barone Johanne," řekla markýza Sidonie. „Mohu si s vámi promluvit? Připravuji petici k císaři a uvažovala jsem, jestli byste na ni nepřipojil svou pečeť. Jako kurfiřt máte dost vlivu."

Johann se ženy s hubeným nosem zeptal, čeho se ta petice týká.

Odfikla si a řekla: „Soubojů, kurfiřte. Měly by být zakázány."

Ozvalo se zatleskání a Johann se otočil k malému pódiu na druhém konci místnosti. De la Rougierre se smíchem vstával.

„Ctění hosté," pozvedl číši. „Vítejte na této skvělé události. Věřím, že všichni jste se dostatečně najedli a napili..."

Snorri, který toho vypil hodně, souhlasně zařval.

„To rád slyším. Bretonská pohostinnost je, jak víte, legendární."

„To je pravda," zamumlal Hasselstein a odvrátil se od hraběnky. „V tom smyslu, že nelze dokázat, že by kdy existovala."

Trpaslík se na lektora nevraživě podíval a pokračoval: „Dnes v noci jsem pro vaše potěšení vybral jen nejlepší zábavu. Dovolte mi představit dámu značně vydatných nadání..."

Světla potemněla a rozhrnula se opona. Flétnista začal hrát známou melodii.

Na jeviště vyšla tanečnice, ale Johanna víc zajímaly tváře hostů.

Díval se, jak hledí s výrazem sahajícím od uchvácení až po znechucení, a uvažoval.

Který, pokud vůbec...?

V docích se bojovalo.

Wolf nechápal, kvůli čemu je ten rozruch, a nenašel nikoho, kdo by mu to vysvětlil.

Snažil se držet mimo, i když cítil, jak se mu bouří krev. Šaty na něm uschly jako druhá kůže.

Cítil krev a oheň a svíral hák, jako by byl částí jeho těla.

Háky a Ryby vytvořily poprvé v historii alespoň dočasné spojení a společně házely z jednoho doku lidi do řeky. Dav jásal při každém šplouchnutí.

Wolf viděl, že všechny oběti mají na sobě uniformu nebo zbroj. Templáři, milicionáři, palácová garda, strážníci z hlídky.

„Smrt Karlu Franzovi!" zařval muž povzbuzující dav.

Muži ve zbroji se ve vodě zoufale snažili rozepnout si kožené řemínky a shodit zbroj, než je stáhne ke dnu. Cákání vytvářelo bílou pěnu.

Vůbec tomu nerozuměl. Než padla mlha, bylo město normální. Nyní jako by se všichni zbláznili.

Nějaký rváč ho popadl a Wolf po něm vyjel zahnutými prsty jako zvíře, ne pěstí jako člověk.

„Tady jeden škrábe, chlapci," zavolal rváč.

Wolf se soustředil a sevřel ruku v pěst. Zlomil muži nos a vrazil mu loket do hrudníku. Muž padl na kolena, svíraje si rukama krvácející obličej.

Wolf se dal na útěk. Doufal, že se dostane pryč dřív, než se seběhnou přátelé toho rváče a rozhodnou se, že by mu neškodila další studená koupel.

Měl v ruce hák, takže byl na potíže podobného druhu připraven.

Cestu k Poutníkovu odpočinku neznal, a tak vyhlížel hospodu nebo nějakou budovu, kterou by poznal a mohl tak

určit, kde je.

Srazil se se skupinou mladíků a pochopil, že mu znovu hrozí hození do řeky. Zvedl hák a připravil se k boji.

Ale nedošlo k tomu.

„To je von Mecklenberg," řekl známý hlas. „Wolf."

Z mlhy se vynořil Otho Waernicke a objal ho. Skupinku tvořili členové Ligy.

„Mysleli jsme, že už to máš za sebou. Po tom, co se stalo Trudi, jsme čekali, že tě Bestie dostala."

Trudino jméno bylo jako šíp, který se zabodl až po opeření.

„Trudi? Bestie?"

Otho neměl čas ani chut' něco vysvětlovat.

„Soutěž v pití vína se nekoná," řekl vůdce studentů. „Tradice stará tři sta let je zničená. To je strašné."

„Bojujeme za císaře," prohlásil jeden ze studentů. „Byla povolána celá Liga. Rebelové jsou uvnitř hradeb, takže musíme buď zvítězit, nebo zahynout."

Byla to pěkná řeč a byla by ještě hezčí, kdyby ji mluvčí opile neblábolil. Podpírali ho dva kamarádi a všechny je zahaloval oblak estaliánského sherry.

„Kde je Trudi?" zeptal se Wolf Otha.

Vůdce studentů neuměl nic skrývat. „Je mrtvá, Wolfe. Byla to Bestie. Minulou noc..."

Wolf klesl na všechny čtyři a zavyl. Rev zármutku mu stoupal hrdlem a naplňoval okolní noc, rozléhal se ozvěnou po celé čtvrti.

Otho se členy Ligy udiveně ustoupili. Vlastenec byl ohromen.

Wolf stál na zadních nohou a drásal si hrud'. Hákem si roztrhl košili a rozrýval chlupy na hrudi. Necítil bolest, protože srdce už měl rozervané.

Otočil se a prchal od svých přátel, spíše jako zvíře než jako člověk. Běžel mlhou i ohněm. Mysl mu pádila sama, jak se snažila utéci před tím, o čem věděl, že musí být pravda.

Je netvor. Vždy byl netvor. Už před Cicatricem.

V ústech ho bolely prodlužující se zuby.

X

Při Miliziině tanci se de la Rougierrovi plnila ústa slinami. Ta velká žena byla monumentální, úžasná, diktátorská. Pro ni by uzurpoval království, zabil bratra, zradil svou čest. A dnes v noci ji bude mít celou pro sebe, aby s ní nakládal podle své libosti.

Rosanna ho vedla. Následoval ji s nožem v ruce.

„Tudy, tudy, tudy," mumlala znovu a znovu.

Hledala Bestii.

Procházeli spleť uliček táhnoucích se souběžně s ulicí Stovky hospod křížem krážem stále blíž k hlavní třídě.

Čas od času minuli lidi běžící jedním nebo druhým směrem, ale pohled na Haraldův nůž je pokaždé přesvědčil, že bude rozumnější nechat tu podivnou dvojici na pokoji a hledět si svého. Před chvílí zaječelo nějaké zvíře, ale nyní už bylo zticha - snad mrtvé? Teď to cítil i on. Nikdy si o sobě nemyslel, že by ten dar měl, ale ta bouře v žaludku musela něco znamenat. Bestie byla blízko.

Harald sevřel rukojeť magnina a uviděl záři ohňů na vyleštěné oceli.

Vnitřnosti se mu svíraly.

Až Bestii chytí, bude vrah žít jen tak dlouho, aby se mohl před svědky doznat. Pak to ukončí. Haraldova spravedlnost byla čistší a definitivnější než ta oficiální. Žádné cely, žádní právníci, žádné provazy. Jen rychlé, čisté bodnutí.

Možná pak bude schopen se opět najíst.

Na konci ulice někdo stál a vzhlížel k nebi, jako by se pokoušel proniknout skrz mlhu.

Haraldův žaludek se uklidnil.

„Buď opatrná," řekl věštkyni.

Pořád něco mumlala a stále jej vedla vpřed.

Muž v mlze ze sebe vyrazil výkřik, který nemohl pocházet z lidského hrdla.

Rosanna se zastavila a Harald se postavil před ni.

S touto zbraní nic neriskoval. Když zadával výrobu svého nože, řekl Magninovi, aby do oceli rozpustil trochu stříbra. Její ostrý polibek nepřežije nic živého ani mrtvého.

Vyjící tvor se přikrčil a dotkl se pažemi dláždění, jako by to byly přední nohy. Dráp zaškrábal na dlažebních kamenech.

Pohyboval se spíš jako zvíře než jako lidská bytost.

Harald zvedl nůž k hodu...

A uviděli žltorudé oči zářící v temném obličejí.

Rosanna se dotkla jeho paže a zadržela ho.

„Ne," řekla, „ještě to nezabíjej. Musíme si být absolutně jistí."

Haraldovi smrt připadala dost absolutní, ale věštkyně měla zatím pokaždé pravdu.

Nalevo od nich vzplál oheň a vybuchla okna domu. Po ulici se rozlilo oslnivé světlo.

Tvář toho tvora byla lidská a bylo možné ji poznat podle Rosanniny kresby.

„Wolfe," řekla. „Vzdejte se."

Bratr sudenlandského kurfiřta se přikrčil, připraven ke skoku. Harald zvedl nůž a upřel oči na šilencův odhalený,

zakrvácený hrudník. Jeden hod a čepel mu projede srdcem.
„Wolfe," zopakovala Rosanna konejšivě...
Von Mecklenberg vstal. Jeho dráp byl jen dokařský hák.
Tvářil se zmateně.
Harald věděl, že Rosanna něco provádí.
„Obvykle jen sbírám," zašeptala, „ale někdy dokážu vyslat..."
Wolf propadl panice. Třásl se. Možná byl nestvůra, ale teď to byl jen vyděšený mladý muž.
„Co to..."
„Posílám mu Trudinu smrt."
Wolf zavyl znovu.

Hraběnka Emmanuelle von Liebewitz, kurfiřtka z Nulnu, se nudila a nuda ji rozčilovala.
Nevyšla do téhle pekelné noci jen proto, aby se dívala na nějakou tlustou krávu, jak si natráská prsa na jevišti. Po nádhře plesu Tassenincků to bylo strašné zklamání. Strašné.
A Mikael byl unavnější, než se dá slovy vyjádřit. Ať už byl Sigmarův lektor, nebo ne, bude se muset připojit k Danymu a ostatním v psí boudě.
Samořejmě by ho mohla dát Leosovi. Ráda by to udělala, i když Mikaela by to naplnilo odporem.
Ne, s ním by to bylo příliš velké riziko.
„Yelle," zašeptal jí, „Yelle, odpověz mi..."
Předstírala, že ji představení zajímá.
Ano, Mikael je na seznamu vyřazených.

* * *

Wolf si připlácí ruce na uši - hák ho škrábl ve vlasech -ale nedokázal si vymazat obrázky z paměti.
To ta zrzavá holka. Ta to dělala.
Nůž vysokého, širokoramenného muže se leskl.
Cítil, viděl, jak Trudi umírá. V duchu byl on vrahem i obětí. Nedalo se to snést.
Trudi!
Zadusil v sobě zavýti. Byl člověk, ne zvíře.
Krev tryskala a maso se trhlo. Bylo to prodloužené, bolestivé a odehrávalo se to znovu a znovu. Bylo to zároveň pomalé i rychlé, jako vlna kouzelného kořene.
Se značným úsilím se od té dívky odtrhl a utekl.
Slyšel je, jak jdou za ním, ale běžel na rychlých, silných nohou. Myslel si, že by mohl pronásledovatelům utéct.
Byl zároveň lovcem i kořistí.

Luitpold nikdy neviděl nic podobného Milizii. Ani ve svých nejtajnějších snech nevěřil, že by mohly existovat ženy jako ona.

V palácových knihovnách bylo mnoho uzamčených svazků věnovaných milostnému umění a on byl v otevírání zámků šikovný už od dětství. Vždycky se ale domníval, že ilustrace přehánějí. Žádná z žen, s nimiž přišel do styku, nemohla doufat, že by se dostala do jejich nádherných rámců. Ani hraběnka Emmanuelle, která se o něj krátce zajímala, což mu nahánělo hrůzu. Nedělala to proto, kým je, ale pro to, kým by se mohl stát. Ale Milizia byla oživlou dřevořezbou. A s každým odhozeným šátkem odhalovala ze sebe stále víc.

Luitpoldovi vyschlo v ústech.
Zkřížil nohy, aby se nemusel cítit rozpačitě.
Až bude císařem, myslel si, bude moci mít, co bude chtít. Snažil se udržet nehybnou tvář. Služka téměř stejně štědrých proporcí jako Milizia mu přinesla další víno. Usmíval se na ni jako idiot.
Ráno soubor na život a na smrt a nyní Milizia. Ve svém soukromém deníku si tento den označí pěti hvězdičkami.

Ulrike byla po smrti těžší než zaživa. Naštěstí měl plášť, do kterého ji mohl zabalit.
Pomalu procházel davy jakoby v šoku s mrtvolou v náručí. Nechal jí vlasy vlát k zemi a odhalil bledý obličej s rudým otvorem na čele.

Když si lidé uvědomili, koho nese, zmlkli. Několik zarputilých ateistů udělalo znamení Sigmara nebo jiných bohů. Strhli si klobouky z hlavy a tiskli je k hrudi. Nejednen revolucionář začal vzlykat.

U ústí ulice Stovky hospod, přímo naproti mostu Starého císaře, narazil na Kloszowského brigádu mladých rebelů. Právě úspěšně prolomili pozice císařské milice a nadšeně házeli vojáky do řeky.

Kloszowski zahlédl Ulričin mrtvý obličej a okamžitě se zastavil.
„Spáchám sebevraždu," pronesl procítěně.
Jefimovič mrtvolu zvedl, aby všichni viděli, kdo to je.
„Ne," vykřikl Kloszowski a změnil názor, „to by byla jen zbabělost. Napíšu epickou báseň o jejím životě. Díky mně bude Ulrike žít navždy."

„Co se stalo?" ptal se Brustellin. „U Sigmara, Jefimoviči, co se stalo?"

„To Bestie," odpověděl. „Srazila ji."

Dav zasyčel. „Bestie, Bestie, Bestie!" Jefimovič cítil, jak davem probíhají emoce: zármutek, hrůza, vztek, nenávist.

„Smrt Bestii!“ vykřikl někdo.

Popadl zakrvácený zelený samet a zvedl jej.

„Neviděl jsem mu do tváře,“ řekl. „Ale měl na sobě toto!“

Všichni věděli, co to znamená.

Dav začne pročešávat město a hledat všechny aristokraty, dvořany, palácové sluhy, diplomaty. Kohokoli, kdo na sobě bude mít něco zeleného. Pak přijde slavná krvavá lázeň. Revoluce.

„Smrt zelenému sametu,“ zvolal. ...a zítra, až se císařovi lidé vzpamatují, přijdou odvetná opatření. Město bude zničeno sociálními třesky, utopeno v krvi.

„Smrt zelenému sametu, smrt Bestii!“

Zvedli jej, nesli a opakovali jeho pokřik. Slyšel znovu a znovu slovo ‚smrt‘, jež se ozývalo v tisíci hrdlech jako jeden hlas.

Dav přešel přes Ulrike a pochodoval po ulici Stovky hospod.

Jefimovič nabídl tuto konkrétní modlitbu Tzeentchovi, velkému Přeměňovači, a věděl, že síly Chaosu ji přijaly s potěšením.

XI

Milizia využila všechny pohyby, které znala. Nechala hudbu proplouvat kolem sebe. Možná je velká, ale dovedla ovládat své svaly. Přesně věděla, co se svým tělem dělá.

Etienne už byl dobyt, a tak ho nechala být a zaměřila se na ostatní.

Jakmile vstoupila do světla, posoudila jako obvykle své vyhlídky. Mladí muži byli nejlepší, zejména pokud byli tiší, stažení do sebe a trochu v rozpacích. Ti vzplanuli nejrychleji, nejspíše sahalo do měšce a vytahovali mince.

Dnes odpoledne ji trpaslík podrobil zkoušce. Uvažovala, jestli zastane ještě jednu schůzku s milencem obvyklejší velikosti. Nakonec na tom nezáleželo. Každým fenikem byla blíž k úniku od Gropia a z klubu Flamingo.

Měla tu dvě šance.

První byl mladík sedící blízko jeviště, který se stěží držel na uzdě. Zjistila, že ji hudba často dovádí k němu, a tak se nakláněla a pracovala rameny. Nechala si sklouznout šátek z absurdně obrovského poprsí a vypjala se. To zákazníci vždycky nabudí, blázny.

Možnost číslo dvě byl trochu starší a mnohem tišší. Seděl vzadu s tváří ve tmě, ale měla z něho dojem, že je to hezký mladík. Předstíral naprostý nedostatek zájmu, ale to prokoukla. Dával si takovou práci, aby se na ni nedíval, že jí bylo hned jasné, jak moc ho zajímá.

Chlapec vpředu bude snazší, ale číslo dvě slibuje větší odměnu. Jakmile začne, mohl by to být skutečný mistr se zbraní.

Tohle je podivná zakázka, pomyslela si. Ten bretonský trpaslík a jeho přítel Nebeský něco chystají. Každý v téhle místnosti něco chtěl a usilovně se to snažil získat. Nijak se od nich nelišila.

Vyšplhala na silné závěsy a střihla nohama ve vzduchu. Velký muž z Norsky nadšeně zavřískal a krásná žena sedící před ním se tvářila stále zuřivěji; pohledy, které vrhala na tanečnici, byly přímo smrtící.

Přešla zpátky k chlapci na předním sedadle a poskytla mu další zajímavý výhled. Odmotala si šátek od pasu a nechala dopadnout světlo na drahokam vlepěný do pupku. Pak s šátkem mírně zamávala a přejela jím chlapci po nose. Lekl se, ale pak se zasmál.

Poklekla a za stálého vlnění omotala chlapci šátek kolem krku. Chlapec nedokázal spustit pohled z jejího hrudníku. Všimla si, že má na sobě víc šperků než většina dam u dvora. Jeho obličej jí byl povědomý, ale pořád si neuvědomovala odkud.

Pak se objevili dva muži ve zbroji, patrně s úmyslem zachránit svého svěřence před uškrcením.

Vzala si šátek zpět a vstala pohupujíc boky ze strany na stranu.

Najednou věděla, kde už viděla podobný obličej. Ten profil byl blízký jejímu srdci. Na jedné straně korun Karla Franze.

To chlapce na předním místě vyřadilo ze hry. Byla ctižádostivá, ale věděla, kde jsou její meze.

Budoucí císař byl zklamán, ale jeho tělesná stráž si očividně oddechla.

Možná, pomyslela si s nadějí, že za pár let těm halapartníkům uteče a vyhledá ji. Koneckonců, i císaři jsou jen muži.

Flétnista nyní šlel. Milizia slyšela, že je to poloviční elf nebo tak něco. Pohybovala se teď rychleji a postupně uvolňovala zbývající šátky.

Hrudník ji bolel od natřásání a stejně tak jeden kotník. Ale tančila dál.

Etienne tleskal do rytmu a muž z Norsky zpíval s hudbou. Alespoň polovina obecenstva byla uznalá.

Uvažovala o Nebeském. Miele z Flaminga jednou s Kithajcem byla a tvrdila, že to byl úžasný zážitek. Prý je to mistr nějakých mystických umění nebo co a to je užitečné i v jiných oblastech.

Ne, Nebeský byl příliš ponořen do vlastních plánů, než aby si jí všiml.

Takže zbývalo číslo dvě.

Seskočila z jeviště málem přemetem a zamířila k plachému Mistrovi meče.

Bude těžké jej do toho vtáhnout, ale ještě nikdy neselhala.

„Milizio,“ říkávala Miele. „Ty bys dokázala svést Sigmarovu sochu před chrámem.“

Výstrčila jazyk a olízla si rty.

Číslo dvě se stáhlo zpátky do tmy.

Pomalou, pomaloučku...

Pot jí stékal po celém těle.
Bude to těžké, ale bude tančit dál...

Wolf běžel, snažil se uniknout. Snažil se uniknout čarodějce, muži s nožem, ale i té věci v sobě.
Trudi byla mrtvá. A ta čarodějka mu ukázala, jak ji zabil.
Byl na ulici Stovky hospod. Proudil po ní dav a řval po krvi.
Zaplavil ho pach strachu a vzteku.
V tlačení byl přimáčknut ke zdi Brunova pivovaru. Bolel jej hrudník tam, kde se sám pořezal.
Snažil se osvobodit a slyšel křik, ostrý a bolestivý, blízko své hlavy.
Uvědomil si, že jeho hák uvázl jinému muži v zádech.
Snažil se omluvit, ale jen blábolil. Téměř vzlykal.
Hák se uvolnil a muž odvrávorál. Tekla z něj krev, ale očividně si té rány ani nevšiml.
U Matthiase II. ležel zelený sametový koberec. Chátra jej popadla a okamžitě roztrhala na kusy.
„Smrt zelenému sametu.“
Wolf nechápal.
Viděl v davu agitátora Jefimoviče, mávajícího rukama.
Vkloupytal do uličky mezi dvěma hospodami;razil si testu za zvukem tekoucí vody.
Dostal se ven z davu.
Ruka mu projela otevřeným oknem. V okamžitém popudu se protáhl do temnoty.
Venku byla tma, ale děsila ho spíše temnota v něm.

De la Rougierre sledoval Milizii, jak se snaží získat mladého Liebewitze. Až mu té hlupačky bylo líto. Nemohla vědět, že na něm plýtvá časem.

Přesto to je nanejvýš zajímavý a úspěšný večer.

* * *

„Z cesty,“ řekl Harald. „Nechte nás projít.“
Rosanna odhadovala, že v Císařství je jen málo mužů, kteří by dokázali lidi přinutit, aby poslechli i v takovéhle situaci.
Ulice Stovky hospod se opět proměnila v bojiště, ale tentokrát ve větším měřítku. Háky a Ryby bojovaly bok po boku spolu s Jefimovičovými vzbouřenci. Liga Karla Franze podporovala chrámové rytíře, palácovou gardu a zbytky hlídky.
Uvědomila si, že dnes odpoledne viděla víc zabitých lidí, než dokázala Bestie vyrobit za celou dobu svého řádění.
Kapitán Kleindeinst si razil cestu vpřed.
Wolf za sebou dosud zanechával stopu a té se dokázala držet.
Ten ubohý tvor šílel strachy. Tohle nebyl dravec, kterého si představovala.
Byli velmi blízko místa, kde to všechno začalo - uličky, v níž byla nalezena Margarethe Ruttmannová.

Helmut Elsaesser se nemohl o Milizii zajímat méně. Ani hraběnka Emmanuelle ho dnes večer příliš nepřitahovala.
Bylo to ve vzduchu jako ozon. Určité vzrušení, strašlivé a zároveň úžasné.
Z hudby ho bolela hlava.
Cítil v sobě horečku, ale ruce a tvář měl studené a téměř se třásl.
Blízko dveří zaslechl něco z toho, co se dělo venku.
Křičela spousta lidí a docházelo k velkému ničení.
Měl by něco udělat. Ale měl rozkaz zůstat s baronem Johannem.
Tak dobře. Bude následovat příkladu statečného Sigmara a vydrží na svém místě až do konce.

XII

Profesor Brustellin měl zlomené srdce. Proto se vrhl do boje, rozhodnut ukončit svůj život a spočinout vedle milované Ulrike. Bez Anděla byla revoluce odsouzena ke zkáze, ale aspoň mohla skončit heroicky jako varovný příklad. Plamen, jenž zažehl, bude hořet vytrvale po dlouhou dobu. A zápalná šňůra se bude stále zkracovat. Císařství nakonec vybuchne. Bylo to historicky nevyhnutelné. Nic nevydrží navždy.

Měl v ruce hák a bojoval s hlídkou. Viděl tvář profesora Scheydta, jenž ho nechal zbičovat a vyhodit, ve tváři každého strážníka, kterého srazil a rozpáral.

Poznal několik svých bývalých studentů, jak bojují na obou stranách. Staří věrní inkousti šli s revolucí, zatímco dekadentní Liga Karla Franze bojovala pod praporem utlačovatelů.

Úder meče, který ho zabil, ani neucítil.

Byla to nešťastná náhoda - Háč, který ránu zasadil, nebyl na takovou zbraň zvyklý. Sebral ji padlému templáři. Muž si byl vědom, co udělal, ale nikdy to svým kamarádům neřekl. Kdykoli se recitovala jména hrdinných mučedníků revoluce, prostě se opil.

Profesor Brustellin klesl pod nohy davu s prořátým hrdlem. Zanechal po sobě knihu, která bude inspirovat revoluce v Císařství i vzdálených zemích ještě staletí po jeho smrti.

To ho samozřejmě moc neutěšilo.

Co to ta bláznivá ženská dělá?
Leos von Liebewitz byl pobouřen. Jestli to má být urážka, pak za to ten trpaslík zaplatí.
Ta směšná ženská se okázale předváděla dál.
Leos byl znechucen.

* * *

Harald našel otevřené okno.
„Prošel tudy?“
Věstkyně mu řekla, že ano.
Bodl do tmy a pak se opatrně protáhl dovnitř. Odřel si ramena.
Škrkl křesadlem a zjistil, že se nachází ve skladišti.
„Není tu. Pojď dovnitř.“
Rosanna se s jeho pomocí protáhla do místnosti. Byla zanedbaná a v prachu byly vidět stopy.
„Snadná stopa?“
„Opatrně," řekla.
„Vím. Bestie zahnaná do rohu je nebezpečná.“
Prošli dveřmi. Odněkud se ozývala hudba.

Bestie sebou cukala uvnitř muže-skořápky, volala po krvi, po mase. Hudba ji vzrušovala. Drápy vyjely ven.

Přední dveře Matthiase II. povolily, jako by byly z latěk.
Jefimovič vedl rozzuřený dav do hostince. Nemohlo to vyjít lépe. V hale se tiskli tři vyděšení lokajové k věšáku přeplněnému pláští.
Byla to řada zelených sametových plášťů.
Dav zařval.

Co je to za rozruch?
De la Rougierre přísahal, že za tohle mu hostinský zaplatí.
Dokonce i Milizii to vyrušilo natolik, že spletla pár kroků.

Johann vstal a kývl na Elsaessera. Jeho základní povinností bylo chránit budoucího císaře.
Musí to tu mít zadní východ.
Rozhlédl se. Viděl čtyři dveře, další by mohly být schované za oponou.
To by pravděpodobně byla nejbezpečnější cesta - přes šatny. Měl by tam být vchod pro účinkující.
Mladý strážník běžel k němu, ale klopýtl. Do místnosti se vřítela spousta lidí najednou. Hraběnka Emmanuelle ječela.
Nesnášela, když měla být v místnosti s obyčejnými lidmi.
Elsaesser bojoval.
„Výsosti," řekl Johann. „Pojďte se mnou.“
Luitpold byl jako omámený, ale Johann jej táhl za sebou. Popadl ho za ruku a vyvlekl na jeviště. Následníkovy strážce pochopily, o co se pokouší, a snažily se svými halapartnami zadržet dav.
V zákulisí byly dveře.
„Výsosti," řekl „tudy...“
„Ale—“
„Nehádejte se. Udělejte to. Hned.“
Budoucí císař šel před ním.
Johann držel meč v ruce. Pak se stane Leosem von Liebewitz.
Z pokoje s banketem se ozýval křik. Často zaznívalo slovo „smrt“.
Johann rozrazil dveře v zákulisí a nestaral se, jestli byly, nebo nebyly zamčené.
Za dveřmi někdo byl.
Výrazil kupředu, protáhl se mezi Johannem a Luitpoldem, jako by utíkal vlastnímu davu potenciálních katů.
Johann cítil starý přízračný nůž v srdci.
„Wolfe!“
Jeho bratra jméno vyděsilo a napůl se otočil...
Dveřmi procházeli další lidé.
Harald Kleindeinst. Rosanna Ophulsová.
Johann z toho měl špatný pocit.
„Wolfe," řekl. „Wolfe..." Pak už nebylo co říct.
Wolf ztuhl, váhal, jestli se má obrátit k němu nebo na útěk.
Pak opona spadla a všechno zčernalo.

Jefimovič plul na vlnách revolučního zápalu. Bylo mu lhostejné, jestli zabíjí pro Tzeentche nebo pro sociální spravedlnost, jen když zabíjel.
Kolem něj založili ohně a on jimi prošel.

„Zelený samet," vykřikl a rozhlížel se po místnosti.
Zahlédl ženu, která se snažila bokem proklouznout dveřmi, aby se jí v nich nezachytily šaty.
Na hrudi se jí třpytily šperky.
S tasenou dýkou se na ni vrhl...
Tien Čing seděl tiše a nechával přijít to, co přijít mělo.
Někdo se mu snažil vrazit nůž do oka, ale odrazil jej skoro mimovolným pohybem.
Pak už ho nechali na pokoji.
Tohle bylo mnohem zábavnější než ta nešikovná tanečnice s groteskním tělem.

Rosanna našla Johanna a pomohla mu vymotat se ze silné rudé opony.
Nemuseli mluvit o Wolfovi. Na výměnu názorů stačil dotek.
Pokud byl Wolf zabiják, Johann chtěl, aby ho chytli. Ne zabili, ale chytli.
Dobře. S kapitánem Kleindeinstem se může hádat později.
Když se osvobodili, byla hospoda peklem propletených těl. Všichni ječeli, co jim hrdla stačila.
Vycítila velmi mocnou, velice zlou bytost. Další.

* * *

Emmanuelle si nadzvedla sukně a utíkala, co jí síly stačily. Ten hrůzu nahánějící chlap ji pronásledoval a přitom mával dýkou.

Ocitla se ve slepé uličce. Couvla do tmavé chodby a narazila na zeď.
Modlila se ke všem bohům. Žádala o odpuštění. Tati, mamí, odpusťte mi! Leosi, odpusťte mi!
Ten strašný muž - Jefimovič, plivač ohně - se k ní blížil pomalu, věděl, že je v pasti, a vychutnával si ten pocit. Mával zbraní ve vzduchu.
„Šmik, šmik," řekl.
Když vešel do tmy, viděla, že jeho rysy nejsou úplně přirozené. Pod kůží mu něco zářilo, takže jeho tvář vypadala jako svítící maska.
Něco bylo s ním, něco malého a děsivého, co přeběhlo po stropě.
Zaječela.
Jefimovič se zasmál.

Leos se postavil davu s taseným mečem.
„Podívejte," řekl někdo. „Je nebezpečný."
Ta bláznivá ženská se mu věšela na rameno. Používala ho jako štít pro své nahé tělo. Kdyby došlo k boji, pletla by se mu do cesty.
Několikrát švihl mečem do vzduchu před obličejí útočníků.
Jejich nadšení ohledně svržení aristokracie rázem vprchalo a spěšně vycouvali.
Zbabělci! Od té lůzy by ani nic víc nečekal.

Harald prořízl oponu nožem a vstal. Setřásal si těžkou látku z ramen.
V místnosti byla spousta nebezpečných lidí. Ale Wolf mezi nimi nebyl.

* * *

„Yelle," vykřikl Hasselstein a hnál se chodbou.
Plivač ohně stál nad jeho milenkou a chechtal se.
Hasselstein nebyl muž činu. Byl stratég, taktik, politik. V Sigmarově kultu mu byl mnohem bližší řád Kovadliny než řád Žhoucího srdce, studoval spíše zákon než umění boje.
Přesto popadl židli a s křikem se rozběhl ke dvojici.
Židle narazila do Jefimoviče a rozpadla se na kusy. Zjistil, že drží v ruce nohu od židle a mlátí s ní agitátora do hlavy.
Yelle ječela, jako by ji na nože brali.
Napřáhla ruce a zajela Jefimovičovi do obličeje... ..a ten odpadl.

Bylo to jako záplava světla v chodbě.
Emmanuelle zavřela oči, ale ohnivá tvář jí stejně planula v mysli.

XIII

Elsaessera zatlačili do zadní místnosti. Rozhlédl se, jestli tu není něco, co by se dalo použít jako zbraň, a našel pípu do sudu.
„Podívejte," řekl drsný hlas. „To je nějaký inkoust!"
Stáli před ním dva členové Ligy s těžkými kyji.

„Ať plive ten svůj nabířovaný mozek!"

Poznal je.

Tleskali Brustellinovu vyhnání a ukradli z knihovny kopie profesorových knih, aby je mohli použít jako záchodový papír.

„Nepřibližujte se," řekl a mávl pípou.

„Co bys nám tak mohl udělat, dutá hlavo?"

Elsaesser sáhl do kapsy. „Tohle," řekl a vytáhl měděný odznak.

„Tak," dodal. „Ke zdi a roztáhněte nohy, opičáci!"

Jefimovičův obličej byl pryč.

Ze Sigmarova klerika byla chvějící se troska. Hraběnka ječela jako harpyje.

Respighi otevřel skryté dveře a uvolnil na nich západku.

Nejvyšší Tzeentchův kněz vešel do jiné místnosti.

Číslo dvě je ztracený případ, rozhodla se Milizia a odstrčila jej. Řekla by, že se o děvčata nezajímá.

Nejdřív se musí dostat z téhle špíny.

Ne, až potom. Nejdřív musí najít šaty.

Muž z Norsky přes ni galantně přehodil svou kožešinovou vestu. Když si ji stáhla opaskem, vypadala jako šaty.

A teď pryč.

Rozběhla se ke dveřím.

Halse von Tasseninck srazili na podlahu a snažili se mu vykopat zuby z úst.

Pomatený syn velkoknížete se pokoušel rozrazit okno a ječel, kdykoli se ho někdo dotkl.

Harald se vrhl do houfu a vytáhl z něho dva muže. Srazil jim hlavy o sebe a nechal je padnout na podlahu. Ostatní nechali zábavy s kurfiřtem a ustoupili.

Harald zvedl velkoknížete a podíval se mu do potlučeného a zakrváceného obličeje.

„Dobrý večer, kurfiřte," pronesl ledovým hlasem. „Pamatujete si na mne?"

Milizia byla ve tmě. Byla v uličce, venku z hospody. Pod bosýma nohama ji studily dlažební kameny jako kusy ledu. Alespoň byla v bezpečí.

* * *

Bestie běsnila, ale dovedla se uklidnit, když to bylo třeba.

Vybraná kořist páchla. Sledovala ji a nevšímala si pachu krve, který se vznášel ve vzduchu jako mlha.

Výstrčila dráp.

Boj se pomalu měnil v pouhý zmatek. Johann chránil prince vlastním tělem, ale mladík mu vyklouzl a někam zmizel. Modlil se k Sigmarovi, aby měl princ tolik rozumu a držel se dál od ohňů a dýk.

„Jefimovič je mutant," řekl někdo.

„To je pravda, viděl jsem to. Má hlavu jako živý plamen."

„Co?"

Revolucionáři rychle ztráceli iluze o svém vůdci. Nikdo přesně nevěděl, co se děje.

Najednou byl Johann obklopený lidmi. Byl tu Harald s oběma Tasseninckovými. A také Rosanna s Norskanem, Kislevanem a markýzou Sidonii s modrou tváří a nosem jako papoušci zobák. Mornan Tybalt vzlykal a mnul si zraněnou ruku. Někdo mu usekl jeden palec, takže mu snížil základ daně na polovinu.

Ale všichni ostatní z de la Rougierrova večírku se rozprchli ven do tmy.

Milizia byla téměř venku z uličky, když do něj narazila. „Hej," řekla. „Uhni mi z cesty." Neposlechl, naopak přistoupil blíž. Milizia ucouvla. Uviděla zářící oči. Cítila, jak se jí v hrdle rodí křik...

Rosanně se zabodl do mysli spár.

„Johanne," vykřikla, „děje se to právě teď!"

* * *

Dráp Bestie se zabodl dívce do žaludku. Oči se jí zakalily. Na pořádnou práci nebyl čas.

Harald s baronem se srazili ve dveřích, na které ukazovala Rosanna.

Harald zaklel a pomohl kurfiřtovi vstát.

Rosanna běžela s nimi.

„Kudy?" zeptal se jí.

„Ulička. Ta, odkud jsme přišli."

Chodba byla plná lidí. Museli se jimi prodírat.

Harald si uvědomil, že Rosanna ječí.
„Zabíjí mě to!“

Zabíjelo ji to!

Johann odhodil někoho z cesty, ale bylo to marné. Neúspěšní revolucionáři proudili proti nim a tlačili je zpátky.
Rosanně tekly slzy z očí. Její křik ho bodal v hlavě.
Jako by to cítil také.

Elsaesser srazil oba členy Ligy kohoutkem sundaným z pípy a srdce mu zaplesalo. Ta rána byla za inkousty, ne za revoluci.

V místnosti byl prázdný sud. Stál tam jako kád', kulaté víko bylo opřené o zeď.

Vzadu v místnosti byly malé čtverhranné dveře zastavěné menšími soudky. Domyslel si, že slouží ke koulení sudů.

Venku se ozval ostrý výkřik, pak ustal, jako když utne.

V duchu se proklel, že se tak dlouho zdržel kvůli svým soukromým účtům.

Závora byla zrezavělá, ale vyrazil dvířka pípou a strčil rameno do dveří. Vypadly na ulici. Vyklopýtal ven a narazil hlavou do protější zdi.

Ve vodě byla opět krev. Vzpomínal si na tohle místo. Číslo sedm, Margarethe Ruttmannová.

Viděl v ústí uličky dvě postavy.

A teď číslo devět.

Na kočičí hlavy dopadla mrtvola; vypadala jako panák s uvolněnými klouby.

Elsaesser sevřel tyč od pípy a popošel kupředu.

Bestie se na něj vrhla neuvěřitelně rychle.

Zvedl tyč, ale zabiják měl zápěstí v čemsi podobném okovu.

Bestie do něho narazila a oba propadli dveřmi na sudy.

Elsaesser ucítil, jak mu přes břicho a přes krk přejelo něco ostrého. Spíš slyšel, než cítil, jak se mu v hrdle otevřela díra.

Zklamal. Zklamal všechny.

Bestie ho zvedla a zatočila s ním ve vzduchu. Narazil holeněmi do dřeva a pak někam padal.

Bestie ho strčila do sudu.

Zatlačila jej dolů. Přední část oblečení měl nasáklou krví a nemohl křičet. Jen bublavě lapal po dechu.

Na sud dopadlo víko a slyšel rány bednářského kladiwa.

Byl nucen dřepět s koleny přitlačenými k hrudníku. Kolem se rozlévala krev.

Paní Bierbichlerová měla pravdu. Umře. Ale umře s tím, že pohlédl Bestii do tváře.

ČÁST PÁTÁ BESTIALITA

I

Vyšetřovací komise oficiálně rozhodla, že Velké mlhové nepokoje se samy uklidnily brzy po východu slunce. Ve skutečnosti incidenty pokračovaly ještě několik dalších dní, opozdílci z různých frakcí si vyřizovali účty a Háky oloupily pár oportunistů. Ohně v East Endu byly pozdě odpoledne pod kontrolou, ale mnozí z lidí, kteří se rozešli do svých domovů, zjistili, že už žádné nemají. Komise víceméně prohlásila, že je to jejich chyba, protože se zapletli do nepokojů, a na radu ministra Mornana Tybaltu s jedním palcem odmítla otevřít pokladnice, z nichž by čerství bezdomovci obdrželi příspěvek na jídlo, přístřeší a lékařskou pomoc. Následkem toho proběhly další nepokoje; byly potlačeny nyní mnohem zkušenější císařskou milicí, která za použití minimálního násilí znovu nastolila pořádek. Koncem týdne vzrostla populace městských žebráků o třetinu a před Shallyiným chrámem probíhaly každou noc rvačky, když chudáci bojovali o omezený počet lůžek poskytovaných církví Milosrdenství.

Nepokoje skončily hlavně kvůli neshodám mezi rebely. Altdorfem se neuvěřitelnou rychlostí šířily zprávy, které si často protřečily. Nicméně velice brzy vešlo v obecnou známost, že Jevgenij Jefimovič je mutant oddaný Ničivým silám a že byl i vrahem Ulrike Blumenscheinové, Anděla revoluce. To byla pro radikální hnutí těžká rána. Princ Kloszowski ze sebe vysypal pár básní, v nichž dřel kůži ze zlosyna v lidské podobě, který zlikvidoval spravedlivou věc a dobrou ženu pro své vlastní ďábelské cíle. Našlo se pár zarputilých jefimovičovců, ti však měli spíše tendence zaplétat se do divokých sporů se stoupenci Kloszowského než s úřady. Tělo profesora Brustellina bylo nalezeno na ulici a pohřbeno za městskými hradbami. Na hrobě byla vztyčena stálá svatyně jako připomínka jeho díla. Hlídka povětšinou nechala radikály, ať si své spory vyřeší sami, a soustředila se na rozebírání sutin.

Nebylo pochyb, že Jefimovič zabil Ulrike, aby poštal lid proti císařskému dvoru. Komise rozhodla, že tím bylo nade vši pochybnost prokázáno, že zruďný revolucionář byl zároveň vrahem známým jako Bestie. Vášnivé obviňování aristokracie se tak dostalo na obvyklou úroveň mírného varu, takže procházet v zeleném sametovém plášti ulicemi v docích bylo opět do jisté míry bezpečné.

Mlha začínala řidnout, ale velice zvolna.

Klerik-kapitán Adrian Hoven se nakonec sešel s veliteli městské hlídky a císařské milice. Spory o kompetence byly vyřešeny k všeobecné spokojenosti. Následovala společná akce, při níž byly zbytky nepokojů rychle potlačeny. Poslední výtržnosti skončily poté, co byl do rukou Willyho Šperháka diskretně doručen úplatek. Háky pak zajistily, aby příliš okaté rabování a vandalismus skončily.

Komise upustila od snahy zaznamenat všechny oběti Velkých mlhových nepokojů a odhady se velice různily. Císař Karl Franz prohlásil, že je celou záležitostí 'velice rozrušen', a požádal všechny občany Altdorfu, aby 'předvedli starého ducha Císařství a vzchopili se, jak by Sigmar chtěl'. Velkokníže Hergard von Tasseninck žádal, aby byli zbičováni všichni lidé podezřelí z toho, že byli zapleteni do nepokojů, ale tento návrh byl okamžitě zamítnut s tím, že je neproveditelný. Nakonec byl chycen Rickard Stieglitz, byl vyslechnut a odsouzen pro rebelii. Než jej zavřeli do Mundsenské pevnosti, byly mu veřejně useknuty uši. Dalších devatenáct lidí bylo uvězněno pro různé zločiny spáchané během nepokojů počínaje žhářstvím a pobuřujícími urážkami na cti konče. Princ Kloszowski opustil město dřív, než ho hlídka mohla zatknout, a pokračoval ve psaní. Jeho epos Krev nevinných se stal v ilegálním hnutí klasikou zejména poté, co byl zakázán ve všech městech a státech Císařství.

Na Königsplatz byl zaslán seznam všech zraněných nebo zabitých strážníků, templářů a příslušníků milice. Na svitku cti se krčilo i jméno Helmuta Elsaessera.

Bestie samozřejmě byla dosud na svobodě.

II

Bestie si pro ni přišla. Jako by se zhmotnila z mlhy, zahalena do pláště ze zeleného sametu s kápí. Zlověstné oči hleděly z temnoty, kde by měl být obličej. Cítila její vztek, nenávist, zběsilost. Nepohybovala se jako lidská bytost ani jako zvíře. Měla v sobě podivnou eleganci, jemnost gest, a přesto z ní vyzařovala síla, hrozba, nepřátelství. V zamlžené mysli jí planula touha po zabíjení stejně divoce jako potřeba člověka závislého na kouzelném koření po jeho droze. Nemohla utíkat, jak byla přimrazena na místě. Mlha byla hustá jako vata, takže se jí nemohla prodrat. Opět byla malou dívenkou, daleko od Altdorfu, někde v zalesněných horách. Za Bestii cítila své rodiče, kteří se ani nepohnuli, aby zachránili svou dceru. Mysleli si, že by bylo nejlepší, kdyby ta malá hloupá čarodějnice byla mrtvá. Nedokázali se přestat navzájem obviňovat za tu zrůdu. Mohli by opět být součástí vesnice. Otec by se mohl vrátit do hospody a s přáteli zvedat korbele, matka by mohla dohlížet na ostatní dcery - své skutečné dcery - a vychovat z nich dobré švadlenky. Naléhali na Bestii. Rosanna se potila, už skoro cítila tu bolest, až se k ní Bestie dostane.

Byly tu i všechny sestry se štipajícími prsty a fackujícíma rukama jako sluhové Bestie. Mlha štipala do očí jako kouř ze dřeva. Nyní se nacházeli v uličce mezi dvěma hospodami a vrahova ruka ji držela kolem krku, zatímco nůž řezal směrem nahoru.

Rosanna se probírala. Srdce v ní kopalo jako dítě v lůně.

Nebyla tu žádná Bestie kromě vzpomínek, které posbírala. Vzpomínky vrahových obětí.

Prožila to ve snu znovu, i když se jí to pomíchalo s jejími vlastními sny.

Krčila se u stěny Matthiase II. s pláštěm - samozřejmě ze zeleného sametu - přehozeným přes ramena. Nevzpomínala si, kdy usnula.

Baron Johann von Mecklenberg naléval čaj do hrnků. Harald Kleindeinst seděl a krájel chleba nožem, který vůbec nepůsobil hrozivě jako ten, co nosil u boku.

Byla by to poklidná ranní scéna, nebýt toho, že tu pobíhala spousta ozbrojenců a choulili se tu k sobě rozmrzelí hodnostáři.

Baron si myslel, že bude nejmoudřejší, když všichni zůstanou do rána v hostinci, kde mohou být střeženi. Očividně měl stejný zájem na zadržení potenciálních podezřelých jako na ochraně de la Rougierrových hostů před výtržníky.

Wolf byl samozřejmě pryč. A Jefimovič také.

Hraběnka Emmanuelle, dosud oblečená v plesových šatech, byla strnulá jako socha. Pečovali o ní její bratr s lektorem. Vypadala podrážděně, jednak že Bestie odváděla pozornost od její osoby, jednak kvůli nepohodlí a potupě, již utrpěla tím, že musela strávit noc mimo svůj luxusní byt v paláci.

V noci dal Mikael Hasselstein Rosanně zlatou korunu a přikázal jí, aby zůstala nablízku. To gesto ji rozzlobilo, takže začala znovu zvažovat svou budoucnost v chrámu. Začínalo být jasné, že může dojít ke střetu zájmů mezi spravedlností a Sigmarovým kultem. A zájmy Sigmarova kultu byly právě nyní velice mlhavé, skličujícím způsobem se překrývaly se zájmy lektora. Děvky, jejichž mysl Rosanna sdílela, obdržely za své služby mnohem méně, než byla zlatá koruna, ale jejich klienti nepředstírali, že si kupují víc než dočasné použití jejich těla. Hasselstein si asi myslel, že si ji může koupit úplně.

Ten bretonský trpaslík byl vzhůru a povykoval, nadával různým sluhům za jejich nešikovnost. Nebeský jen popíjel čaj a usmíval se.

Ve služební místnosti vládl zmatek. Pokoje hostů nahoře předali Luitpoldovi a jeho narychlo svolané stráž. Všichni ostatní museli strávit noc dole. Některým z nich se ulevilo, že nezůstanou sami, ale přinejmenším hraběnka byla plná ledové zuřivosti.

Baron se usmál a přinesl Rosanně trochu čaje v číši. Hospodě docházely šálky a všem křúpalo pod nohama rozbité nádoby.

„Takže?“ zeptala se.

„Wolf je pryč.“

„Barone, byl Bestie?“

Baron vypadal zraněně a rozpoznala v něm skutečný zmatek.

„Říkej mi Johanne," zabručel.

„Ty nevíš?"

„Ne. Bojím se, že nevím."

„Minulou noc někdo říkal, že je to Jefimovič."

Harald zavrtěl hlavou. „Není to člověk."

Hasselstein to zaslechl a přistoupil k nim. „Plivač ohně se pokusil zabít hraběnku. Pak utekl a zabil tu tanečnici v uličce. Je to Bestie."

Rosanna se snažila přemýšlet, snažila se věštit. Zahlédla Jefimoviče jen krátce a neměla čas ho prozkoumat. Měl kolem sebe pekelnou auru.

„Slečna Ophulsová dosvědčí jeho vinu," řekl Hasselstein.

Johann pohlédl na Rosannu.

Pečlivě vše zvažovala. Jefimovič byl mutant a -jak nyní věděla - vyznavač zakázaného kultu. Soustředila se na vzpomínku na jeho planoucí bytost. Jen z toho, jak si ho snažila vybavit, ji bolely oči, jako by jí v zorném poli tančily plameny. Zanechal po sobě velmi silný dojem. Cítila jeho oddanost Temným silám, oddanost Tzeentchovi. Měl na svém kontě tolik zločinů jako plamenů ve svém těle. Ale nedokázala ho spojit se stínovou postavou Bestie, kterou získala z myslí mrtvých žen. Jefimovič byl oheň, zatímco Bestie byla temnota.

„Ne," řekla. „Nejsem si jistá... nemyslím si, že Jefimovič je Bestie."

Lektor na ni pohlédl, jako by sama byla Bestie, a stiskl rty, z nichž zmizela všechna barva. Cítila, jak v něm vše hněv. Myslel si, že s ní může počítat, a nyní se cítil zrazen. On sám byl připraven zachovat se maximálně pokrytecky. Mohl si na ní vynutit všemožná pokání.

„Jefimovič byl Bestie," prohlásil.

Hleděl na ni a snažil se jí vnutit svou vůli. Chtěl ji přimět, aby s ním souhlasila - záhada by tak byla vyřešena a vyšetřování uzavřeno. Bylo by to tak snadné a všichni by byli spokojeni. Do jaké míry se mohla spolehnout na svou intuici? Možná že Jefimovič byl vrah. Určitě byl.

„Jefimovič byl Bestie," opakoval Hasselstein.

Rosanna mu vrátila korunu a řekla: „Ne."

V lektorově mysli vzplál hněv. Sevřel korunu pevně v pěsti. Kdyby tu Harald a Johann nebyli, asi by tu nestoudnou věštkyni udeřil. Nebyl zvyklý na vzdor a neměl rád jeho chuť. Otočil se a šel k hraběnce - své tajné milence, uvědomila si Rosanna - a vlekl svou zlost za sebou jako papírového draka.

„O co jde?" zeptal se Johann.

„Myslím, že jsem právě byla exkomunikována ze Sigmarova kultu."

Poprvé od chvíle, co opustila vesnici, se cítila volná. Byl to závatný, mírně děsivý pocit, jako chodit na slavnosti po provaze bez záchranné sítě. Uvědomila si, že nemá domov, pána, práci...

„Neměj strach," řekl kurfiřt. „Jsi pod mou ochranou."

Rosanna na baronovu impulzivní nabídku příliš nespolehlala, i když byla míněna vážně. Vlastně by jí jeho ochrana mohla být užitečná, kdyby se ukázalo, že se jí Hasselstein chce mstít. Ale chuť svobody se jí zamlouvala a představa, že bude znovu sloužit, i když v barvách šlechtického domu, a ne náboženství, se jí nelíbila. Navíc ji zlobilo, s jakou samozřejmostí předpokládal, že je bezmocná.

Ale muži teď mysleli na jiné věci. Viděla v jejich mysli stejné jméno: Wolf. Johann viděl ztraceného mladíka, zmateného a vyděšeného. Harald si vzpomínal na přeměněného mladého muže, který stěží dokáže ovládnout své zvířecí srdce, s nímž se střetli minulou noc.

„Jefimovič není Bestie," řekla Rosanna. „Záhada není vyřešena."

„Jsi si jistá?" zeptal se Johann.

Rosanna přikývla.

„Škoda," řekl baron. „Bylo by to jednoduché."

Rosanna pokrčila rameny.

„Ta ženská Blumenscheinová," řekl Harald. „Ten takzvaný Anděl revoluce?"

Rosanna se soustředila. V Jefimovičově mysli byla krev. Čerstvá krev. Byl silná bytost. Během jejich krátkého kontaktu z něho dokázala přečíst hodně - až příliš.

„Myslím, že ji zabil. Ale ty ostatní ne."

Harald zaklel a baron se zatvářil ztrápeně. Oba věděli, že Rosannina jasnozřivost nezabrání úřadům prohlásit nestvůrného revolucionáře za Bestii. Takže proti skutečnému vrahovi zůstanou sami.

„Barone," řekl Harald, „Pokud je Bestie váš bratr, co pak?"

„Pak musí být zastaven. To je vše."

„Opravdu?"

Johann se snaží dělat to, co je správné, pomyslela si Rosanna. Bylo to hluboko v něm.

„Ne," odpověděl kapitánovi. „Samozřejmě že ne. Wolf je můj bratr a já pro něho udělám vše, co budu moci."

Harald se zachmuřil. „Pokud to dojde tak daleko, postavíte se mezi nás dva?"

„Nejspíš ano. Půjdeš i přes mne, abys ho dostal?"

„Nejspíš ano."

„Pak si rozumíme, kapitáne."

De la Rougierre, který rychle zapomněl na své laškování s mrtvou tanečnicí, trval na tom, aby jeho hosté mohli odejít. Nazval Harald a „tupým policajtem" a pak vycouval.

Ulice už byly několik hodin tiché. Johann poslal templáře do paláce pro kočáry. Z kočárů, v nichž hosté přijeli, byly ohořelé vraky a koně se rozutekli.

Nakonec kočáry dorazily a de la Rougierrovi hosté byli převezeni zpět do bezpečných zdí střežených dobře ozbrojenými sloužícími.

Poslední odcházel Leos von Liebewitz. Mladík vypadal nejistě. „Johanne,“ zeptal se. „Mohu tu nějak pomoci?“

Bylo to pro něho obtížné, ale cítil jistý závazek. Pokud ne k obyčejnému člověku, jenž zemřel, pak k aristokratům, kteří nezemřeli.

„Ne, Leosi,“ odpověděl baron. „Snad později.“

Když byli hosté vyhnáni ven, zůstali v hospodě sami.

Rosanna, Johann, Harald.

Trvalo jim chvíli, než zjistili, kdo chybí.

III

Následovali dívku, která je vedla krátkou chodbou ven směrem ke skladišti. Ta místnost se sice nacházela v nadzemní části, ale vzbuzovala dojem sklepa. Rosanna byla napůl v transu, cítila chladnoucí stopu. Baron šel vedle ní jako zdvořilý gentleman, který pomáhá slepému, aby nenarazil do zdí, a jemně ji vedl okolo překážek. Harald zase začínal bolet žaludek a cítil nedávné násilí stejně jako věštyně.

„Je tady,“ řekla.

„Kde?“ zeptal se baron.

„V této místnosti.“

Rozhlédli se kolem. Tudy přišli minulou noc do Matthiase II. Okna byla dosud otevřená a stejně i dvířka na sudy. Celé to tu páchlo starým pivem.

„Sem jsme se dívali minulou noc,“ řekl baron. „V rohu leželi v bezvědomí ti dva členové Ligy.“

Haraldův žaludek se bouřil.

Rosanna pomalu procházela místností, dotýkala se věcí a mračila se.

„Je tady. Velmi blízko.“

Dotkla se stojícího sudu a uskočila, jako by sáhla na rozpálená kamna.

„Co je?“ zeptal se baron.

Rosanna ukázala na sud. „Uvnitř,“ řekla.

Harald zvedl lucernu. Sud byl u dna naštipnutý a dírou po zátce vytékala krev. Dlažba byla lepkavá.

„Milosrdná Shallyo,“ zaklel baron.

Harald našel bednářské kladivo a zabušil na víko. Povolilo, a tak vytáhl celý dřevěný kruh ven.

Vzhlížel k nim Elsaesserův bílý obličej s prázdnými očima.

* * *

Johann si nemohl pomoci. Cítil se vinen. Koneckonců, zasadil se o to, aby mladík dál pracoval na případu Bestie. Viděl, jak sebou Rosanna při pohledu na mrtvého trhla, a instinktivně ji objal. Cítil, jak se k němu tiskne její teplé tělo, a vlasy, které měl tak blízko obličeje, jí elektrizují. Na chvíli se uvolnila a pak od něho ustoupila, takže po ní zůstala jen vzpomínka na dotek. Uvažoval, jestli v něm zahlédla něco, kvůli čemu kontakt přerušila. Sbírala sílu znovu pohlédnout na chudáka mrtvého Elsaessera.

„Číslo deset,“ pronesl Harald s úctou.

„Vytáhni ho ven,“ řekl Johann.

„Ne,“ namítl kapitán. „Ještě ne.“

„Proč?“

„Neumřel hned. Krvácel. Mohlo by tu něco být.“

„Nechápu.“

„Vzkaz ze záhrobí,“ vysvětlila Rosanna. „Tady.“

Podržela víko sudu na světle. Byly na něm skvrny krve. Něco tam bylo napsáno.

„Možná že svého vraha viděl a poznal ho...“

Johann se podíval na tu čmáranici. Byla tam písmena. Ne, čísla.

Když Elsaesser umíral, namočil si do krve prst a napsal čísla na víko své provizorní rakve.

317 5037.

„Je to kód?“ zeptal se. „Proč by Elsaesser používal kód?“

„Byl tam, když Dickon spálil ten plášť, ne? Možná očekával, že ten vzkaz najde někdo, kdo by to chtěl ututlat. Nebo možná sama Bestie.“

Rosanna zvažovala nejjednodušší kód. „Možná je to pořadí písmen v abecedě. 1 jako A, 2 jako B a tak dále. Takže by to bylo CA... hm, G... E...“

„Ano? Jaké je nulté písmeno abecedy, věštyně?“ zeptal se Harald.

„Očividně to není tak prosté. Elsaesser právě dokončil univerzitu, ne?“

Johann se snažil rozluštit hádanku. „Možná je to odkaz na mapu. Na univerzitě používají souřadnicový systém. Možná že Elsaesser chtěl označit dům vraha...“

Harald se zatvářil pochybovačně. „Jaké souřadnice má palác, barone?“

„Nevím.“

„A to tam žijete. Jak by mohl obyčejný policajt přesně znát souřadnice mapy v sedmi cifrách?"

„Máš pravdu."

„Možná by ta čísla měla být ve skupinách. Tady uprostřed je mezera a ještě menší tady. 317.50.37. Mohla by to být adresa. 317 by mohlo být číslo domu a ty ostatní dvě ulice a okrsek."

„To neberu," prohlásil Kleindeinst. „Chudák Elsaesser umíral s dírou v žaludku a proříznutým hrdlem. Musel mít příšerné bolesti. Neměl čas na číselné hry. Musí to být jasné."

„Na čísle 317 je něco známého."

„Samozřejmě, to je kódové číslo tohoto okrsku," odsekl Kleindeinst.

„Kód?" zeptal se Johann i Rosanna současně.

„Kód hlídky. Každá hlídka v Císařství má své číslo jako armádní pluk. 317 je stanice v Luitpoldstrasse."

„Mají jednotliví strážníci čísla?"

„Ano, ale těžko byste našel v Císařství hlídku, která má přes pět tisíc mužů, a už vůbec ne v takovéhle díře."

„317. 5037."

„3. 17.50.37."

„3,175,037."

„Tohle je hloupé," řekla Rosanna. „Možná byl v deliriu a řešil nějakou matematickou hádanku. Lidé umírají a myslí přítom na velmi zvláštní věci. Já bych to měla vědět."

Podívali se na ni. Věděla, nač myslí.

„Ano," pronesla rezignovaně. „Samozřejmě se z něj pokusím věštit."

Helmut Elsaesser zemřel lapaje po dechu s myšlenkou na svou bytnou. V hlavě mu vířila spousta věcí, ale ani jedna souvislá myšlenka.

Rosanna si dosud na násilnou smrt nezvykla. Předpokládala, že projde i Miliziinu smrt a stále nebude schopna identifikovat Bestii.

„Jako by se vrah téměř dokázal vymazat z vědomí svých obětí."

„Je to možné?"

„Cokoli je možné, Johanne. Není to jako otevřít knihu. Je to jako snažit se spočítat hlavy na plese, když se všichni tanečníci pohybují. O tomhle chudákovi bych vám toho mohla říct hodně, ale myslím, že bude lepší, když mu ponecháme trochu soukromí."

„Děvče," řekl Harald. „Pokud tohle budeš někdy dělat profesionálně, zjistíš, že jedna z věcí, které oběti vražd ztratí nejdříve, je soukromí."

Ta myšlenka ji uvrhla do hluboké melancholie.

„To není jako v melodramatech, kde za sebou vrahové nechávají spoustu vodítek a chytrý strážník je vyslídí," řekl Johann.

„To číslo je vodítko," řekla Rosanna. „Tím jsem si jistá."

„A ten zelený samet, co Dickon spálil," řekl kapitán Kleindeinst.

„Škoda, že jsi z něj nemohla věštit," řekl Johann. „Musel pocházet od Bestie. Držel jsem ho v ruce, ale nemám žádné nadání. Viš, teď jej před sebou vidím, každičký detail..."

Rosanna cítila, jak se jí v mysli rozhrnula opona. Někdy se to stávalo.

„Já také."

„Co?" vykřikl Kleindeinst.

„Ten samet, vidím jej. Ošoupaný na dolním okraji."

„Ano, správně."

„Na dolním okraji?" zeptal se Kleindeinst.

Rosanna s Johannem souhlasili.

„Ale ten typ pláště je dlouhý jen po stehna. Jak by mohl být ošoupaný u dolního okraje?"

Johann zaťal pěst v rukavici. „Kdyby jej Bestie nosila takhle, nebyl by to normálně vysoký člověk..."

Rosanna v duchu viděla trpaslíka...

Hraběnka Emmanuelle byla rozhodnutá. Odjedou do Nul-nu co nejdříve a zůstanou tam tak dlouho, dokud se na tuhle strašlivou záležitost nezapomene.

Řekla to Leosovi v kočáře a pověřila jej, aby to zařídil. „Nechej Danyho dohlédnout na balení mých šatů," řekla. „Bude se mu to líbit."

Už byla v tomto městě příliš dlouho, vzdálila se svým společenským a politickým povinnostem, aby byla blízko srdce Císařství.

Mikael ji tu zdržel déle, než měla v úmyslu. Zpočátku byl vášnivý klerik, který toužil po moci stejně silně jako po ní, docela zajímavý. Nyní se z něj stával nudný otrava. Možná víc než nudný otrava.

Mikael by mohl být problém. Byl až příliš žhavý. Mohl by způsobit nepředvídatelné obtíže, pokud ho nepropustí s určitým taktem.

V šatně, kde nebyly služby, si čistila obličej, aby z něj odstranila zvolna mizející ličidlo z minulé noci. Šaty měla úplně zničené. Nikdy si je už neobleče. A zatímco spala, někdo jí ukradl čelenku. Vsedě na židli! Měla štěstí, že se z večírku toho bretonského vyslance vrátila živá.

Otevřely se dveře a dovnitř vklouzla malá postavička.

Rozzuřeně se otočila.

„De la Rougierre!" vykřikla. „Doufám, že máte pro toto nedovolené vyrušení nějaké vysvětlení."
Vyslanec se zašklebil a poprvé Emmanuelle připadalo, že je skutečně víc trpaslík než Bretonec.
Uklonil se, posměšně smekl klobouk a loudal se přes pokoj...

IV

Johann měl pocit, jako by mu někdo vyprázdnil hlavu. Rosanna se omlouvala, ale víc ji zaujala Kleindeinstova poznámka.

„Ano, mohlo by to tak být? Ten plášť se musí vléct po zemi. Nemyslíš?"

Johann zakoktal souhlas. Cítil se jako blázen, že si toho sám nevšiml.

Kleindeinst hovořil s rozmyslem. „Říkalo se, že Bestie je trpaslík. A většina ran nožem byla vedena směrem vzhůru..."

Naznačil bodnutí zdola nahoru.

„Elsaesser říkal, že bretonský vyslanec byl blízký přítel několika obětí," řekla Rosanna.

Johannova mysl začala opět pracovat. „A určitě znal tu tanečnici z minulé noci. Vraždy začaly hned poté, co byl přidělen do Altdorfu..."

„De la Rougierre," řekl Kleindeinst, v ruce tasený nůž. Policista převaloval to jméno v ústech.

„No právě," snažil se Johann zachytit myšlenku. „Právě že vypadá jako šašek. To absurdní malé stvoření předstírá, že je člověk. Staví na odiv to, že je Bretonec - ty parfémů a hloupá gesta, přehnaný přízvuk, směšné kníry a nekonečné řečnění..."

„Ale pořád je to trpaslík," řekl Kleindeinst. „Jsou to perverzní parchanti. Měl bych to vědět, dost jsem jich zabil."

„V Altdorfu není jen jeden trpaslík."

„To je pravda. Ale během tohoto vyšetřování se vynořil jen jeden."

„Je to vyslanec. Bude z toho hrozný skandál. Vztahy mezi Císařstvím a Bretonií byly vždy problematické. Král Charles nebude rád, že jsme popravili jeho zmocněnce."

„Tak to necháme na něm. Sekera bretonského kata je stejně ostrá jako sekera v Císařství. Pokud ta ropucha nebude umlčena."

Rosanna beze slov vykřikla. Johann s kapitánem se na ni podívali. Držela ruce propletené jako v modlitbě. „Jsem hlupák," řekla pomalu. „A vy také..."

Hasselstein vrazil dovnitř bez klepání a srdce mu ztuhlo jako kámen. Yelle nebyla sama, a když viděl, kdo ho má nahradit v její posteli, chtělo se lektorovi zvracet.

„Co tady děláte?" zeptal se.

Trpaslík se otočil od Yelle a přešel rukou po jílci směšně krátkého meče.

„Vy oba," řekla hraběnka, „vypadněte. Nebyli jste pozváni."

„Jen jsem se chtěl omluvit za včerejší večer, hraběnko kurfiřtko," řekl de la Rougierre a bretonská lichometnost z něj jen ukapávala.

Hasselstein se trpce zasmál.

„Jsem si jistý vašimi pohnutkami, vyslanče."

Yelle měla nenalíčený obličej a prskala jako kočka.

„Řekla jsem vypadněte, pokud jste neslyšeli..."

„Lektore," řekl trpaslík, „vy jste klerik, ale vaše božstvo je militantní. Čest mi nezakazuje s vámi bojovat. Na to nezapomínejte."

Ve dveřích se objevil Leos s rukou na jílci meče. Podíval se na Hasselsteina a de la Rougierra a nebyl si jistý, koho má zabít jako prvního.

Yelle zaječela a hodila po nich smaltovaný štětec.

„Mikaeli, vyslanče... ven!"

„Není to z pláště..."

Měla to vědět hned. Než přišla do chrámu, učila se u své matky - švadleny. Nenáviděla z toho každou minutu, když připravovala směšně zdobené šaty pro místního pána a paní. Prsty měla dosud zjizvené a rýhované od hrubé jehly.

„...je to z dámských šatů."

„Cože?"

„Stehy jsou úplně jiné. Lem je vyšší. Dokonce i tloušťka sametu je špatná."

„Šaty?"

„Ano, společenské šaty. Možná plesové."

„Milosrdná—" začal Kleindeinst.

„—Shallyo," dokončil Johann.

„Snažíš se nám říct, že Bestie je žena?" zeptal se Kleindeinst.

Rosanna sáhla do své mysli a pospojovala si obrazy vraha, které posbírala z vědomí obětí. Bylo to tmavé, štíhlé a ostří se lesklo jako klenot. „Ne..." řekla. „Ano."

„Tak co?"

Bestie vyšla na světlo a Rosanna spatřila její obličej.

„Ano."

Bestie byla krásná...

„Do paláce," řekla Rosanna, „hned!"
...krásná a strašná.

* * *

Muž-skořápka se scvrkl, chlapec-skořápka se skrčil...
Všechna dřívější já byla mrtvá. Zbyla jen Bestie.
Bere si dráp a připravuje se na poslední. Poslední z těch nechutných žen. Nejhorší.
Není si jistá, jestli loví nebo čeká. Stejně to brzy skončí.
Tohle je poslední z nenávistných vražd.
Bestie pádí palácem. Je pyšná, že se pohybuje ve světle. Už se nemusí skrývat.
V duchu ji trápí ještě někdo. Zena, nečistá žena! Bestie vidí její rudé vlasy a hezký obličej.
Je tu i číslo. 317-5037. Ta ženská bytost tomu nerozumí. 317-5037?
Bestie je na chvíli zmatena. Pak ji to dojde. A směje se...

Před hospodou stál vůz hlídky. Harald jej zabavil a převzal opratě, zatímco baron pomohl Rosanně na sedadlo.
Věštyně byla téměř v transu, ve vytřeštěných očích jí cukalo. Byla jako proutkař. Nemluvila, jen ztuhle seděla.
Harald práskl bičem a vůz vyrazil do mlhy. Doufal, že dělají dost hluku, aby se jim lidé drželi z cesty.
Představil si mapu města a vzal to nejkratší cestou k mostu císaře Karla Franze a pak do paláce.
„Je to Emmanuelle," řekl baron. „Markýza Sidonie byla celou noc s námi."
Harald nic neřekl. Zatím chyběly důkazy.
„V té společnosti nebyly jiné ženy."
Z mlhy se vynořil vzpínající se kůň. Byl to jeden z uprchlíků, které ještě nestačili pochytat.
Harald zatahl za opratě a držel svá zvířata ve správném směru.
Zbloudilec zpanikařil, ale cválal svou cestou a zmizel v šedé mlze.
„Ale hraběnka? Proč?"
Přejeli přes most a ulice se rozšířily. Byl tu milosrdně slabý provoz, ale také mlha a zbytky po nepokojích.
„Kleindeinste," řekl baron. „Předtím jsi řekl, že nejhorší druh zločinců jsou zabijáci žen."
Harald souhlasně zabručel.
„No, mohl by ses stát jedním z nich?"
Harald myslel na hraběnku Emmanuelle a pokoušel se představit si nože v drobných rukou, jak trhají mrtvé ženy a podřezávají mladému Elsaesserovi hrdlo.
Stále nedokázal odpovědět na baronovu otázku.
Před nimi se vynořil obrys mohutného paláce, kamenné kladivo zdvižené vysoko nad budovou.
A uvnitř byla Bestie.

„Myslím, že sestra chce, abyste odešli," řekl Leos klidně. De la Rougierre a Hasselstein pohlédli na vikonta a leknutím zmlkli. Leos odtáhl ruku z jílce meče a všichni znovu vydechli.
„Ano," řekla Emmanuelle. „To je pravda."
Jeho sestra byla mírně opotřebovaná. Bez líčidla byly vidět drobné vrásky kolem úst a očí.
Trpaslík i klerik chtěli protestovat, ale Leos počítal s tím, že vezmou v potaz jeho šermířské umění.
De la Rougierre to vzdal jako první. Připleskl si klobouk na hlavu a vyšel z pokoje. Snažil se vytáhnout do důstojné výšky.
„Yelle," úpěnlivě žadonil Hasselstein, „nemůžeme—?"
„Ne," řekla Emmanuelle, „nemůžeme. Prosím, odejdi." Klerik marně zatínal pěsti. Se skřipěním zubů vyšel z pokoje.
Vypadal, že až se dostane mimo doslech, začne ječet nebo si vylíje vztek na některém sluhovi. Při chůzi vlekl po zemi šat svého úřadu. Dvěře se za nimi zavřely.
Emmanuelle měla zkřivený obličej. Ruce zdvihla do vzduchu, ostré nehty namířené jako drápy.
„Yelle," řekl Leos, „je po všem..."
Emmanuelle zavřískala.
Během vteřiny byl vikomt Leos von Liebewitz mrtvý. Bestie ho zabila.

V

V bráně stála dvojice stráží se zkříženými píkami a zahrazovala cestu.
Kleindeinst varovně vykřikl, ale vůbec se nesnažil zastavit.
Johann uvažoval, jestli ti dva muži zůstanou stát a budou přejeti. Zadržel dech.
Rosanna si něco mumlala a bolestivě mu svírala paži.
Stráže se rozhodly raději žít než dostát své cti a Kleindeinst práskl do koní. Kočár projel branou.
Někdo uvolnil řetěz padací mříže a ta za nimi sjela dolů. Hroty se zabořily do dláždění.
Strážný tasil meč, ale Kleindeinst mu strčil svůj odznak před oči.
Johann ukázal obličej a strážný zasalutoval.
„Kurfürte," řekl.
„Promiňte," řekl Johann, „ale je to naléhavé. Jsem tu v císařově záležitosti."

Rosanna se vytrhla z transu a vyskočila z kočáru. Dopadla docela dobře.
„Následujte nás," přikázal Johann strážím u brány.
Rosanna je vedla, jako by v paláci znala každý kámen. Johann s Kleindeinstem museli přidat, když s ní chtěli držet krok.
Vedla je do bytů pro hosty.
U hlavních dveří budovy vrazili do Mikaela Hasselsteina. Obličej měl jako z kamene, kotníky prstů bílé. Rosanna odstrčila svého bývalého nadřízeného z cesty. Zdálo se, že ho vůbec nepoznala. Otevřela dveře.
„Uvnitř," řekla. „Bestie."
Hasselstein zareagoval. „Cože?"
Nebyl čas na vysvětlování.
Skupinka prošla průchodem. Uvnitř narazili na komorníka Mnoujkina. Johann mu řekl, aby odvedl všechny hosty i sloužící pryč.
„Myslíme si, že toho zabijáka máme v pasti nahoře."
„Hraběnka Emmanuelle?" řekl Hasselstein. „Yelle?"
Rosanna se zastavila přede dveřmi bytu Liebewitzů, jako by narazila do neviditelné zdi. Ukázala roztřesenou rukou na dveře.
„Co je s Yelle?"
Dveře byly zamčené.
„Rozbíjte je," nařídil Johann.
Kleindeinst vrazil ramenem do dveří, ale se zaklením se odrazil zpět.
„Je to pevný dub se železným kováním."
Strážný vrazil halapartnu do praskliny mezi závěsy a pokusil se dveře vypáčit. Násada zbraně se zlomila.
Za dveřmi se ozval ženský smích. Ten zvuk zmrazil Johannovi krev.
Johann kopl do dveří a zbytečně si narazil kosti.
„Doneste sekery," nařídil Kleindeinst.
„Yelle? Yelle!"
„Zmlkňte, lektore," řekl Johann. „Rosanno? Co se tam děje?"
Rosanna umdlávala. Až sem to zvládla, ale začínalo na ní být vidět vypětí.
„Umírá," řekla. „Ona zabíjí... umírá... jeho..."
Dorazily sekery.
„Tyto dveře pocházejí z doby Wilhelma II.," řekl Mnoujkine. „Je to cenná starožitnost. Císař bude nanejvýš zarmoucen."
„Koupíme mu nové," řekl Kleindeinst. Vzal jednu ze seker a rozmáchl se proti dveřím.
Odlouppl se velký kus dřeva a chodba se zatřásla.
„Ustup," řekl Johann a odtáhl Rosannu z cesty. Tiskla se k němu jako dítě.
Byl rád, že ve své mysli nevidí to, co ona.
Kleindeinst rozbil dřevo kolem zámku a dveře se začaly štípat.
Uvnitř se stále někdo smál.
Dveře se rozpadly na tři kusy a rozletěly se. Kleindeinst odhodil sekeru a vytáhl nůž.
„Za mnou," řekl...

Uvnitř bytu Liebewitzů se vše zdálo být v pořádku. V hale byly pečlivě pověšené pláště a šaty. V přijímacím pokoji hořel v krbu oheň a na jídelním stole ležela otevřená kniha. Oswaldova zrada od Detlefa Siercka.
„Opatrně," varoval ostatní Harald.
Odněkud se ozýval smích.
„Lektore," řekl Harald Hasselsteinovi. „Kde je?"
Teprve baronovo šťouchnutí loktem přimělo klerika, aby odpověděl. „V šatně. Tady tou chodbou."
Žena zabíjející ženy. To byla nová zkušenost. Život je plný překvapení, ale málo jich je příjemných.
„Hraběnko," zavolal Hasselstein. „Tady je hlídka. Rádi bychom s vámi mluvili."
Smích ustal.
„Emmanuelle," řekl baron Johann. „Je to důležité."
Ticho.
Harald pohlédl na barona a domyslel si, že má kurfiřtův souhlas. Vstoupil do chodby a přitiskl se zády ke stěně proti řadě dveří.
„Které?" zeptal se tiše.
„Třetí," řekl Hasselstein.
Harald se posunul dál, až stál přímo proti dveřím.
Johann a tři strážní opatrně vešli do úzké chodby. Harald doufal, že nikdo z nich nebude muset zemřít.
Dotkl se hrotem magnina dveří a zatlačil. Dveře nebyly na zámku a rozletěly se.
Nejdřív si všiml, že někdo leží mrtvý nebo v mdlobách u toaletního stolku a má přes sebe přehozený zelený sametový plášť.
Pak uviděl Bestii. Vražedkyně k němu přicházela a táhla za sebou vlečku. Byla zahalená závojem a měla na sobě bohatě zdobené plesové šaty. Na rukou měla nějaké chytře vymyšlené rukavice s ostrými háky. Bestie měla drápy.
Zvedl dýku, aby bodl, ale někdo mu srazil ruku stranou.

Mikael Hasselstein se prodral dveřmi, pověsil se Haraldovi na paži a táhl ji dolů. Zabořil zuby strážníkovi do ruky. Harald udeřil lektora loktem, ale Hasselstein se ho držel dál.
Bestie klidně stála s napřaženými drápy.
Baron se snažil odtrhnout Hasselsteina od Harald, ale nedokázal ho pořádně sevřít.
Šlachovitý klerik bojoval jako posedlý. Tohle dokáže jen nenávist nebo láska.
Odhodil Harald na barona a odstrčil je zpátky do chodby. Klopýtal vpřed, zatímco Harald s Johannem vytvořili na podlaze propletenou hromadu.
„Yelle,” řekl Hasselstein a padl před Bestií na kolena, „Yelle, miluji—“
Bestie mu sekla po obličeji. Umělé drápy se mu zabořily do tváře a strhly mu maso až na kost. Úder ho zvedl z pokleku a odhodil stranou. Z hlavy mu stříkala krev.
Bestie se zasmála jako dívka a pak zavyla jako vlk.

317 5037.
Číslo se převalovalo Rosanně v mysli.
Johann lezl po podlaze a snažil se vyprostit zpod Harald Kleindeinsta.
Viděla to číslo napsané krví na vrchním víku sudu.
317 5037.
Rosanna uchopila Johanna pod pažemi a táhla ho vzhůru.
Bestie se dosud smála. Hasselstein kňučel s rukou na zakrváceném obličeji.
Objala Johanna a zvedla ho na nohy. Cítila, jak se jeho tělo k ní tiskne.
317 5037.
Víko se otočilo.
Rosanna Johanna políbila. Byl překvapený, ale vyšel jí vstříc.
Setkala se jejich ústa i mysli.
Najednou, aniž by museli něco říkat slovy, věděli o tom druhém mnohem víc. Viděla Johanna v lesích, jak střílí osudovou ránu, a na Vrcholu světa, jak čelí netvoru, jenž býval a opět bude jeho bratrem.
Viděl ji jako malé děvče, odstrkované rodiči a nesnášené sestrami, bezmocné proti záplavě vjemů, které mu proudí do mysli.
Rosanna doufala, že oba přežijí.
Společně viděli čísla.
317 5037.
Víko se kutálelo po podlaze jako kolo.
317 5037.
Četli to špatně.
Víko se kutálelo a spadlo, takže viděli, co Elsaesser napsal vzhůru nohama.
Nyní to bylo jasné. Nebyl to chytrý kód. Strážník se jen snažil napsat jméno svého vraha, ale nebyl schopen to dokončit.
Ne 317 5037.
LEOS LIE—
Jejich mysli se rozdělily. Johann a Harald znovu stanuli proti Bestii. Hasselstein se jim do toho už nepletl.
Bestii sklouzl závoj.

VI

Vikomt měl nalíčený obličej a rty natřené růží. Vypadal jako mladší verze své sestry. Byl to hezký mladík, teď však vypadal jako nesmírně krásná žena.
Johann, jemuž se dosud točila hlava z Rosannina dotyku, se snažil srovnat si myšlenky. Leos byl šilený a oblečený jako jeho sestra. Byl Bestie, nestvůrný zabiják s ostrými drápy. Ale stále to byl Smrtící Leos, kalkující duelant. Dva vrahové, brutální a elegantní, v jednom těle.
Leos sekl do vzduchu a zavrčel.
Harald vykryl výpad nožem. Magnin třeskl o Leosovy drápy, až vyletěly jiskry.
Leos se pohyboval rychle, plesová róba ho neomezovala v pohybu. Udeřil znovu a jen o vlasek minul Haraldovo hrdlo.
Harald klopýtl o koberec a upadl, nůž mu vyklouzl z ruky a točil se na vyleštěné podlaze.
Johann měl meč. Skočil před Leose, aby mu zabránil roztrhnout Haraldovi krk.
Leos zasyčel a otočil se k němu.
Bestie zvedla drápy a zachrastila jimi, jako když žena předvádí nalakované nehty.
Johannovi to připomnělo přeměněného muže-ženu, se kterým bojoval na Vrcholu světa.
Na okamžik se vrátil Leos. Stál vzpřímeně, šaty na něm absurdně visely a kýval pravou rukou, zatímco levou sahal za sebe.
Příliš pozdě si Johann všiml, že zvedá z prádelníku meč. Zbraň byla pečlivě uložena na hromádce složených šatů. Leosových šatů.
Drápy Leosovi nebránily držet zbraň. Čepel se zvedla.
Nakonec k tomu došlo.

Johann zaútočil jako první a Leos ránu bez námahy srazil stranou. Oba dokázali při boji kalkulovat a brali to velice vážně.

Dlouhé šaty Leosovi nohy nezpomalily, ale v jeho pohybech byla jistá nemotornost. Johann se soustředil na tuto slabost, ale Leos se dokonale kryl a odvracel každý útok s opovržlivou lehkostí.

Johann poznal styl Valancourta z Nulnu. Kdysi viděl, jak tento velký učitel předvádí šerm císaři. Ale Leos styl svého učitele zdokonalil. Byla v tom krutost podtrhující jeho eleganci. Byl méně umělecký, ale o to nebezpečnější.

Při boji se Johann díval do Leosova prázdného obličeje a hledal odpověď. Doufal, že ji Rosanna dokáže vyčíst. Zatím tu byl jen boj.

Dvojitý bod pronikl jeho krytem. Cítil, že ho pálí tvář. Věděl, že ta rána je hluboká.

Zapomněl na Leosovy drápy. Bestie sekla se zavřením levou rukou a zaryla ji Johannovi do ramene. Leos ucouvl, aby si vytvořil dostatečný odstup pro rozhodující úder.

Johann vrazil koleno Leosovi do žaludku a udeřil do protivníkovy rapíru. Bolesti v rameni si přitom nevšímal.

Háky se vysmekly a oba protivníci byli opět rozděleni.

Kleindeinst stál s připraveným nožem, ale Leos se pohyboval příliš rychle, než aby mu poskytl šanci. Postavil se před Rosannu, aby ji chránil.

Leos postupoval kupředu, zasadil Johannovi tucet drobných ran, jež mu roztrhly kůži pod šaty. Bylo to na efekt, ale mělo ho to zároveň vyčerpat.

Od Vrcholu světa Johann nikdy nebojoval na život a na smrt. Nikdy to nepovažoval za vhodnou zábavu. Ale teď se mu instinkty vrátily. Co Leos nastudoval v tělocvičně a šermírnách, on se naučil v lesích a bitvách. S každým zraněním se cítil silnější a rychlejší. Technicky byl Leos lepší duelant a zuřivost Bestie ještě zesilovala jeho útoky. Ale Johann ovládal umění přežít.

Popadl levou rukou svícen, i když jeho rameno protestovalo, a bodl jím proti Leosovi. Plameny zhasly, ale ta finta narušila protivníkovu soustředění.

Johann viděl svou šanci a využil ji: zvedl paži s mečem jakoby v pozdravu a pak sekl dolů, švihl do vzduchu jako bičem. Leos se pokusil uskočit, ale - poprvé za kariéru duelanta - ho konec čepele dostihl.

Hrot Johannova meče pronikl Leosovi do těla přesně pod klíční kost a vyryl mu na trupu čáru, trhal látku i kůži. Rána byla příliš mělká, takže ho pouze rozčílil, ale Johann doufal, že třepotající šaty a unikající krev Leose zpomalí natolik, aby měl šanci ho dostat.

Leosovi problesklo v bledých očích překvapení. Šaty povolily a Johann couvl s mečem připraveným k dalšímu úderu.

Šaty se rozevřely; Johannova čepel byla ve správné poloze na rychlé bodnutí do srdce.

Johann uviděl Leosovu bílou kůži a nedokázal se pohnout. Mohl zasadit osudový úder, ale nedokázal to.

Zvítězil, ale zároveň prohrál...

* * *

Nic jiného se nedalo dělat.

Harald nadhodil nůž, chytil pevně čepel a mrštil jím.

Bestie byla chycena, nůž zjel hluboko do holé kůže těsně pod srdcem.

„Sestro..." řekl Leos a zhroutil se.

Poprvé si Harald nebyl zabitím svého vraha jistý. Cítil se jako zabiják žen.

Rosanna proklouzla kolem něho a shýbla se nad vikomtem.

Byl dosud naživu...

Šaty měl roztržené od krku k pasu.

Baron Johann dosud stál s otevřenými ústy a meč se mu trásl v ruce.

„Sigmarovo svaté kladivo," zaklel Mnoujkine.

Vikomt Leos von Liebewitz byla žena.

Rosanna mu držela hlavu jako klerik snažící se dát rozhřešení pomatenému hříšníkovu.

„To nestačí," řekla. „Musíme vědět proč."

„Ne," řekl baron. „Rosanno, ne—"

Nevšímal si ho a políbila umírající Bestii. Když se jejich ústa spojila, tělem věštyně projel šok—

„Pomoz jí," řekl Johann.

Harald nevěděl, koho má na mysli.

VII

Zatímco umíraly, prožívala Rosanna život Bestie.

„Ale já nechci sestřičku," řeklo roztomilé dítě. „Chci být sama."

Otec protestoval, ale matka - již oddaná záležitosti své starší dcery jako největší krasavice Císařství - byla neodbytná.

„Co moje malá Yelle chce. moje malá Yelle dostane."

Jejich otec, starý nulnský kurfiřt, věděl, že to, co jeho žena a dcera chtějí, je špatné, ale vždy byl otrokem žen.

Nakonec byl rád, že jich je v domácnosti o jednu méně. A vždycky chtěl syna. Kdyby žil, našel by v „chlapci" Leosovi spojence. Ten však vyrůstal s takovou nenávistí k ženám...

„Nesahej si tam. To je nechutné!"

Pak rány. Leose bitím naučili si stále zakrývat tělo. Začal na sebe myslet jako na chlapce. Potlačil vzpomínku na

krátkou část života, kdy byl děvčetem. Hrál si s dřevěnými meči, ne s nastrojenými panenkami. Když vyrůstal, chtěl být šermířem a čelit jednou rukou hordám goblinů nebo trolů a zanechávat po sobě hory mrtvol se zelenou kůží, kamkoliv přijde.

Otec, kancléř univerzity, se zamykal s knihami o historii, zatímco matka dohlížela na děti. Yelle bude odměněna, Leos bude bit. Pokud něco provedla, potrestali jeho. Začal tresty snášet a pak po nich toužil. Idea trestu se mu líbila. Později k tomu přistoupí z jiného úhlu a stane se karatelem, místo aby byl kárán. Bylo to tak správné.

Když bylo Yelle sedmáct a Leosovi osm, zemřela matka při nehodě kočáru. Leos už byl jaksepatří chlapcem, ale rostla v něm Bestie, jako on kdysi rostl v těle matky. Bestie nebyla ta dívka, kterou by byl, kdyby ho tak vychovávali, ale uvězněná, mučená a potlačovaná bytost. A rozzuřená.

Krátce po smrti oblíbené kočky přestala Yelle chlapce bít. Nyní mu byla matkou a mohla ho poslat pryč nebo potrestat, jak se jí chtělo. Svou moc nad ním užívala zřídka, protože si byla vědoma, co právě ona ve svém bratrovi vytvořila.

Navíc Leos byl nyní své sestře oddán. Pokud kdy bojoval s místními chlapci, ukázalo se, že ho soupeř rozzuřil urážením Yelle. A když Leos bojoval, zvítězil. Emmanuelle chlapce chránila a starala se o něj lépe než jejich skutečná matka.

Bestie už ochutnala krev. Dva muži, na nichž nezáleželo, a sladká dospívající Nataša. Když její dráp vklouzl do Natašiny broskvové kůže, věděla, jaký má cíl. Ženy (kromě Yelle) byly nechutné. Stvoření Zla. Bestie byla zrozena k zabíjení žen, měla pro ně být stejnou metlou jako Sigmar pro gobliny.

Na univerzitě se Leos naučil šermovat u velkého Valancourta a brzy jeho čepel omyla krev.

Bestie měla z čepelí zvláštní pocit. Občas je ráda olizovala a jemně se škrábala do jazyku, aby ochutnala krev, ale nebyl to dráp. A její protivníci v soubojích byli muži.

První dráp byl otcův lovecký nůž. Bestie tu čepel milovala a stále ji opatrovala. Po prvních zabitích, když byla čepel dosud vlhká, ji Bestie držela mezi stehny a dotýkala se jílcem zakázaného místa. Pak se teprve cítila celá.

Později si Bestie pořídila vhodnější drápy a vycházela ven z chlapce-skořápky častěji. Yelle měla tolik hezkých šatů, tolik hezkých šperků, tolik hezkých věcí... a Bestiiny rukavice s noži se hodily k tolika sestřiným róbám.

Bestie si stále myslela, že ženy jsou nechutné. Byly slabé a hloupé, ne jako ona. Bestie se chtěla družít jen s muži, cítit jejich drsná, chlupatá těla. Ani chlapec-skořápka se v romantickém smyslu nijak nezajímal o slabé dívky u dvora, s nimiž tančil na plesech. Prý zlomil srdce Clothilde z Averheimu svou krutostí, ale ve skutečnosti to bylo nedostatkem zájmu. Občas si Bestie zkoušela sestřiny šaty a cítila, jak jí v srdci plane vražedná vášeň.

Obvykle se skrývala v Leosovi a vycházela, jen když chtěla udeřit. Ale na lovecké výpravy se oblékala jako na ples, vybírala si zelené sametové šaty s vhodnou kápí.

Ale Leos se nenáviděl za to, že má touhy Bestie. Stal se zabijákem později než Bestie. Zabíjel elegantně mečem, zatímco Bestie trhala drápy. Nikdy se nestanou jednou osobou a budou spolu ustavičně bojovat.

Oběti v Altdorfu byly poslední z dlouhé řady mrtvol. Bestie řádila stále víc, byla méně opatrná, dávala Leosovi méně času na zahlázení a skrytí stop.

Boj o ovládnutí těla se stal trvalou záležitostí.

Nakonec Bestie nevyhnutelně zvítězila.

VIII

Šatna hraběnky Emmanuelle byla plná lidí. Odněkud se vynořily další strážé a sluhové. Johann ze svého titulu kurfiřta převzal velení.

Mnoujkine zavolal palácového lékaře. Mikaela Hasselsteina položili na hraběnčinu pohovku a postarali se o jeho rozervaný obličej. Možná přijde o oko a horní ret měl tak ošklivě roztržený, že bude mít potíže s mluvením, ale zůstane naživu. Emmanuelle sama byla nezraněná, pouze omdlela. Leos - stále bylo těžké myslet na něho jako na ženu a kurfiřčinu sestru - ji zakryl svým pláštěm, když si oblékal jedny z jejích šatů.

Johann s Haraldem měli nejvíc starostí o Rosannu. Byla opět v transu a měla divoké sny. Leos žil pár minut s Haraldovým nožem v srdci a zemřel, aniž cokoli řekl.

„Nikdy nebudeme vědět proč," povzdechl si Harald.

Johann věděl, že se kapitán mylí. „Rosanna ano," řekl.

„Možná by bylo lepší, kdyby ne..."

Kleindeinst jemně vytáhl nůž Bestii z hrudníku, otřel jej odhozeným sametovým pláštěm a zastrčil zpátky do pochvy.

„Zelený samet," zammul materiál mezi prsty. „Kvůli téhle mizerné věci už bylo dost potíží."

Johann zvedl Rosannu a odnesl ji od Leosova těla. Ve snu mumlala a zmítala se.

Vynesl ji ze šatny do první ložnice, kterou našel, a tam ji jemně položil. Pokoj byl málo vyzdobený, bez charakteru a jakoby neobývaný, stejně jako jsou pokoje v hostincích. Patřil Leosovi.

Jediné předměty naznačující něco o obyvateli byla řada medailonků na prádelníku, malé a levné portréty mladých mužů - hrdinů Císařství, známých herců, synů významných rodin. Johann ve sbírce poznal i svůj obстойný portrét. Na polici na zdi bylo několik dobrých mečů.

Rosanna se brzy probere sama. Může ji tu nechat.

V přijímacím pokoji byla hraběnka obklopena starostlivými sluhy. Tvář měla jako krásnou masku. Johann si poprvé všiml, jak je podobná Leosovi. Normálně by mladší sestra byla větší krasavice. Ale v téhle záležitosti bylo jen málo normálního. Uvažoval, kolik kurfiřtka věděla, domyslela si, uhodla...

Pak si vzpomněl na Wolfa. Jeho bratr je dosud venku, zraněný a zmatený.

Emmanuelle tichým, vážným hlasem dávala rozkazy Danielovi Dorriemu, jednomu z členů svého doprovodu a prý i milenci. Mladík s hladkým obličejem pozorně naslouchal.

Kleindeinst stál u dveří a prohlížel si výsledek své práce se sekerou. Emmanuelle věděla, že zabil Leose, a vypadalo to, že právě Kleindeinst je předmětem jejího hovoru s Dorriem. Zabíjení příbuzných kurfiřtů se u něho pomalu stávalo zvykem. Johann si přísahal, že nedovolí, aby se kvůli tomu Kleindeinst dostal do dalších potíží. Kdokoli na jeho místě by udělal totéž. Nakonec, pomyslel si Johann, takhle to bylo pro chudáka Leose nejlepší. Ještě ráno myslel na Bestii jako na netvora. Z vraha už se stal 'chudák Leos'.

Něco se za ním pohnulo a z ložnice vyšla Rosanna s rukou přitisknutou k čelu, jako by měla kocovinu. Kráčela nejistě. Podepřel ji, ale ona ho odstrčila.

Johann i Kleindeinst se dívali na věštkyni a v hlavě jim zněla stejná otázka.

Proč?

Rosanna rozpráhla ruce, aby získala stabilitu, a srazila z podstavce malou ozdobu. Roztříštila se na podlaze.

Emmanuelle to zahlédla a zasykla, pak se vrátila k rozkazům pro Dorrieho.

Věštkyně se zhluboka nadechla a úplně se probrala.

„Je po všem," řekl Johann.

Rosanna zavrtěla hlavou a aniž cokoli řekla, došla k hraběnce Emmanuelle.

Dorrie sáhl pod plášť pro nůž. Instinktivně chránil svou milenkou. Kleindeinst chytil Dorrieho za zápěstí dřív, než mu ruka dorazila k noži.

Rosanna vzala kurfiřtku za bradu a zvedla jí hlavu. Podívala se na druhou ženu, hlasitě si odkašlala a plivla jí do tváře...

EPILOG

JOHANN A ROSANNA

Stále se nedokázala přimět, aby jim vysvětlila všechno. Hraběnka Emmanuelle von Liebewitz byla zpět v Nulnu se svými dvořany i svědomím. Její sestra byla pohřbena v rodinné hrobce s nápisem 'milovaný syn a bratr'. Rosanna nikdy nedokázala zapomenout na těch deset smrtí, které při vyšetřování prožila - devět žen a Elsaesser - ale umírání dívky trávající po celý její život bylo to nejhorší, co kdy poznala. Leos ani nikdy neměl dívčí jméno.

Všichni tři se setkali v kavárně daleko od ulice Stovky hospod a teď seděli mlčky. Johann ji nenutil mluvit, ale myslel si, že jim to stejně nakonec řekne. Možná. Harald to ve skutečnosti vědět nechtěl, i když v sobě měl bolavé místo, hlas, který mu šeptal 'zabiják žen'.

„Neobviňuj se," řekla.

„Neobviňuji. To jsi mne přečetla špatně. Zabil jsem něco, co mělo být zabito. To je vše."

Nebylo, ale neodporovala mu.

Oficiálně Leos vybojoval o jeden souboj víc, než měl, ve věci cti a byl poražen Haraldem Kleindeinstem. Ti, kdo vikomtovu kariéru sledovali, se divili, že zkřížil zbraň se strážníkem bez titulu, ale málokoho ta historka zajímala natolik, aby se vyptával. Sam Švitořil, půlčík detektiv, kterého najala markýza Sidonie, aby se šťoural v Leosově charakteru a zvycích v naději, že najde něco, co by jí pomohlo pomstít manželovu smrt, se nakonec vrátil do Marienburgu a o vlásek tak promeškal několik skutečných překvapení. Detektiv měl pár otázek, ale Harald ho přesvědčil, aby je nevyslovoval příliš nahlas. Zdálo se, že to Švitořil pochopil.

Markýza, dostatečně potěšená ukončením celé záležitosti, vyplatila půlčíkovi plný plat a rozhodla se postavit sochu svého manžela na marienburském náměstí, kde se pořádaly trhy.

Haraldovi došla trpělivost. Dopil kávu, vstal, rozloučil se a natáhl si kabát. Na jedné klopě měl měděný odznak. Odepnul jej a hodil na stůl.

„Myslím, že tohle už nebudu potřebovat."

Johann odznak zvedl.

„Chápu, že hraběnka žádá mé stíhání," řekl Kleindeinst. „Hals von Tasseninck nepochybně zapomněl na službu, kterou jsem mu prokázal při nepokojích, a podpořil ji. Když budu mít štěstí, dostanu zpátky svou práci u Reiku a Talabecu."

Johann podal strážníkovi odznak.

„Mluvil jsem s císařem. Tentokrát doopravdy. Karl Franz není tak špatný, víš. Hraběnka nějakou dobu nebude v paláci vítána. Osobně její žádost shodil ze stolu a pochybuji, že by hraběnka v této věci podnikla cokoli dalšího. Řekl jsem jí, že pokud to udělá, budu Detlefu Sierckovi vyprávět skutečný příběh Bestie. On stáhne hru o Zhiexhilovi a Chaidovi a místo toho inscenuje Tajný život Leose von Liebewitz, tak, že diváky bude mrazit v zádech."

Harald se skoro zasmál. Znovu si připnul odznak.

„Myslím, že jdu zpátky do doků," řekl.

„Dickona vyhodili, že?"

„Ano."

„Takže budeš novým velitelem v Luitpoldstrasse?"

Harald pokrčil rameny. „Nejsem velitel, jsem polda z ulice. Navíc na Luitpoldstrasse už není žádná stanice..."

„Slibuji, že hlídce nechám převést nějaké fondy navíc. Postarám se, aby byla stanice znovu postavena. Tentokrát to bude jinak."

„To bude muset být."

Harald Kleindeinst vyšel z kavárny a nechal je o samotě.

Johann v tu chvíli vypadal unaveně.

Venku se mlha už úplně rozptýlila, ale ochladilo se. Tu a tam už začal padat sníh a okna zamrzla. V celém městě bylo mnoho vypálených budov a celá oblast East Endu byla v troskách. V popelu stály stany, a tak se ze zimy stával skutečný problém. Komise velkého teogona Yorriho s tím nic nedělala. Jefimovič byl dosud na svobodě. Byl hledán za zločiny Bestie i své vlastní a na jeho hlavu byla vypsána odměna tisíc korun. Rebelie ustaly, ale poslední pamflety prince Kloszowského hovořily na známé téma a mrznoucí nemajetní z vnitřního města si potichu opakovali jeho verše, zatímco se jim kouřilo od úst a podupávali nohama, jednak podrážděním, jednak zimou.

Po Leosově smrti došlo k několika událostem, které Rosanna chápala jako předzvěst změn. Tien Č'ing, kithajský vyslanec, zmizel z paláce. Detlef Sierck ohlásil hrůzostrašnou hru, která způsobí zbytku města noční můry; Rosanna je znala z vlastní zkušenosti. Etienne de la Rougierre byl povolán zpět do Bretonnie a pokárán králem Charlesem Tete d'Or za prostopášný život. Č'ingova navrhovaná expedice do Temných zemí, jež měla odvrátit pozornost Císařství od zákeřnějšího zla blíže domova, byla zrušena. Mikael Hasselstein rezignoval na svou pozici lektora a vstoupil do izolovaného odvětví Sigmarova kultu a přijal slib mlčení jako součást pokání, které sám na sebe uvalil. Sít' ulic mezi doky a ulicí Stovky hospod se opět začala hemžit ženami, které se nabízely. Lidé dosud žili, trpěli a umírali...

„Nenašel jsem bratra," řekl Johann. „Nevrátil se na univerzitu."

„Je zraněný a zmatený, ale to se spraví. Občas ho cítím. Je dosud ve městě. Už ví, že není Bestie. To přísahám."

Johann si nechal vychladnout kávu. „Musím ho najít," řekl. „Kvůli němu jsem tohle dělal. Musím mu pomoci. Myslím, že je v něm dosud trochu chaotitu. Musela jsi to cítit, když ses dotkla jeho mysli."

Rosanna přisvědčila. „Ale chaotit není jediná věc, která může pokřivit člověka, Johanne..."

„Máš pravdu. Jsou horší způsoby přeměny než ohnivý obličej, rohy démona nebo mít kapku vlka v těle."

Rosanna pomyslela na Leose a znovu se rozčílila. Ta dívka uvnitř chlapce-skořápky byla chodícím uzlíkem agónie. Pak se podívala na Johanna a uklidnila se. Baron potřeboval věštkyni a ona byla bez zaměstnání.

Soustředila se a snažila se dosáhnout svou myslí...

Město vřelo utrpením a vzdorem, nadbytkem a chudobou, vznešeností a divokostí, oddaností a nespravedlností, Zákonem a Chaosem. Odstrčila stovky myslí, které byly rozhozeny kolem jako hrášky v polévce, uzavřené v malé skořepině hlavy. Dávala si pozor, aby žádnou z nich nenechala vstoupit. Chut' Leose v ní byla dosud příliš silná. V posledních několika týdnech se často přistihla, že sní Leosovy sny a zalyká se jeho vzpomínkami. Ať se snažila rozptýlit, jak chtěla, její dar byl pro ni stále spíše kletbou než požehnáním. Občas zahlédla i záblesky Johannovy minulosti, také Elsaesserovy, a dokonce i Wolfovy.

Znala dotek Wolfovy mysli a hledala ho. Její smysly se napjaly, aby obsáhla celé město. Bude to jako hledat jeden určitý hrášek v moři polévky, ale dá se to provést.

Johann si všiml její rozptýlené pozornosti. „Rosanno, co se děje?"

„Mohu ti pomoci, Johanne," řekla a položila svou dlaň na jeho.

O AUTOROVI

Kromě příspěvků do Warhammeru Games Workshop a série Dark Future je zřídka viděný Jack Yeovil autorem jediného románu Orgy of the Blood Parasites a občas píše filmové kritiky pro Empire a NME. Zdá se, že právě teď má Kim Newman Jacka pod kontrolou, ale ta zarputilá bestie se občas připlíží zpět.

Jack Yeovil

BESTIE V SAMETU

Z anglického originálu Beast in Velvet,

kteřý vydal v Black Library Publication

Games Workshop Ltd.,

přeložila Leona Malčíková.

Ilustraci na obálce namaloval Martin Hanford,

grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a.s.

Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,

Podkopčí 464, Frenštát p. R.,

e-mail: svoboda@polarissf.cz,

v roce 2004 jako svou 151. publikaci.

Tisk: Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.

Vydání první.

Cena: 199 Kč

ISBN 80 - 7332 - 040 - 1